

ВСЯКА ИСТОРИЯ ИМА И ТЪМНА СТРАНА

НЕПРОСТЕНО

НОВА КНИГА ОТ ПОРЕДИЦАТА
ПАДНАЛИ АНГЕЛИ

intense

ЛОРЪН КЕЙТ

ЛОРЪН КЕЙТ НЕПРОСТЕНО

Превод: Деница Райкова

chitanka.info

Дългоочакваният нов роман от превърналата се в световен бестселър поредица „Паднали ангели“. Историята на Кам, мрачния черен ангел с поведение на лошо момче, когото читателите обожават.

Гимназията може да бъде истински ад.

Кам знае какво е да бъдеш преследван. Прекарал е в Ада повече време, отколкото се полага на един ангел.

А най-новият му Ад е гимназията, където Лилит, момичето, което той не може да спре да обича, изтърпява наказание заради неговите престъпления.

Кам е сключил облог с Луцифер: разполага с петнайсет дни да убеди единственото момиче, което наистина означава нещо за него, да го обикне отново. Ако той успее, на Лилит ще бъде позволено да се върне обратно в света и двамата ще могат да изживеят живота си заедно. Но ако се провали... в Ада има специално място само за него.

Раят е да бъдеш с онзи, когото обичаш.

Ад е да бъдете държани разделени.

Къде ще попадне Кам?

ТИК-ТАК

Лорън Кейт доставя удоволствие на почитателите си... и поддържа напрежението достатъчно, за да кара читателите да прелистват жадно страниците.

Kirkus Review

На мечтателите.

*Змии в ума ми,
когато се опитвам да простя
престъпленията ти.*

*Всеки се променя с времето.
Надявам се този път той да се
промени.*

Шарън
Ван Игън,
„Змии“

ПРОЛОГ

НИКОГА НЕ НИ РАЗДЕЛЯЙТЕ

Ботите на Кам докоснаха стряхата на старата църква под студено и осеяно със звезди небе. Прибра криле и се взря в пейзажа. Испански мъх, бял на лунната светлина, висеше като ледени висулки от посадени преди Гражданската война дървета. Постройки от сиви тухли обрамчваха буренясало игрище и два реда разнебитени седалки. Откъм морето шумолеше вятър.

Зимната ваканция в Поправително училище „Меч и кръст“. Нито една жива душа в кампуса. Какво правеше той тук?

Беше малко след полунощ, а той току-що бе долетял от Троя. Беше потеглил припряно, незнайна сила направляваше крилете му. Улови се, че си тананика мелодия, която не си бе позволявал да си спомни от няколко хиляди години. Може би се беше върнал тук, защото именно това бе мястото, където падналите ангели бяха срещнали Лус в последния ѝ прокълнат живот. Това беше триста дваайсет и четвъртото ѝ прераждане — и триста дваайсет и четвъртият път, в който падналите ангели се бяха събрали да видят как щеше да се изпълни проклятието.

Сега проклятието беше развалено. Лус и Даниел бяха свободни.

И, по дяволите, Кам наистина ревнуваше.

Погледът му обходи бързо гробището. Никога не би предположил, че ще изпитва носталгия към този боклучарник, но в онези ранни дни в „Меч и кръст“ беше имало нещо вълнуващо. Искрата на Лусинда бе по-ярка и караше ангелите постоянно да правят догадки, а някога бяха вярвали, че знаят какво да очакват.

От шест хилядолетия всеки път, щом навършеше седемнайсет, те изиграваха вариант на едно и също представление: демоните — Кам, Роланд и Моли — опитваха всичко, за да убедят Лус да се съюзи с Луцифер, докато ангелите — Ариана и Габ, и понякога Анабел — се трудеха да върнат Лус в лоното Небесно. Никоя от страните дори не се беше доближавала до спечелването ѝ.

Защото всеки път, щом Лус срещнеше Даниел, — а тя винаги срещаше Даниел, — нищо не беше толкова важно, колкото любовта им. Отново и отново те хлътваха един по друг и отново и отново Лус загиваше сред буен пламък.

После, една нощ в „Меч и кръст“, всичко се промени. Даниел целуна Лусинда и тя оцеля. Тогава всички разбраха. На Лус най-сетне щеше да ѝ бъде позволено да избира.

Няколко седмици по-късно всички отлетяха на мястото на най-първото им падение, в Троя, където Лусинда избра съдбата си. Тя и Даниел отново отказаха да застанат на страната на Рая или на Ада. Вместо това се избраха взаимно. Отказаха се от безсмъртието си, за да прекарат заедно един живот като смъртни.

Сега Лус и Даниел си бяха отишли, но още бяха в мислите на Кам. Триумфалната им любов го беше накарала да закопнее за нещо, което не се осмеляваше да облече в думи.

Отново си тананикаше. Онази песен. Дори след всичкото това време я помнеше...

Затвори очи и видя изпълнителката ѝ: отзад червената ѝ коса беше сплетена в хлабава плитка, дългите ѝ пръсти галеха струните на лира, докато се облягаше на едно дърво.

Не си беше позволявал да мисли за нея от хиляди години. Защо сега?

— Този флакон е спукан — изрече познат глас. — Метни ми друг, става ли?

Кам се обърна рязко. Там нямаше никого.

Забеляза мимолетно движение през закрития с капак от неръждаема стомана прозорец на покрива. Промъкна се леко напред и надникна надолу през него, в параклиса, който София Блис беше използвала като свой кабинет, когато беше библиотекарка на „Меч и кръст“.

Вътре в параклиса дъгоцветните криле на Ариана се сгънаха, когато разтърси флакон със спрей и се надигна от земята, насочвайки дюзата към стената.

Произведението ѝ върху стената изобразяваше момиче в сияеща синя гора. То бе облечено в черна рокля на пластове и гледаше нагоре към русо момче, което протягаше бял божур. Лус и Даниел — вечна

любов — изписа Ариана със спрея, с готически сребристи букви над широката част на полата на момичето.

Зад Ариана тъмнокож демон със ситни плитчици палеше висока стъклена свещ с изображение на Санта Муерте, богинята на смъртта. Роланд превръщаше в светилище мястото, където София беше убила приятелката на Лус, Пен.

Кам разпери криле и се спусна през счупения прозорец, приземявайки се зад Ариана.

— Кам... — Роланд прегърна приятеля си.

— Кротко каза Кам, но не се отдръпна.

Роланд наклони глава:

— Какво съвпадение само, да те намеря тук.

— Така ли? — попита Кам.

— Не и ако обичаш carnitas^[1] — каза Ариана и подхвърли на Кам малък пакет, увит във фолио. — Помниш ли фургона за тако на „Лавингтън“? Копнея за тях още откакто избягахме от това бласто. — Тя отвори собствения си увит във фолио пакет и погълна такото на две хапки. — Вкуснотия.

— Какво правиш тук? — обърна се Роланд към Кам.

Кам се облегна на студена мраморна колона и сви рамене:

— Оставих моята „Лес Пол“^[2] в спалното помещение.

— Целият този път заради една китара? — Роланд кимна. — Предполагам, че всички трябва да намерим нови начини да запълваме безкрайните си дни сега, когато Лус и Даниел си отидоха.

Кам винаги беше мразил силата, която притегляше падналите ангели към прокълнатите влюбени на всеки седемнайсет години. Беше си тръгвал от бойни полета и коронации. Беше напускал обятията на прелестни момичета. Веднъж си беше тръгнал от снимачна площадка на филм. Беше зарязвал всичко заради Лус и Даниел. Но сега, когато неустоймото притегляне си бе отишло, то му липсваше.

Вечността се простираше пред него необятна. Какво щеше да прави с нея?

— Случилото се в Троя даде ли ти, не знам... — Роланд млъкна, без да довърши.

— Надежда? — Ариана грабна недояденото тако на Кам и го погълна. — Ако след всичките тези хиляди години Лус и Даниел могат

да се опълчат на Трона и да извоюват щастлив завършек, защо всеки да не може? Защо ние да не можем?

Кам се взря през закрития с капаци прозорец:

— Може би не съм такъв човек.

— Всички носим в себе си късчета от пътуването си — каза Роланд. — Всички се учим от грешките си. Кой ще каже, че не заслужаваме щастие?

— Само ни чуй. — Ариана докосна белезите по врата си. — Какво знаем ние, три уморени хищни птици, за любовта? — Тя премести поглед от Кам към Роланд. — Нали така?

— Любовта не е изключителна собственост на Лус и Даниел — каза Роланд. — Всички сме я вкусвали. Може би ще я вкусим отново.

Оптимизмът на Роланд пробуди нотка на несъгласие у Кам.

— Не и аз — каза той.

Ариана въздъхна и изви гръб, разпери криле и се издигна на няколко стъпки от земята. Звук от пърхане изпълни празната църква. С умели пръсти от флакона с бял спрей тя добави съвсем лек намек за криле над раменете на Лусинда.

Преди Падението крилето на ангелите бяха направени от небесна светлина, свършени и напълно еднакви. В ерата от тогава насам крилето им се бяха превърнали в израз на характера им, на грешките и импулсите им. Падналите ангели, които бяха отдали верността си на Луцифер, имаха златни криле. Фибрите в крилето на онези, които се бяха върнали в лоното Небесно, бяха обточени със сребристия оттенък на трона.

Крилето на Лусинда бяха специални. Бяха чисто, зашеметяващо бели. Неопетнени. Неомърсени с вината за изборите, които те, останалите, бяха направили. Единственият друг паднал ангел, който бе съхранил белите си криле, беше Даниел.

Ариана смачка обвивката от второто тако:

— Понякога се чудя...

— Какво? — попита Роланд.

— Ако можехте да се върнете, без да се издъните така грандиозно по любовната част, бихте ли?

— Какъв е смисълът да се чудиш? — попита Кам. — Розалин е мъртва. — Видя как Роланд трепва при споменаването на изгубената

си любима. — Тес никога няма да ти прости — добави, като погледна Ариана. — А Лилит...

Ето. Беше изрекъл името ѝ.

Лилит беше единственото момиче, което Кам някога беше обичал. Беше я помолил да се омъжи за него.

Не се беше получило.

Чу отново песента ѝ, пулсираща в душата му, заслепяваща го от угризения.

— Тананикаш ли си? — Ариана присви очи към Кам. — Откога тананикаш?

— Какво за Лилит! — настоя Роланд.

Лилит също бе мъртва. Макар Кам така и да не беше узнал как беше изживяла дните си на земята, след като се разделиха, знаеше, че тя сигурно отдавна беше напуснала този свят и се бе възнесла в Рая. Ако Кам беше различен човек, може би щеше да изпита покой, като си представи обгърнатата в радост и светлина. Но Раят бе така болезнено далечен, че той откри, че бе най-добре изобщо да не мисли за нея.

Роланд, изглежда, четеше мислите му:

— Би могъл да се справиш по свой собствен начин.

— Аз правя всичко по мой собствен начин — каза Кам. Крилете му пулсираха леко зад него.

— Това е една от най-добрите ти отличителни черти — каза Роланд, като вдигна поглед към звездите през разрушения таван, после пак обратно към Кам.

— Какво? — попита Кам.

Роланд се засмя тихо.

— Нищо не съм казал.

— Позволи на мен — обади се Ариана. — Кам, това категорично е моментът, когато всеки очаква да направиш едно от граматичните си оттегляния в онази пролука в облаците. — Тя посочи към дебела нишка мъгла, висяща от Колана на Орион.

— Кам — Роланд се взря в него, разтревожен. — Крилете ти...

Близо до връхчето на лявото крило на Кам имаше едно-единствено миниатюрно бяло влакънце.

Ариана зяпна:

— Какво значи това?

Беше едно бяло петънце сред поле от златисто, но принуди Кам да си спомни момента, когато крилете му се бяха преобразили от бели в златни. Отдавна беше приел съдбата си, но сега, за пръв път от хилядолетия, той си представи нещо друго.

Благодарение на Лус и Даниел, Кам имаше ново начало. И само едно нещо, за което съжаляваше.

— Трябва да вървя. — Разпери криле в пълния им размах и блестяща златна светлина заля параклиса.

Роланд и Ариана отскочиха. Свещта се наклони и падна, пламъкът ѝ загасна върху студения каменен под.

Кам се изстреля в небето, пронизвайки нощта, и се отправи към тъмнината, която го очакваше от мига, когато бе отлетял далече от любовта на Лилит.

---

[1] Вид мексиканско ястие, което се приготвя от задушени в мазнина (за предпочитане свинска мас) късчета месо. Обикновено се сервира подправено със ситно нарязани листа кориандър и чесън. — Б.пр. ↑

[2] „Лес Пол“ е марка китари, наречена на създателя си Лестър Уилям (Лес) Полсфус, известен с пионерската си работа по разработването на електрическата китара със солидно тяло, която прави звука на рокендрола „възможен“. — Б.пр. ↑

ЕДНО ПУСТОШ ЛИЛИТ

Лилит се събуди, кашляйки.

Беше сезонът на горските пожари — вечно беше сезонът на горските пожари — и дробовете ѝ бяха задръстени с дим и пепел от червения пламък на хълмовете.

Светецият циферблат на часовника до леглото ѝ показваше полунощ, но тънките бели завеси проблясваха в сиво от зората. Сигурно токът отново беше изгаснал. Помисли си за теста по биология, който я очакваше четвъртия час, незабавно след това — за противния факт, че снощи погрешка беше донесла вкъщи учебника си по американска история. Чия идея за жестока шега беше да ѝ връчи два учебника с гръбчета в съвсем еднакъв цвят? Щеше да разчита само на късмета си за теста и да се моли за тройка.

Измъкна се от леглото и стъпи в нещо топло и меко. Вдигна крак и миризмата я връхлетя.

— Аластор!

Малкият мелез със светла козина дотича в тръс в спалнята ѝ, мислейки, че Лилит иска да си играят. Майка ѝ наричаше кучето „гений“ заради номерата, на които братът на Лилит, Брус, го беше научил, но Аластор беше на четири години и отказваше да усвои единствения важен номер: да се опитоми и да се научи да живее в къща.

— Това е страшно нецивилизовано — скара се тя на кучето, и влезе в банята, подскачайки на един крак. Пусна душа.

Нищо.

Водата е спряна до три следобед, обявяваше бележката от майка ѝ върху хвърчащ лист хартия, закрепен с тиксо към огледалото в банята. Корените на дървото отвън се извиваха през тръбите им и се предполагаше, че днес следобед майка ѝ ще има пари да плати на

водопроводчика, след като получи чек със заплата от едно от многото места, където работеше почасово.

Лилит опипом затърси тоалетна хартия, надявайки се поне да избърше крака си. Намери само кафяво картонено руло. Просто поредният вторник. Детайлите варираха, но всеки ден от живота на Лилит беше кажи-речи еднакво ужасен.

Откъсна бележката на майка си от огледалото и избърса с нея стъпалото си, после се облече в черни джинси и тънка черна тениска, без да поглежда отражението си. Опита се да си спомни една-едничка частица от това, което учителят ѝ по биология беше казал, че може да е включено в теста.

Когато слезе долу. Брус изсипваше остатъците от зърнената закуска в устата си. Лилит знаеше, че тези застояли люспи бяха последните хапки храна в къщата.

— Свършили сме млякото — каза Брус.

— А зърнената закуска? — попита Лилит.

— И зърнената закуска. И всичко. — Брус беше на единайсет и висок почти колкото Лилит, но много по-крехък. Беше болен. Винаги беше боледувал. Беше роден преждевременно, със сърце, което не можеше да настига душата му, обичаше да казва майката на Лилит. Очите на Брус бяха хлътнали, а кожата му имаше синкав оттенък, защото дробовете му никога не можеха да си набавят достатъчно въздух. Когато хълмовете горяха, както всеки ден, той хриптеше при най-малкото усилие. Оставаше си в леглото по-често, отколкото ходеше на училище.

Лилит знаеше, че Брус се нуждае от закуска повече от нея, но въпреки това стомахът ѝ изръмжа в знак на протест. Храна, вода, основни продукти за поддържане на хигиената — всичко беше оскъдно в порутеното бунище, което наричаха дом.

Хвърли поглед през мърлявия кухненски прозорец и видя, че училищният ѝ автобус потегляше от спирката. Изпъшка, докато грабваше калъфа с китарата и раницата си, уверявайки се, че черният ѝ дневник е вътре.

— Доскоро, Брус — провикна се тя и хукна.

Клаксоните зареваха, а гумите засвистяха пронизително, докато Лилит спринтираше през улицата, без да гледа, както винаги казваше на Брус да не прави. Въпреки ужасния си късмет никога не се

тревожеше, че ще умре. Смъртта щеше да означава освобождаване от колелото с въртящия се паникьосан хамстер, каквото беше животът ѝ, а Лилит знаеше, че не е чак такава късметлийка. Вселената или Бог, или нещо искаше да я държи нещастна.

Загледа как автобусът отминава с грохот, а после тръгна да извърви пеш трите мили до училище с калъфа на китарата, подскачащ на гърба ѝ. Забързано мина през улицата, покрай базара с магазина за стоки по един долар и автомобилното гише за китайска храна, което постоянно прекратяваше работа и започваше отново. Щом стигна на няколко пресечки отвъд собствения си мърляв квартал, известен из града като помийната яма, тротоарите станаха гладки, а по пътищата имаше по-малко дупки. Хората, които излизаха да вземат вестниците си, носеха делови костюми, а не опърпаните халати за баня, в каквито често бяха облечени съседите на Лилит. Добре фризирана жена, която разхождаше датския си дог, ѝ махна за „добро утро“, но Лилит нямаше време за любезности. Шмугна се през бетонния подлез за пешеходци, който се спускаше под магистралата.

Подготвително училище „Тръмбул“ се намиреше на ъгъла на Хай Медоу Роуд и магистрала 2, която Лилит свързваше главно с напрегнати посещения в спешното отделение, когато на Брус му станеше много зле. Докато пътуваше с пълна скорост по асфалта в пурпурния миниван на майка си, с брат си, хрипящ немощно, сгушен до рамото ѝ, Лилит винаги се вираше през прозореца към зелените табели отстрани на магистралата, които обозначаваха милите до други градове. Макар да не беше виждала много — нищо — извън Кросроудс, на Лилит ѝ харесваше да си мисли, че някой ден, ако някога се дипломираше, щеше да избяга на по-добро място.

Последният звънец биеше, когато излезе от тунела близо до края на кампуса. Кашляше, очите ѝ горяха. Тлеещите горски пожари по хълмовете, които обкръжаваха града ѝ, обвиваха училището в дим. Кафявата постройка с гипсова мазилка беше грозна и още по-загрозена, както беше покрита с изработени от учениците хартиени транспаранти. Един съобщаваше за утрешния баскетболен мач, върху друг бяха изписани подробностите за посветената на панаира на науката среща след училище, но на повечето се виждаха увеличени снимки от годишника на някакъв футболист от училищния отбор на

име Дийн, който се опитваше да спечели гласове за крал на училищния бал.

На главния вход на „Тръмбул“ стоеше директорът Таркентън. Беше висок само малко над метър и петдесет и носеше костюм от полиестер в бургундско червено.

— Отново закъснявате, госпожице Фоскор — каза той, оглеждайки я с неприязън. — Не видях ли името ви във вчерашния списък за наказание с оставане след часовете заради закъснение?

— Странна работа е с това задържане след часовете — отбеляза Лилит. — Изглежда, че научавам повече там, взирайки се в стената, отколкото някога съм научила в час.

— Отивайте в първия час — каза Таркентън, пристъпвайки една крачка към Лилит, — и ако създадете неприятности на майка си дори за секунда по време на часа днес...

Лилит преглътна:

— Майка ми е тук?

Майка ѝ заместваше по няколко дни месечно в „Тръмбул“, печелейки намаление на таксата за обучение, което бе единствената причина да може да праща Лилит в това училище. Лилит никога не знаеше кога ще открие майка си да чака пред нея на опашката в училищната закусвалня или да си оправя червилото в дамската тоалетна. Тя никога не казваше на Лилит кога ще удостои с присъствието си кампуса на „Тръмбул“ и никога не предлагаше на дъщеря си да я закара на училище.

Винаги беше ужасна изненада, но Лилит поне никога не се беше натъквала на майка си, заместваща учител в собствените ѝ часове.

До днес, изглежда. Изпъшка и се отправи навън, питайки се в кой от часовете щеше да се появи майка ѝ.

Беше пощадена в часа на класния, където госпожа Ричардс вече бе приключила проверката по списъка и ожесточено изписваше по дъската начините, по които учениците можеха да ѝ помогнат с безнадеждната ѝ кампания да въведе рециклирането в кампуса. Когато Лилит влезе, учителката поклати безмълвно глава, сякаш просто ѝ беше дотегнало от обичайните закъснения на Лилит.

Лилит се плъзна на мястото си, пусна калъфа с китарата в краката си и извади учебника по биология, който току-що бе грабнала

от шкафчето си. Оставаха десет скъпоценни минути от часа на класния и Лилит имаше нужда от всичките, за да „покълве“ за теста.

— Госпожо Ричардс — обади се момичето до Лилит, отправяйки кръвнишки поглед в нейната посока. — Внезапно нещо тук се размириша ужасно.

Лилит забели очи. С Клоуи Кинг бяха врагове още от първия ден на основното училище, макар да не можеше да си спомни защо. Едва ли можеше да се каже, че Лилит представлява каквато и да е заплаха за богатата, зашеметяваща ученичка от горните курсове. Клоуи се снимаше като модел за „Кросроудс Аперъл“ и беше вокалистка на поп-банда, наречена „Нежните видения“^[1], да не говорим, че беше и президент на поне половината извънкласни клубове на „Тръмбул“.

След повече от десетилетие с противното държание на Клоуи Лилит беше свикнала с постоянния дъжд от нападки. В добър ден ги пренебрегваше. Днес се съсредоточи върху геномите и феномите в учебника по биология и се опита да изключи Клоуи от съзнанието си.

Но сега другите хлапета около Лилит стискаха носовете си. Хлапето пред нея се престори, че повръща.

Клоуи се завъртя в стола си:

— Това евтината ти идея за парфюм ли е, Лилит, или просто си се изпуснала в гащите?

Лилит си спомни бъркотията, която Аластор беше оставил до леглото ѝ, и душа, който не бе успяла да си вземе, и почувства как бузите ѝ пламват. Грабна си нещата, изхвърча като мълния от класната стая, пренебрегвайки бръцолевенето на госпожа Ричардс, че нямала пропуск за отсъствие, и се шмугна в най-близката тоалетна.

Вътре, сама, тя се облегна на червената врата и затвори очи. Прииска ѝ се да можеше да се крие тук цял ден, но знаеше, че щом звънецът удари, това място щеше да се наводни с ученици. Застави се да отиде до мивката. Пусна горещата вода, изрита миризливата си обувка в мивката, и стисна флакона с евтин розов сапун. Хвърли поглед нагоре, очаквайки да види тъжното си отражение, а вместо това опери лъскав плакат, залепен с тиксо над огледалото. Гласувайте за Кинг като кралица^[2] пишеше на плаката под професионална рекламна снимка на сияйно усмихнатата Клоуи Кинг.

Училищният бал беше по-късно този месец и нетърпеливото очакване сякаш поглъщаше абсолютно всяко хлапе в училище. Лилит

беше видяла сто такива плаката в коридорите. Беше вървяла зад момичета, които си показваха снимки на мечтаните украси за рокли на телефоните си, преди да влязат в час. Беше чула момчетата да се шегуват за онова, което ставаше след бала. От всичко това на Лилит ѝ се гадеше. Дори да имаше пари за рокля или момче, с което наистина да отиде, нямаше начин дори да стъпи в гимназията си, когато не се изискваше по закон да е там.

Откъсна плаката на Клоуи от огледалото и почисти с него вътрешността на обувката си, после го метна в умивалника, оставяйки водата да тече върху него, докато лицето на Клоуи пече не беше нищо, освен мокра книжна каша.

В часа по поезия господин Дейвидсън беше така погълнат да пише Шекспировия Сонет 20 на дъската, че дори не забеляза как Лилит влиза със закъснение.

Лилит седна предпазливо, наблюдавайки другите ученици, като очакваше някой да се хване за носа или да се престори, че повръща, но за щастие, те явно я забелязваха само като средство за предаване на бележки. Пейдж, русото момиче със спортна фигура от лявата ѝ страна, я смушкваше, после плъзваше сгънатата бележка по чина ѝ. Не беше надписана, но Лилит знаеше, разбира се, че не е предназначена за нея. Беше за Кими Грейс, страхотното момиче, наполовина корейка, наполовина мексиканка, което седеше от дясната ѝ страна. Лилит беше предавала достатъчно бележки между тези двете, за да зърне откъслечни части от плановете им за училищната забава — епичното парти след основното събитие и отвратителната дълга лимузина, за чието наемане събираха джобните си пари. На Лилит никога не ѝ бяха давали джобни пари. Ако майка ѝ имаше излишни пари, те отиваха право в сметките за лечението на Брус.

— Нали, Лилит? — попита господин Дейвидсън и Лилит трепна.

Натика бележката под чина си, за да не я хванат.

— Бихте ли повторили? — помоли Лилит. Наистина не искаше да ядосва господин Дейвидсън. Часът по поезия беше единственият, който харесваше, главно защото не се проваляше в него, а от всички учители, които бе срещала, господин Дейвидсън беше единственият, който, изглежда, изпитваше удоволствие от работата си. Дори беше

харесал някои от текстовете за песни, които Лилит беше предала като възложени задачи по поезия. Още си пазеше хвърчащия лист, на който господин Дейвидсън беше написал просто: „Еха!“ под текста за една песен, която тя нарече „Изгнание“.

— Казах, че се надявам да си се записала за „Микрофонът е наш“? — попита Дейвидсън.

— Да, разбира се — измънка тя, но не беше и се надяваше да не го прави. Даже не знаеше кога е.

Дейвидсън се усмихна, доволен и изненадан. Обърна се към останалата част от класа.

— Тогава всички имаме нещо, което да очакваме с нетърпение!

В мига щом Дейвидсън се обърна обратно към дъската, Кими Грейс сръчка Лилит. Когато Лилит срещна тъмните, красиви очи на Кими, се запита за миг дали Кими искаше да поговорят за „Микрофонът е ваш“, дали идеята да четете пред публика изнервяше и нея. Но всичко, което Кими искаше от Лилит, беше сгънатата бележка в ръката ѝ.

Лилит въздъхна и ѝ я подаде.

Опита се да пропусне физическото, за да учи за теста по биология, но, разбира се, я хванаха и в крайна сметка се наложи да прави обиколки по гимнастически екип и кубинки. Училището не отпускате маратонки, а майка ѝ никога нямаше пари да ѝ купи, така че звукът от краката ѝ, докато тичаше в кръг около другите хлапета, които играеха футбол във физкултурния салон, бе оглушителен.

Всички я гледаха. Не беше нужно някой да изрича на глас думата откачалка. Ясно ѝ беше, че си го мислят.

Докато стигне до часа по биология, Лилит вече беше смазана и изтощена. И именно тогава откри майка си, с жълто-зелена пола, с коса, прибрана в стегнат кок, да раздава тестовете.

— Направо върхът — изпъшка Лилит.

— Шшшшшшт! — отвърнаха дузина ученици.

Майка ѝ беше висока и смугла, с недодялана красота. Лилит беше светлокожа, с червена като огъня по хълмовете коса. Носът ѝ беше по-къс от този на майка ѝ, очите и устата ѝ — не толкова изящни. Скулите им бяха разположени под различен ъгъл.

Майка ѝ се усмихна:

— Няма ли да седнеш, моля?

Сякаш дори не знаеше името на дъщеря си.

Дъщеря ѝ обаче знаеше нейното.

— Разбира се, Джанет — каза Лилит и се смъкна на един празен чин в редицата най-близо до вратата.

Гневният поглед на майка ѝ се стрелна към лицето на Лилит; после тя се усмихна и извърна очи.

Убивай ги с любезност, беше една от любимите поговорки на майка ѝ, или поне пред хора. Вкъщи обноските ѝ бяха по-резки. Майка ѝ стоварваше върху Лилит вината за всичко, което мразеше в живота си, защото Лилит се беше родила, когато майка ѝ била деветнайсетгодишна и прекрасна, на прага на забележително бъдеще. Когато се появи Брус, майка ѝ вече се бе съвзела достатъчно от травмата, каквато бе Лилит, за да стане истинска майка. Фактът, че баща им беше извън картината — никой не знаеше къде е, — даваше на майка ѝ още по-голямо основание да живее за сина си.

Първата страница от теста по биология представляваше диаграма, на която се очакваше да нанесат доминантните и рецесивните гени. Момичето от лявата ѝ страна бързо попълваше графите. Внезапно Лилит се оказа неспособна да си спомни дори едноединствено от нещата, които беше учила цяла година. Гърлото я засърбя и почувства как тилът ѝ започва да се поти.

Вратата към коридора беше отворена. Там навън сигурно беше по-хладно. Почти преди да си даде сметка какво прави, Лилит вече стоеше на вратата, с раницата си в едната ръка и калъфа с китарата си в другата.

— Да излезеш от час без писмено разрешение за отсъствие, автоматично означава задържане след часовете! — обади се Джанет. — Лилит, остави тази китара и се върни тук.

Опитът на Лилит с властта я беше научил да слуша внимателно какво ѝ казват — а после да прави обратното.

Хукна надолу по коридора и стигна тичешком до вратата.

Навън въздухът беше бял и горещ. Вихрушки от пепел се спускаха от небето и се стелеха по косата на Лилит и крехката сиво-зелена трева. Най-незабележимият начин да напусне територията на училището беше през един от изходите зад училищната закусвалня, от

който се излизаше в малък чакълест участък, където учениците обядваха, когато времето беше хубаво. Участъкът беше „подсигурен“ е тънка верижна ограда, която бе достатъчно лесно да прескочиш.

Тя стигна до оградата, после се спря. Какво правеше? Да избяга от изпит, надзираван от собствената ѝ майка, беше ужасна идея. Наказанието нямаше да ѝ се размине. Но вече бе твърде късно.

Ако продължаваше да върви в тази посока, накрая щеше да стигне обратно до своята ръждясваща, рушаща се, отблъскващо изглеждаща къща. Не, благодаря. Загледа се към няколкото коли, които фучаха през магистралата, после се обърна и прекоси паркинга на западната страна на кампуса, където рожковите растяха нагъсто и нависоко. Влезе в горичката и се отправи към сенчестия, скрит край на Ратълснейк Крийк.

Приведе се между два тежки клона на брега и изпусна дъха си. Убежище. Донякъде. Във всеки случай това минаваше за природа в миниатюрното градче Кросроудс.

Лилит подпря калъфа с китарата си на обичайното му място в извивката на един дървесен ствол, вдигна крака върху купчина крехки оранжеви листа и остави звука от потока, стичащ се в бетонното си корито, да я отпусне.

В училище бе виждала в учебниците си снимки на „красиви“ места — Ниагарския водопад, връх Еверест, водопади на Хаваите, — но харесваше Ратълснейк Крийк повече от което и да било от тях, защото не познаваше жива душа, освен самата себе си, която да смята тази горичка от посърнали дървета за красива.

Отвори калъфа и извади китарата си. Беше тъмнооранжева „Мартин 000-45“ с пукнатина, спускаща се косо надолу по корпуса ѝ. Някой на нейната улица я беше изхвърлил, а Лилит не можеше да си позволи да бъде придирчива. Освен това смяташе, че недостатъкът придава на инструмента по-наситен звук.

Пръстите ѝ подръпнаха леко струните и докато акордите изпълваха въздуха, почувства как невидима ръка изглажда грубите ѝ ръбове. Когато свиреше, се чувстваше заобиколена от приятели, каквито нямаше.

Какво ли би било да срещне някой, който наистина споделяше вкуса ѝ за музиката, зачуди се. Някой, който не смяташе, че „Четиримата конници“ пеят „като бити кучета“, както веднъж една

мажоретка беше описала любимата група на Лилит. Мечтата на Лилит беше да ги види да свирят на живо, но беше невъзможно да си представи наистина да присъства на концерт на „Четиримата конници“. Те бяха твърде важни, за да свирят в Кросроудс. Дори ако наистина дойдеха тук, как би могла Лилит да си позволи билет, когато семейството ѝ едва имаше достатъчно пари за храна?

Не забеляза кога започна да измисля песен. Още не беше напълно оформена — само тъгата ѝ, сливаща се с китарата, — но няколко минути по-късно, когато спря да пее, някой зад нея започна да ръкопляска.

— Ей, чакай малко — Лилит се завъртя рязко и се озова лице в лице е чернокосо момче, облегло се на дърво наблизко. Носеше кожено яке, а черните му джинси бяха затъкнати в ожулени кубинки.

— Здравсти — каза той, сякаш я познаваше.

Лилит не отговори. Не се познаваха. Защо ѝ говореше?

Той я изучаваше внимателно.

— Още си прекрасна — изрече меко.

— Ти си... наистина зловец — отвърна Лилит.

— Не ме разпознаваш? — Звучеше разочарован.

Лилит сви рамене:

— Не гледам „Най-издирваните престъпници на Америка“.

Момчето сведе поглед, засмя се, после кимна към китарата ѝ:

— Не те ли е страх да не я развалиш още повече?

Тя трепна, смутена:

— Песента ми ли?

— Песента ти беше истинско откровение — каза той, като се отблъсна от дървото и тръгна към нея. — Имам предвид тази пукнатина в китарата ти.

Лилит загледа лекотата, с която той се движеше — хладнокръвие, бавно, сякаш никой никога не го беше карал да се чувства неуверен в каквото и да било през живота си. Спря точно пред нея и изхлузи брезентова чанта от рамото си. Каишката се приземи върху ботуша на Лилит и тя се взря в нея, сякаш момчето я беше сложило там, докосвайки я, нарочно. Изрита я.

— Внимавам. — Тя гушна китарата си. — Точно сега, съотношението между китара и пукнатина е съвсем приемливо. Ако

някога се превърне повече в пукнатина, отколкото в китара, тогава ще е по-лошо.

— Звучи, сякаш си пресметнала всичко. — Момчето се взря в нея за достатъчно дълго, че на Лилит да ѝ стане неудобно. Очите му бяха завладяващо зелени. Явно не беше тукашен. Лилит не знаеше дали някога беше срещала някой, който не е от Кросроудс.

Беше прекрасен и интригуващ, следователно твърде хубав, за да е истински. Намрази го моментално.

— Това е моето място. Намери си свое — каза тя.

Вместо да си тръгне обаче, той седна. До нея. Близо. Все едно бяха приятели. Или повече от приятели.

— Някога свириш ли с някой друг? — попита момчето.

Той наклони глава и Лилит зърна на тила му татуировка във вид на сияеща звезда. Осъзна, че беше затаила дъх.

— Какво, музика ли? Като група? — Поклати глава. — Не. Не че това ти влиза в работата. — Този тип нахлуваше на нейна територия, натрапвайки се в единственото ѝ лично време. Искаше да го няма.

— Как ти се струва „Дяволска работа“? — попита той.

— Какво?

— Като име на музикална банда.

Инстинктът на Лилит беше да стане и да си тръгне, но никой никога не говореше с нея за музика.

— Що за банда е това? — попита.

Той вдигна едно листо от рожков от земята и го огледа изучаващо, въртейки дръжката му между пръстите си.

— Ти ми кажи. Това си е твоята банда.

— Нямам банда — каза тя.

Той повдигна тъмна вежда:

— Може би е време да си имаш.

Лилит никога не се бе осмелявала да си позволи да мечтае какво ли можеше да е да свири в истинска музикална група. Пристъпи от крак на крак, за да остави повече пространство между двамата.

— Казвам се Кам.

— Аз съм Лилит. — Не беше сигурна защо фактът, че казва името си на това момче, ѝ се струваше толкова невероятно важен, но беше така. Прииска ѝ се той да не беше тук, да не я беше чул как свири. Тя не споделяше музиката си с никого.

— Обичам това име — каза Кам. — Отива ти.

Сега наистина беше време да си върви. Не знаеше какво иска този тип, но определено не беше нищо хубаво. Взе китарата си и се изправи на крака.

Кам понечи да я спре:

— Къде отиваш?

— Защо говориш с мен? — попита тя. Нещо у него караше кръвта ѝ да кипи. Защо се натрапваше така грубо в личното ѝ пространство? За кого се мислеше? — Не ме познаваш. Остави ме на мира.

Прямотата на Лилит обикновено смущаваше хората. Но ме и този тип. Той се засмя леко под нос.

— Говоря с теб, защото ти и песента ти сте най-интересните неща, на които съм се натъквал от векове насам.

— Животът ти сигурно е много скучен — подхвърли Лилит.

Тя започна да се отдалечава. Беше принудена да се възпре, за да не погледне назад. Кам не я попита къде отива, нито изглеждаше изненадан, че тя си тръгва по средата на разговора им.

— Хей — подвикна той.

— „Хей“ какво? — Лилит дори не се обърна. Кам беше от онези момчета, които нараняваха момичетата, достатъчно глупави да им позволят. А тя нямаше нужда от повече болка в живота си.

— Аз също свиря на китара — каза той, докато тя се отправяше обратно през гората. — Ще ни трябва само барабанист.

---

[1] На английски „The Perceived Sights“ — Б.пр. ↑

[2] Игра на думи — в оригинала призивът е Vote King as Queen. Фамилното име на Клоуи (Кинг — King) означава „крал“. — Б.пр. ↑

ДВЕ МЪРТВИ ДУШИ КАМ

Кам загледа как Лилит изчезва в горите на Ратълснейк Крийк, потискайки мощен порив да хукне след нея. Тя беше толкова великолепна, колкото и в Ханаан, със същата ярка, изразителна душа, проблясваща през външната ѝ красота. Той беше удивен и неимоверно облекчен, защото когато бе научил потресаващата новина, че душата на Лилит не е в Рая, както беше очаквал, а в Ада при Луцифер, Кам си беше представил най-лошото.

Анабел бе тази, която най-сетне му каза. Беше отишъл при нея, мислейки, че тя би могла да му подшушне някои подробности за положението на Лилит в Рая. Момичето ангел е розова коса беше поклатило глава и изглеждаше толкова тъжно, когато посочи надолу, далече надолу, и го попита:

— Не знаеше ли?

Кам гореше от въпроси как Лилит — неопетнената, мила Лилит — в крайна сметка беше попаднала в Ада, — но най-важният беше този: дали тя още беше момичето, което той обичаше, или Луцифер я беше пречупил?

Пет минути, прекарани е нея, го бяха върнали обратно в Ханаан, към спиращата дъха любов, която някога бяха познали. Да бъде до нея, го беше изпълнило с надежда. Само дето...

У Лилит имаше нещо различно. Носеше като броня остра като бръснач горчивина.

— Наслаждаваш ли се? — Гласът дойде отнякъде над него.

Луцифер.

— Благодаря, че ми позволи да надзърна — каза Кам. — Сега я измъкни оттук.

Топъл смях разтърси дърветата:

— Дойде при мен, умолявайки да узнаеш състоянието на душата й — каза Луцифер. — Предложих да ти позволя да я посетиш — но само защото си един от любимците ми. Сега защо не си поговорим делово?

Преди Кам да успее да реагира, земята изпадна изпод него.

Стомахът му се изстреля нагоре — усещане, което единствено дяволът можеше да предизвика — и докато се спускаше надолу, Кам размишляваше за пределите на ангелската сила. Рядко се съмняваше в инстинктите си, но този инстинкт, да обича Лилит и да бъде обичан от нея отново — колкото и мощен да беше — щеше или да изисква снизхождението на дявола, или да изправи Кам пряко срещу Луцифер. Освободи крилете си и погледна надолу, докато едно синьо петно се разрастваше и изостряше под краката му. Приземи се върху настлан с линолеум под.

Гората и Ратълснейк Крийк бяха изчезнали и Кам се намери застанал в центъра на зона със заведения за хранене на самообслужване в запустял мол. Прибра криле до тялото си и седна на високо столче до оранжева ламинирана маса.

Атриумът на зоната от заведения за бързо хранене беше огромен, изпълнен със сто грозни маси, същите като неговата. Беше невъзможно да се определи къде започваше и къде свършваше. По протежение на тавана се простираше дълъг оберлихт, но беше толкова мръсен, че Кам не можеше да види нищо отвъд слоя сива нечистотия, покриваща стъклото му. Подът беше осеян с боклук — празни чинии, мазни салфетки, смачкани чаши за еднократна употреба и надъвканите им пластмасови сламки. Мирис на застояло висеше във въздуха.

Около него имаше типични заведения за бързо хранене — китайска храна, пица, крилца, — но магазинчетата до едно бяха порутени; заведението за хамбургери беше със спуснати капаци, лампите в лавката за сандвичи бяха изгорели, а стъклената витрина на павилиона за йогурт беше разбита. Само в едно заведение за бързо хранене светеше. Тентата му беше черна, с думата „Евум“ изписана с удебелени златни букви.

Зад тезгяха й стоеше младолика фигура с вълниста кестенява коса; носеше бяла тениска, джинси и плоска бяла шапка на главен готвач. Готвеше нещо, което Кам не можеше да види.

Маскировката, възприета от дявола след Падението, можеше да е всякаква, но Кам винаги разпознаваше Луцифер по изгарящата горещина, която се излъчваше от него. Макар да ги разделяха двайсет стъпки, Кам имаше чувството, че стои точно над горещца скара.

— Къде сме? — провикна се Кам.

Луцифер хвърли поглед към Кам и му отправи странна, мамеща усмивка. Имаше лицето на красив, харизматичен двайсет и две годишен младеж с луничав нос.

— Това е Евум — понякога наричан Лимбо — каза дяволът и взе голяма шпатула. — Това е състояние на съществуване между времето и вечността, и приготвям нещо специално за клиенти, които ни посещават за пръв път.

— Не съм гладен — каза Кам.

Безумните очи на Луцифер заискриха, когато обърна с шпудлата нещо цвъртящо върху кафяв поднос от закусвалията. После мина да застане зад бежова каса и вдигна пластмасовата преграда, отделяща малката кухня от зоната със заведения за хранене.

Изопна плещи и разпери криле — огромни, сковани и зеленикаво-златисти като древни, покрити с патина бижута. Кам сдържа дъха си, за да отблъсне отвратителния им, лъхаш на и лесен мирис и миниатюрните черни проклети създания, които подтичваха и се гушеха в гънките.

Вдигнал високо подноса от закусвалнята, Луцифер се приближи към Кам. Присви очи към крилете му, където тънката бяла резка още сияеше на фона на златистото.

— Бялото не е подходящ цвят за теб. Искаш да ми кажеш нещо ли?

— Какво прави тя в Ада, Луцифер?

Лилит беше една от най-добродетелните хора, които Кам някога беше познавал. Не можеше да проумее как изобщо бе могла да се превърне в една от поданиците на Луцифер.

— Знаеш, че не мога да предам нечие доверие. — Луцифер се усмихна и сложи пластмасовия поднос пред Кам. Върху него имаше миниатюрна стъклена топка със златна основа, от онези, при чието разтърсване започваха да се сипят снежинки.

— Какво е това? — попита Кам. Тъмносива пепел изпълваше стъклената топка. Падаше неспирно, като по магия, почти закривайки

от поглед миниатюрната лира, която се носеше плавно вътре.

— Виж сам — каза Луцифер. — Обърни я.

Кам обърна топката надолу и откри малка златна ръчка в основата. Нави я и остави музиката на лирата да го залее. Беше същата мелодия, която си тананикаше, откакто отлетя от Троя: песента на Лилит. Така я приемаше.

Затвори очи и се озова отново на речния бряг в Ханаан, преди три хилядолетия, слушайки я как свири.

Тази евтина версия от музикалното преспапие беше по-пронизителна, отколкото Кам можеше да предвиди. Пръстите му се напрегнаха около топката. После...

Пук.

Стъкленото преспапие се разби. Музиката заглъхна, докато по дланта на Кам се стичаше струйка кръв.

Луцифер му подхвърли воняща сива кърпа за съдове и му посочи да почисти бъркотията.

— Късметлия си, че имам толкова много. — Кимна към масата зад Кам. — Давай, пробвай друга. Всяка е малко различна!

Кам остави отломките от първата стъклена топка, избърса ръце и загледа как порязванията в дланите му зарастват. После се обърна и погледна отново към зоната със заведения за хранене на самообслужване: в центъра на всяка една от някога празните оранжеви маси имаше стъклена топка върху кафяв пластмасов поднос. Броят на масите се беше увеличил — сега имаше цяло море такива, простиращи се в мъгливата далечина.

Кам посегна към топката на масата зад него.

— Леко — каза Луцифер.

Вътре в топката имаше малка цигулка. Кам завъртя ръчката и чу различна версия на същата сладко-горчива песен.

В третата топка имаше миниатюрно виолончело.

Луцифер седна и вдигна крака, докато Кам обикаляше из зоната със заведения за бързо хранене и навиваше всяко преспапие, за да засвири. Имаше китари, арфи, виоли. Акустични китари с метални струни, балалайки, мандолини — всяка, свиреща ода за разбитото сърце на Лилит.

— Тези стъклени топки... — изрече Кам бавно. — Те представляват всички различни Адове, в които си я впримчвал.

— И всеки път, щом умре в един от тях — каза Луцифер, — в крайна сметка се озовава обратно тук, където отново ѝ се напомня за измяната ти. — Изправи се и закрачи по пътеките между масите, оглеждайки гордо творенията си. — А после, за да поддържа нещата интересни, я прокуждам в нов Ад, създаден специално за нея. — Луцифер се ухили, разкривайки редици от остри като бръснач зъби. — Наистина не мога да кажа кое е по-лошо — безкрайните Адове, които я карам да преживява отново и отново, или това, че трябва да се връща тук и да си спомня колко много те мрази. Но именно това ѝ дава сили — гневът и омразата ѝ.

— Към мен. — Кам преглътна.

— Работа с материала, който ми се дава. Не е моя вината, че я предаде. — Луцифер нададе смях, от който тъпанчетата на Кам започнаха да пулсират. — Искаш ли да узнаеш за любимата ми гадост в сегашния Ад на Лилит? Няма уикенди! Училище през всеки ден от годината. Можеш ли да си представиш? — Луцифер вдигна във въздуха една стъклена топка, пълна с пепел, после я пусна да падне на земята и да се разбие. Що се отнася до нея, тя е типична мрачна тийнейджърка, принудена да изстрада типично мрачно и унило изживяване в гимназията.

— Защо Лилит? — попита Кам. — Ада на всеки ли създаваш така?

Луцифер се усмихна:

Тъпите и скучни хора си създават собствени скучни и тъпи адове, огън и жупел и всичките ония глупости. На тях не им трябва помощ от мен. Лилит обаче — тя е специална. Не че е нужно да ти казвам това.

— Ами хората, които страдат с нея? Онези хлапета в нейното училище, семейството ѝ...

— Пионки — каза Луцифер — Доведени тук от Чистилището, за да изиграят дребна роля в нечия друга история — което е ад от друг вид.

— Не схващам — призна Кам. — Направил си съществуването ѝ абсолютно скапано...

— О, не мога да си припиша цялата заслуга — възрази Луцифер. — Ти помогна!

Кам пренебрегна вината, която изпитваше, за да не го задуши.

— Но си й позволил да има едно нещо, което обича от цялото си сърце и душа. Защо й позволяваш да свири?

— Съществуването никога не е толкова нещастно и окаяно, както когато можеш да вкусиш нещо прекрасно — каза Луцифер. — Служи, за да ти напомня за всичко, което никога не можеш да имаш.

Всичко, което никога не можеш да имаш.

Лус и Даниел бяха освободили нещо у Кам, нещо, което смяташе за изгубено завинаги: способността му да обича. Осъзнаването, че такава нещо беше възможно за него, че можеше да има втори шанс, го беше накарало да закопнее да види Лилит.

Сега, когато я беше видял, сега, когато знаеше, че тя е тук...

Трябваше да направи нещо.

— Трябва да я видя отново — каза Кам. — Това беше прекалено кратко...

— Направих ти достатъчно услуги — каза Луцифер с ръмжене. — Показах ти какво е за нея вечността. Не трябваше да правя дори това.

Кам огледа безкрайните стъклени топки.

— Не мога да повярвам, че скри от мен всичко това.

— Не съм я крил; теб не те беше грижа — каза Луцифер. — Винаги беше прекалено зает. Лус и Даниел, популярните хлапета в „Меч и кръст“, всички тия глупости. Но сега... е, и добре, би ли искал да видиш някои от предишните Адове на Лилит? Ще бъде забавно.

Без да чака отговор, Луцифер положи длан върху тила на Кам и го бутна към една от стъклените топки с пепел. Кам стисна здраво очи, напрягайки се за сблъсъка на лицето си със стъклото.

Вместо това...

Стоеше с Луцифер до обширна речна делта. Пороен дъжд се лееше от небето. От редица колиби бягаха хора, притиснали до гърди вещите си, с изписана върху лицата паника, докато реката преливаше от бреговете си. От другата страна на реката момиче с печално, спокойно изражение вървеше бавно, носейки ситар, в рязък контраст с хаоса около нея. Макар че тя изобщо не приличаше на онази Лилит, която беше обичал в Ханаан, или момичето, което току-що беше срещнал в Кросроудс, Кам я позна мигновено.

Тя вървеше към бушуващата река.

— Ах, Лилит — изрече Луцифер с въздишка. — Наистина знае кога да привлече вниманието.

Тя седна в калта на брега на реката и засвири. Ръцете ѝ летяха по инструмента с дълъг гриф, извличайки тъжна, мелодична музика.

— Блус за удавянето — отбеляза Луцифер с нотка на възхищение.

— Не — това е блус за миговете преди удавянето — каза Кам. — Голяма разлика.

После реката преля над бреговете си, заля Лилит и нейния ситар, преля над къщите, преля над главите на всички бягащи хора, преля над Кам и Луцифер.

Секунди по-късно Кам и Луцифер стояха на един планински зъбер. Тънки валма мъгла се усукваха като пръсти около пиниите.

— Тази ми е една от любимите — каза Луцифер.

Скръбна музика на банджо зазвуча около тях. Обърнаха се и видяха седем слаби като клечки деца да седят на верандата на готова да рухне хижа от дървени трупи. Бяха боси, а коремите им бяха подути. Момиче със сламеноруса коса държеше банджото в скута си, пръстите ѝ се движеха по струните.

— Няма да стоя тук и да гледам как Лилит свири акомпанимент към загиването си от гладна смърт — каза Кам.

— Не е толкова лошо — същото е като заспиването — каза Луцифер.

Изглежда, сега най-малкото момче правеше точно това. Една от сестрите му положи глава на рамото му и последва примера му. Тогава Лилит спря да свири и затвори очи.

— Достатъчно — каза Кам.

Мислеше за тази Лилит, която току-що беше срещнал в Ратълснейк Крийк. Цялото това минало страдание, отпечатъкът на всичката тази смърт беше някъде вътре в нея, но тя нямаше съзнателен спомен за него. Точно като Лус.

Не, осъзна той, Лилит изобщо не приличаше на Лус. Бяха толкова далеч една от друго, колкото изтокът от запада. Лус беше някогашен архангел и водеше прокълнат живот на простосмъртна. Лилит беше простосмъртна, прокълнатата от безсмъртни фактори, носена през вселената от вечни, нестихващи ветрове, които не можеше

да види. Но въпреки това чувстваше тези ветрове. Те бяха в начина, по който със затворени очи подръпваше струните на пукнатата си китара.

Беше обречена. Освен ако...

— Прати ме обратно вътре — каза Кам на дявола. Бяха отново в зоната със заведения за хранене на самообслужване на Ада, със стъклени топки за сняг по масите, навсякъде, накъдето погледнеше Кам, всяка една — пълна с болката на Лилит.

— Толкова много ли ти хареса Кросроудс? — попита Луцифер. — Трогнат съм.

Кам се вгледа дълбоко в очите на дявола и потръпна при безумието, което откри там. През цялото това време Лилит се бе намирала под властта и проклятието на Луцифер. Защо?

— Какво ще е нужно, за да те накара да я освободиш? — обърна се Кам към Луцифер. — Ще направя всичко.

— Всичко? Харесва ми как звучи това. — Луцифер пъкна ръце в задните си джобове, наклони глава и се взря в Кам, обмисляйки. — Срокът на сегашния Ад на Лилит е нагласен да изтече след петнайсет дни. Ще ми достави наслада да гледам как я правиш още по-нещастна в продължение на тези две седмици. — Той направи пауза. — Бихме могли да го направим интересно.

— Имаш лошия навик да правиш нещата интересни — каза Кам.

— Облог — предложи Луцифер. — Ако в петнайсетте останали дни успееш да пречистиш тъмното сърце на Лилит от омразата ѝ към теб и да я убедиш да се влюби отново в теб — да се влюби истински — ще прекратя делата си, поне по отношение на нея. Повече никакви Адове, създадени специално за нея.

Кам присви очи:

— Твърде лесно е. Каква е уловката?

— Лесно ли? — повтори Луцифер със злобен кикот. — Нима не забеляза целия този емоционален багаж? Всичко това е заради теб. Тя те мрази, мой човек. — Примигна. — И дори не знае защо.

— Тя мрази онзи ужасен, окаян свят — каза Кам. — Всеки би го мразил. Това не означава, че мрази мен. Тя даже не помни кой съм.

Луцифер поклати глава:

— Омразата към нейния ужасен, окаян свят е фасада за по-старата, по-черна омраза към теб. — Смушка Кам в гърдите. — Когато една душа е наранена толкова дълбоко, колкото Лилит, болката е

постоянна. Дори вече да не разпознава лицето ти, тя разпознава душата ти. Същността ти. — Луцифер плю на пода. — И те ненавижда.

Кам трепна от болка. Не можеше да е вярно. Но после си спомни колко студено се беше държала с него.

— Ще я спася.

— Ама разбира се — каза Луцифер и кимна. — Опитай.

— А след като я спечеля обратно — попита Кам, — после какво? Луцифер се усмихна покровителствено:

— Ще бъдеш свободен да изживееш остатъка от дните си на смъртен с нея. „И заживели щастливо.“ Това ли искаш да чуеш? — Щракна с пръсти, сякаш току-що си беше спомнил нещо. — Попита за уловката.

Кам чакаше. Крилете му изгаряха от нуждата да литне към Лилит.

— Угаждах ти твърде много за твърде дълго — каза Луцифер, внезапно студен и сериозен. — Когато се провалиш, трябва да се върнеш там, където ти е мястото. Тук, с мен. Без повече скитосване през галактиките. Без повече бели петънца в крилете ти. — Луцифер присви кървавочервените си очи. — Ще се присъединиш към мен зад Стената на Мрака, от дясната ми страна. За вечността.

Кам изгледа спокойно дявола. Благодарение на Лус и Даниел Кам имаше шанс — можеше да пренапише съдбата си. Как можеше да се откаже отново от този шанс толкова лесно?

После си помисли за Лилит. За отчаянието, в което тя тънеше от хилядолетия.

Не. Не можеше да приеме мисълта какво би означавало да загуби. Щеше да се съсредоточи върху задачата да спечели любовта ѝ и да облекчи болката ѝ. Ако имаше някаква надежда да я спаси, струваше си всичко, за да опита.

— Съгласен — каза Кам и подаде ръка.

Луцифер перна ръката му и я отблъсна.

— Запази тези глупости за Даниел. Не ми трябва ръкуваме, за да те накарам да си удържиш на думата. Ще видиш.

— Чудесно — каза Кам. — Как да се върна при нея?

Тръгни през вратата вляво от сергията за хотдог на клечка. — Луцифер посочи към редицата павилиони, които сега се губеха в

далечината. — Щом стъпиш в Кросроудс, отброяването започва.

Кам вече се отправяше към вратата, към Лилит. Но докато излизаше от зоната със заведения за хранене на Ада, гласът на Луцифер сякаш го следваше:

— Само петнайсет дни, старче. Тик-так!

ТРИ АТМОСФЕРА ЛИЛИТ

Петнайсет дни

Лилит не можеше да закъснее отново за училище днес.

Бягството от теста по биология вчера вече ѝ беше навлякло задържане след последния час — майка ѝ безмълвно ѝ беше подала бележката за задържане, когато Лилит се прибра. Така че тази сутрин си постави за цел да пристигне в часа на класния още преди госпожа Ричардс да е приключила с добавянето на сметана в кафето в своята биологично разграждаща се чаша.

Беше написала две страници от домашното си по поезия, преди да бие звънецът, и бе толкова доволна от малкото си постижение, че дори не трепна, когато позната сянка затъмни чина ѝ.

— Донесох ти подарък — каза Клоуи.

Лилит вдигна поглед. По-голямото момиче бръкна в чантата си на зebрови шарки и измъкна нещо бяло, после го плесна върху чина на Лилит. Беше памперс за възрастни, от онези, предназначени за наистина престарели хора, които се изпускаха.

— В случай че пак нацапаш гащите — каза Клоуи. — Пробвай го.

Бузите на Лилит се обляха в топлина и тя избута памперса от чина си, преструвайки се, че не я е грижа, че сега той беше на пода, че другите деца трябваше да го прекратят, за да стигнат до чиновете си. Вдигна поглед да види дали госпожа Ричардс бе забелязала, но, за нейно удивление, сега Клоуи разговаряше очи в очи с тяхната усмихваща се учителка от часа на класния.

— Значи мога да рециклирам и шишетата си от шампоан и балсам, така ли? — казваше Клоуи. — Представа си нямах. Сега, ако обичате, може ли да получа писмено разрешение за отсъствие? Трябва да се срещна с директора Таркентън.

Лилит гледаше със завист как госпожа Ричардс бързо подаде един пропуск на Клоуи, която го взе и изтича от стаята. Лилит въздъхна. Учителите раздаваха на Клоуи разрешения за отсъствие така щедро, както налагаха наказания на Лилит.

После звънецът би и интеркомът се включи с прашене.

— Добро утро, Булс^[1] — поздрави Таркентън. — Както знаете днес е денят, в който разкриваме дългоочакваната тема на тазгодишния училищен бал.

Всички ученици около Лилит започнаха да подвикват и ръкопляскаат. Отново се почувства сама сред тях. Не че се мислеше за по-умна или смяташе, че има по-добър вкус от тези хлапета, които толкова се вживяваха в някакви си училищни танци. Нещо по-дълбоко и по-важно я отделяше от всички, които някога беше срещала. Не знаеше какво е, но я караше да се чувства като извънземна през повечето време.

— Вие гласувахте, ние изчислихме гласовете — продължи гласът на директора, — и темата на тазгодишния бал е... „Битката на бандите“!

Лилит се намръщи към интеркома. „Битката на бандите“ ли?

Не беше попълнила бюлетината за тазгодишния бал, но ѝ беше трудно да повярва, че съучениците ѝ биха избрали тема, която всъщност беше почти интересна. После си спомни, че Клоуи Кинг участваше в група и че някак беше успяла да убеди учениците да я мислят за страхотна. Миналата пролет беше превърнала играта на бинго в нещо, което близките ѝ приятели правеха всеки четвъртък вечер. Лилит, разбира се, никога не беше посещавала „Бинго Бейбс“, както се наричаше събитието, но пък хайде сега — кой на възраст между осем и осемдесет наистина обичаше да играе бинго?

Основната тема на училищния бал можеше и да е по-ужасна. Но все пак Лилит беше сигурна, че Таркентън и верните му подмазвачи в гимназията щяха да измислят начин да се погрижат да е скапано.

— А сега едно съобщение от вашата председателка на комитета по организирането на бала, Клоуи Кинг — обяви Таркентън.

От интеркома се разнесе шумолене, когато директорът предаде микрофона.

— Привет, Булс — изрече Клоуи с глас, който успяваше да бъде едновременно енергичен и прелъстителен. — Купете си билети за бала

и се пригответе да танцувате цяла нощ под звуците на възхитителната музика, изпълнявана от възхитителните ви приятели. Точно така — балът ще бъде отчасти „Коучела“^[2], отчасти телевизионно риалити шоу с екип от критични и взискателни съдии и така нататък. Всичко е спонсорирано от „Кинг Медия“ — благодаря, тате! Така че, освободете си датата: сряда, трийсети април — само след петнайсет дни! Вече записах моята банда за битката, така че какво чакате?

Интеркомът се изключи с щракване. Лилит никога не беше присъствала на някой от концертите на Клоуи, но ѝ харесваше да мисли, че момичето има музикален талант горе-долу колкото един омар.

Мислите на Лилит се върнаха към момчето, което беше срещнала предния ден в Ратълснейк Крийк. Ей така, изневиделица ѝ беше предложил да сформира група. Беше се опитала да си избие срещата от ума, но докато Клоуи продължаваше да говори как да се запишат да свирят на бала, Лилит с изненада почувства, че съжалява заради абсолютно несъществуващата си група.

После вратата на стаята за часа на класния рязко се отвори и влезе момчето от Ратълснейк Крийк. Мина безшумно надолу по редицата до нейната и седна на мястото на Клоуи Кинг.

Из тялото на Лилит се разля топлина, докато оглеждаше рокерското му яке и винтидж тениската на „Кинкс“, която прилепваше плътно на гърдите му. Запита се на кое ли място и Кросроудс продаваха такива дрехи. Не и в някой магазин, който ѝ беше известен. Никога не беше срещала някой, който се обличаше като него.

Той отметна тъмната си коса от очите и се втренчи в нея.

На Лилит ѝ харесваше как изглеждаше Кам, но не ѝ допаднаше начинът, по който я гледаше. В очите му имаше искра, която я караше да се чувства неловко. Сякаш знаеше всичките ѝ тайни. Вероятно гледаше така всички момичета и на някои от тях това навярно много им харесваше. На Лилит не ѝ харесваше — ни най-малко, — но се застави да издържи на погледа му. Не искаше той да си помисли, че я изнервя.

— Мога ли да ви помогна? — попита госпожа Ричардс.

— Нов съм тук — каза Кам, все още взирайки се в Лилит. — Каква е процедурата?

Когато той извади личната си карта, удостоверяваща, че е ученик в „Тръмбул“, Лилит беше толкова удивена, че получи пристъп на кашлица. Помъчи се да се овладее, унижена.

— Камерън Брийл — госпожа Ричардс прочете името от личната карта, после щателно огледа Кам от глава до пети. — Процедурата е да седнеш ей там и да кротуваш. — Тя посочи чина най-далече от Лилит, която още кашляше.

— Лилит — каза госпожа Ричардс, — запозната ли си със статистиката на увеличаване случаите на астма поради въглеродните емисии в изминалото десетилетие? Когато свършиш да кашляш, искам да извадиш лист хартия и да напишеш писмо до твоята представителка в Конгреса с искане за реформа.

Ама сериозно ли? Беше загазила, защото кашляше?

Кам леко тупна два пъти Лилит с юмрук по гърба, както правеше майка ѝ с Брус, когато той имаше пристъп. После се наведе, вдигна памперса, повдигна вежда към Лилит и го натъпка в чантата на Клоуи.

— Може да ѝ потрябва по-късно — каза той и се усмихна на Лилит, докато вървеше към другия край на стаята.

„Тръмбул“ не беше голямо училище, но беше достатъчно голямо, че Лилит да се изненада, когато Кам се появи и в часа ѝ по поезия. Изненада се още повече, когато господин Дейвидсън го настани на свободното място до нея, тъй като Кими Грейс отсъстваше по болест.

— Здравсти — беше подхвърлил Кам, когато се вмъкна на чистото.

Лилит се престори, че не го е чула.

Десет минути след началото на часа, докато господин Дейвидсън четеше любовен сонет от италианския поет Петрарка, Кам се надвеси и пусна бележка на чина ѝ.

Лилит погледна бележката, после Кам, след това хвърли поглед на дясната си страна, сигурна, че бележката е за някой друг. Но Пейдж не посягаше да я вземе от нея, а Кам се подсмиваше самодоволно, кимайки към предната страна на бенинката, където беше написал със спретнат почерк: Лилит.

Тя я отвори и почувства странен прилив на възбуда, какъвто изпитваше, когато се потопеше в някоя наистина хубава книга или чуеше страхотна песен за пръв път.

За десетте минути, откакто започна часът, даскалът е стоял с лице към черната дъска за впечатляващия период от общо осем минути и четирийсет и осем секунди. По мои изчисления, ние с теб категорично можем да се измъкнем незабелязано следващия път, когато се обърне, и да разбере, че ни няма, чак когато сме вече в Ратълснейк Крийк. Намигни два пъти, ако си навита.

Лилит дори не знаеше откъде да започне с това. Да намигне два пъти? Прищя ѝ се да му каже, че е по-вероятно да падне мъртва три пъти. Когато вдигна очи, той имаше странни, блажено спокойно изражение, все едно бяха от онези приятели, които правеха такива неща през цялото време, сякаш и общо бяха приятели. Странното беше, че Лилит пропускаше часове непрекъснато — беше го направила два пъти вчера, и часа на класния и по биология. Но никога не го правеше по забавна причина. Бягството винаги беше единственият ѝ вариант, механизъм за оцеляване. Кам, изглежда, мислеше, че знае коя е и как живее живота си, и това я дразнеше. Изобщо не искаше той да мисли за нея.

„Не“, надраска тя в отговор, направо върху думите от бележката на Кам. Смачка я и я метна към него следващия път, когато господин Дейвидсън се обърна.

Остатъкът от деня ѝ беше дълъг и скучен, но поне си отдъхна от Кам. Не го видя на обяд или в коридорите, нито в някой от другите си часове. Лилит прецени, че ако се налагаше да има два часа с него, беше най-добре да ги има един след друг още рано сутринта и да се освободи от изнервящото усещане, което той я караше да изпитва. Защо се държеше толкова свойски с нея? Изглежда смяташе, че присъствието му ѝ харесва. Нещо у него я изпълваше с гняв.

Когато удари последният звънец, когато най-много ѝ се искаше да се свие зад клоните на рожковото дърво, за да свири на китарата си сама в Ратълснейк Крийк, Лилит неохотно се отправи за задържането след часовете.

Стаята, където се провеждаха задържанията след часовете, беше оскъдно обзаведена — само няколко чина и един плакат на стената, който изобразяваше котенце, вкопчено в клон на дърво. Сигурно за

трихиляден път, Лилит прочете думите, щамповани под пухкавата му опашка:

САМО ВЕДНЪЖ СЕ ЖИВЕЕ, НО АКО ГО
ПРАВИШ ПРАВИЛНО, ВЕДНЪЖ Е ДОСТАТЪЧНО.

Начинът да оцелееш по време на наказанието беше да изпаднеш в транс. Лилит се взираше в плаката с котенцето, докато започна да й изглежда стряскащ. Котенцето изглеждаше ужасено, увиснало там с нокти, пронизващи клона. „Правилното живеене“ ли трябваше да олицетворява? Дори обзавеждането в това училище не изглеждаше смислено.

— Обиколка за проверка! — обяви треньорът Бъроус, когато нахлу през вратата. Влизаше на всеки петнайсет минути, верен като часовник. Помощник-треньорът по баскетбол носеше сребрилата си коса в пригладена назад с гел прическа тип „помпадур“ като застаряващ имитатор на Елвис. Учениците го наричаха Чатала Бъроус, заради почти неприличната кройка на шортите му.

Макар Лилит да бе единствената наказана днес, Бъроус крачеше наоколо, все едно въдворяваше дисциплина сред цяла стая, пълна с невидими малолетни престъпници. Когато стигна до Лилит, плесна върху чина й прихванат с кламери пакет.

— Поправителният Ви тест по биология, Ваше Височество. Различен е от онзи, от който избягахте вчера.

— Същият или различен, все тая — Лилит щеше да се провали и на него. Запита се защо никога не я викаха в кабинета на койкой училищен съветник, защо никого, изглежда, не го беше грижа как ужасните й оценки застрашаваха перспективите й и колежа.

Когато вратата се отвори и влезе Кам, Лилит едва не се плесна по челото.

— Ти майтап ли си правиш с мен? — промърмори под нос, когато той подаде на Бъроус жълта бележка за оставане след часовете.

Бъроус кимна на Кам, изпрати го на един чин в другия край на стаята и попита:

— Имаш ли задача, с която да се занимаваш?

— Направо не мога да ви опиша колко имам за вършене — каза Кам.

Бъроус завъртя очи:

— Хлапетата в днешно време си мислят, че им е ужасно трудно. Не бихте разпознали истинската работа, дори да ви удари. Ще се върна след петнайсет минути. Междувременно, интеркомът е включен, така че в офиса ще се чува всичко, което става в тази стая. Ясно?

От чина си Кам намигна на Лилит. Тя се обърна с лице към стената. Не бяха в такива отношения, че да си намигат.

Веднага щом вратата се затвори зад Бъроус, Кам отиде до бюрото на учителя, изключи интеркома, после се промъкна до стола пред Лилит. Седна и вдигна крака върху чина ѝ, побутвайки пръстите на ръката ѝ с ботите си.

Тя отблъсна краката му:

— Имам да правя тест — каза. — Извини ме.

— А аз имам по-добра идея. Къде ти е китарата?

— Как успя да си навлечеш задържане след часовете в първия си ден в училище? Нов рекорд ли гониш? — попита тя, за да не каже онова, което всъщност си мислеше, а именно: Ти си първото ново хлапе, което си спомням. Откъде си? Къде пазаруваш? Как изглежда останалата част от света?

— Не се притеснявай за това — каза Кам. — Сега, за китарата ти. Нямаме много време.

— Странно е да кажеш такова нещо на момиче, което седи наказано цяла вечност.

— Това ли ти е представата за вечност? — Кам се огледа наоколо, зелените му очи се спряха за миг върху плаката с котенцето. — Нямах да е първият ми избор — каза най-накрая. — Освен това човек не обръща внимание на вечността, когато се забавлява. Времето съществува единствено в спорта и в тъгата.

Кам продължи да се взира в нея, докато по гръбнака ѝ пробяга тръпка. Лилит почувства как лицето ѝ се облива в гореща руменина; не можеше да определи смутена ли е, или ядосана. Даваше си сметка какво правеше той — опитваше се да я умилостиви, като говори за музика. За толкова лесна за манипулиране ли я смяташе? Изпита нов необясним прилив на ярост. Мразеше това момче.

Той измъкна от чантата си черен предмет с големината на чиния с единична порция зърнена закуска и го сложи върху чина на Лилит.

— Какво е това? — попита тя.

Кам поклати глава:

— Ще се престоря, че току-що не си задала този въпрос. Това е миниатюрен усилвател за китара.

Тя кимна, сякаш за да каже: разбира се.

— Просто никога не съм виждала такъв, така че, ъм...

— Честно? — настоя Кам. — Трябва ни само китара, в която да го включим.

— Бъроус ще се върне след петнайсет минути — каза Лилит, като хвърли поглед към часовника. — Дванайсет. Не знам как протичат наказанията със задържане след часовете там, откъдето идваш, но по тези места не се полага да свириш на китара.

Кам беше новото хлапе и въпреки това влезе тук наперен, сякаш притежаваше мястото. Лилит бе онази, която беше закотвена тук цял живот, която знаеше как ставаха нещата и колко скапано беше това училище, така че Кам можеше просто да се разкара.

— Дванайсет минути, значи? — Той метна мини-усилвателя обратно в чантата си, изправи се и подаде ръка: — По-добре да побързаме.

— Няма да отида с теб... — възрази Лилит, докато го оставяше да я извлече през вратата. После се озоваха в коридора, където беше тихо, така че тя млъкна. Загледа се надолу към ръката си в неговата за секунда, преди рязко да се отдръпне.

— Виждаш ли колко лесно беше това? — попита Кам.

— Не ме докосвай никога повече.

Думите сякаш удариха Кам като юмрук в стомаха. Той се намръщи, после каза:

— Последвай ме.

Лилит знаеше, че би трябвало да се върне и да си изтърпи наказанието, но ѝ харесваше идеята за една малка лудория, макар да не ѝ допадаше партньорът ѝ в престъплението.

Мърморейки нацупено, последва Кам, като вървеше плътно до стената, сякаш можеше да се слее с изготвените от учениците плакати, подкрепящи ужасния баскетболен отбор на „Гръмбул“. Кам извади

дебел черен маркер от чантата си и добави думата „ГЪПИ“ към края на посланието, което гласеше: „ДАВАЙТЕ БИКОВЕ!“.

Лилит се изненада.

— Какво? — Той повдигна вежда. — Щом затъпееш, връщане няма.

На втория етаж стигнаха до врата с надпис „Стая за оркестъра“. За човек, който беше тук само от ден, Кам определено се ориентираше добре. Посегна към топката на бравата.

— Ами ако има някой вътре? — попита Лилит.

— Оркестърът се събира през първия час. Проверих.

Вътре наистина имаше някой. Джийн Рах беше момче от наполовина френски, наполовина корейски произход, което, подобно на Лилит, беше парий в обществото. Би трябвало да са приятели: подобно на нея, той беше обсебен от музиката, беше подъл, беше чудак. Но не бяха приятели. На Лилит ѝ се прииска Джийн Рах да се изпари трайно и видя в очите му, че на него му се искаше същото да стане с нея.

Джийн вдигна поглед от комплект барабани, където настройваше прикрепените към дъното струни, за да се получи тракащ звук. Умееше да свири на всеки съществуващ инструмент.

— Изчезвайте — каза той. — Или ще изпратя съобщение по пейджъра на господин Мобли.

Кам се ухили. Лилит разбра, че Кам мигновено хареса това навъсено хлапе с очила в стила на Бъди Холи, което пък я накара да намрази и двамата още повече.

— Вие двамата познавате ли се? — попита Кам.

— Поставила съм си за цел да не го познавам — каза Лилит.

— Аз съм непознаваем — подхвърли Джийн, — за идиоти като теб.

— Който говори глупости, го спукват от бой — каза Лилит, доволна, че има към кого да насочи яда си. Тялото ѝ се напрегна и следващото, за което си даде сметка, беше как се хвърля към Джийн...

— Ей, ей, по-кратко — обади се Кам и я хвана за кръста.

Тя се загърчи да се освободи от силните ръце, които я държаха, без да знае кое момче иска да удари първо. Кам я беше вбесил, като прекъсна един спокоен час, в който тя си изтърпяваше наказанието си,

като я доведе тук... И онова намигване. Тя отново се вбеси, спомняйки си как ѝ беше намигнал.

— Пусни. Ме — изсъска тя, кипяща от гняв.

— Лилит — каза Кам тихо. — Всичко е окей.

— Затваряй си устата — каза тя и се отскубна рязко. — Не искам помощта ти или съжалението ти, или каквото там се опитваш да направиш.

Кам поклати глава:

— Аз не...

— Да, точно това правиш — заяви Лилит. — И е по-добре да умреш.

Дланта я сърбеше да зашлеви Кам. Дори изражението му, което беше смущаваща смесица от объркване и болка, не успокои гнева ѝ. Не го удари само защото Джийн гледаше.

— Ъхх... — Джийн повдигна вежди и хвърли поглед към него, после към Кам. — Вие двамата ще ме побъркате. Обаждам се на Мобли.

— Хайде, давай — процеди Лилит. — Направи го.

Но той беше толкова шокиран, че не помръдна от мястото си.

Първият инстинкт на Лилит беше да излезе от стаята на оркестъра незабавно и въпреки това — странно, — откри, че искаше да остане. Не знаеше защо не беше влизала тук никога преди. Чувството да е заобиколена от инструменти беше успокояващо. Макар инструментите да не бяха изискани тромпетите бяха вдлъбнати и очукани, кожата на барабаните — толкова тънка, че беше полупрозрачна, металните триъгълници бяха покрити с ръжда, — нищо друго в това училище не беше дори наполовина толкова интригуващо.

Лека самодоволна усмивка се мярна по лицето на Кам:

— В ума ми започва да се заражда идея.

— Вероятно ти е за пръв път — подхвърли Джийн.

— Прощавай, ако не проявяваме интерес — каза Лилит, изненадана да открие, че взима страната на Джийн.

— Вие двамата имате общ враг — заяви Кам.

Лилит изсумтя презрително:

— Толкова бързо схващаш омразата на хората към теб. Отне ти... колко, десет минути?

— Не мен — каза Кам. — Имам предвид училището. Градът.

— Той замълча за миг. — Светът.

Лилит не можеше да реши дали Кам е прозорлив, или просто говори с клишета.

— Накъде биеш?

— Защо не обедините сили и не канализирате гнева си? — предложи Кам. Подаде на Лилит китара от една поставка и сложи ръка на рамото на Джийн. — С Лилит сформираме банда.

— Нищо подобно — заяви Лилит. Какво му ставаше на този тип?

— О, да, и още как — каза Кам на Джийн, сякаш работата беше вече свършена. — Училищният бал е след петнайсет дни и ни трябва барабанист, ако смятаме да спечелим „Битката на бандите“.

— Как се казва бандата ви? — попита скептично Джийн.

Кам намигна на Лилит. Отново.

„Дяволска работа“.

Лилит изпъшка:

— Няма начин някога да се включа в група, наречена „Дяволска работа“. Ако изобщо създам банда, ще се казва „Отмъщение“.

Не беше възнамерявала да казва нищо от това. Беше вярно — пазеше това име на музикална банда като тайна от цяла вечност, още откакто реши, че най-добрият начин да си отмъсти на всички гадняри в училище щеше да е да стане прочута и да си има истинска банда със сериозни музиканти, и никой от Кросроудс да не я види повече, освен на концертите с предварително разпродадени билети, които щеше да им се наложи да гледат онлайн, защото нейната група никога, ама никога нямаше да свири в родния ѝ град.

Но никога не беше възнамерявала да изрича името на глас.

Очите на Кам се разтвориха широко:

— На банда с такова име ще ѝ трябва зверски голям синтезатор.

И диско-топка.

Джийн присви очи:

— С огромно удоволствие бих продънил това училище със звук от синтезатор — каза след миг. — Включвам се.

— Аз — не — каза Лилит.

Кам ѝ се усмихна.

— Включва се.

Отвърни на усмивката, Лилит. Други момичета щяха да повторят изражението му, но Лилит не приличаше на никое друго момиче, което познаваше. Плътна топка от ярост се настани в стомаха ѝ, пулсирайки при самодоволството на Кам, при увереността му. Тя се намръщи и излезе от стаята на оркестъра без нито дума повече.

— Умирам от глад — каза Кам, докато излизаше след нея от училище.

Бяха се върнали за края на наказанието си навреме да включат отново интеркома точно преди Бъроус да направи последната си обиколка. Тя предаде теста си, по-голямата част — празен, и двамата бяха освободени.

Защо Кам отказваше да я остави на мира?

В дясната му ръка се полюшваше калъф е китара, която беше заел от стаята на оркестъра. Брезентовата му чанта беше праметната на рамото му.

— Къде обичаш да хапваш тук?

Лилит сви рамене:

— Едно приятно местенце, наречено „не ти влиза в работата“.

— Звучи екзотично — каза Кам. — Къде е? — Докато вървяха, гладките му пръсти леко докоснаха мазолестите на Лилит. Тя се отскубна бързо, инстинктивно, с поглед, който казваше, че ако не е било случайно, по-добре е той да не пробва отново.

— Аз съм натам — тя посочи към Ратълснейк Крийк: прииска ѝ се да не беше разкривала плана си. Не му предлагаше да се присъедини към нея.

Но Кам направи именно това.

В края на гората той задържа настрани клона на едно рожково дърво, за да може тя да се шумугне отдолу. Лилит го гледаше как изучава клона, сякаш никога преди не беше виждал такова дърво.

— Нямате ли си рожкови там, откъдето си? — попита тя. В Кросроудс бяха навсякъде.

— Да и не — каза Кам.

Той промърмори нещо под нос, докато тя си проправяше път към дървото си. Тя седна и загледа как водата се стича по едрите камъни, стърчащи от коритото на потока. Миг по-късно Кам дойде при нея.

— Откъде си? — попита тя.

— Оттук-оттам? — Кам посегна между изкривените клони, където Лилит криеше китарата си. Понякога тя идваше тук и свиреше, когато пропуснеше обяда; това ѝ помагаше да не мисли колко е гладна.

— Мистериозна личност, а? — подхвърли тя, като имитираше тона му, и взе китарата от него.

— Не е толкова страхотно, колкото звучи — каза Кам. — Снощи спях на прага на един телевизионен сервиз.

— Сервизът на О’Мали на улица „Хил“? — попита Лилит, като настройваше първата струна на китарата си на горно ми. — Странна работа. Спях там веднъж, когато бях наказана и трябваше да се махна от Джанет. — Почувства върху себе си очите му, копнеещи тя да разкаже по-подробно. — Джанет е майка ми. — Но това беше тема, която не водеше доникъде, така че тя заговори за друго. — Как се озова тук?

Челюстта на Кам се напрегна, а на челото между очите чу се появи пулсираща вена. Това явно беше последното нещо, което искаше да обсъжда, и това събуди съмнения у Лилит. Той криеше нещо, точно като нея.

— Дотук с „Отвъд музиката“^[3] — Кам отвори калъфа на китарата, която беше задигнал от стаята на оркестъра, и извади зелена „Фендър Ягуар“, собственост на Подготвително училище „Тръмбул“. — Да изсвирим нещо.

Лилит кихна и кръстоса ръце пред корема си. Гладът прокарваше ръждиви ножици по вътрешностите ѝ.

— Кихане от глад — каза Кам. — Изобщо не биваше да те оставям да ни разубедиш да си вземем нещо за ядене. Хубаво, че си с мен.

— Защо?

— Защото сме добре заедно. — Той отметна тъмната си коса от очите. — И защото пътувам с изискани неща за хапване.

Извади от брезентовата си чанта цилиндрична хартиена опаковка тънки крекери, приготвени само с вода и брашно, и нисък, тумбест буркан с надписи на чужд език отгоре. Сложи ръка върху капачката и се опита да я завърти. Тя не поддаде. Той опита още веднъж. Вената отново се появи на челото му.

— Дай го тук. — Лилит взе буркана от него и го плъзна по струните на китарата си, оставяйки една от тях да пукне вакуумираната обвивка. Беше го правила веднъж вкъщи, когато Брус беше гладен, а последното нещо за ядене, което им бе останало, беше буркан туршия.

Капакът се завъртя и се отвори в ръцете ѝ.

Кам прокара връхчето на езика си по зъбите и кимна леко:

— Разхлабих го вместо теб.

Лилит надникна в буркана. Беше претъпкан е мънички, мокри, черни яйца.

— Хайвер от есетра — каза Кам. — Най-хубавият.

Лилит нямаше представа какво да прави с хайвера. Откъде го беше взел — особено ако беше спал на улицата предишната нощ? Кам отвори пакета крекери и с един от тях изгреба купчинка от лъщящото черно нещо.

— Затвори очи и отвори уста — каза той.

Тя не искаше, но гладът я надви.

Крекерът беше крехък, хайверът — мек и сочен. После изведнъж усети соления морски дъх на рибешките яйца и отначало си помисли, че не ѝ харесва. Но го остави да постои върху езика ѝ за момент, докато из устата ѝ се разлива наситено усещане: маслен вкус с лек остър привкус. Преглътна, вече прираствена.

Когато отвори очи, Кам ѝ се усмихваше.

— Скъпо ли е? — попита тя, чувствайки се виновна.

— Най-хубаво е на вкус, ако го ядеш бавно.

Спокойна тишина се спусна между тях, докато се хранеха. Тя беше благодарна, но я смущаваше фактът, че този тип се държеше сякаш бяха по-близки, отколкото в действителност.

— Добре е да се прибирам — каза тя. — Наказана съм да не излизам.

— В такъв случай би трябвало да останеш навън възможно по-дълго — Кам наклони глава, гледайки я така, както момчетата във филмите гледаха момичета, които се канеха и целунат. Остана така за миг; после вдигна китарата ѝ.

— Хей! — възкликна Лилит, когато един акорд прозвуча във въздуха. Китарата бе най-ценното ѝ притежание. Не я пипаше никой, освен самата Лилит. Но когато пръстите на Кам подръпнаха струните и

той започна да тананика, тя го загледа, сякаш изпаднала в транс. Песента му бе прекрасна — и позната. Не знаеше къде я беше чувала преди.

— Ти ли си я писал? — не се сдържа да попита.

— Може би. — Той спря да свири. — Трябва й женски вокал. Сигурна съм, че Клоуи Кинг е на разположение — каза Лилит.

— Като стана дума — подхвърли Кам, — какво ще кажеш за онази основна тема на училищния бал? „Битката на бандите“? — Тръсна глава. — Може да е яко.

— „Яко“ е последното нещо, което може да бъде — каза Лилит.

— Ще се запиша да участвам, ако и ти се запишеш.

Лилит избухна в смях:

— Това да ме примами ли трябва? Някой да ти е казвал някога, че си малко самонадеян?

— Не и в последните пет минути — каза Кам. — Помисли си само. Имаме две седмици да сформираме прилична банда. Бихме могли да го направим. — Той направи пауза. — Ти би могла да се справиш. А знаеш какво казват за отмъщението.

— Какво? — попита тя, чакайки да чуе какво ще каже той в следващия миг, за да я вбеси.

Той се загледа в далечината към нещо, което, изглежда, го натъжаваше. Когато проговори, гласът му бе мек:

— Сладко е.

---

[1] От английски Bulls, прозвището на учениците от гимназия „Тръмбул“, означава „бикове“. — Б.пр. ↑

[2] Препратка към едноименния фестивал на музиката и изкуствата. — Б.пр. ↑

[3] „Отвъд музиката“ (Behind The Music) — Телевизионна поредица на VH1. Основава се най-вече върху документални сведения за известни музиканти или групи, с които провежда интервюта и им изготвя профили, описващи как са постигнали успех и трудностите, през които са минали. — Б.пр. ↑

ЧЕТИРИ УПОРИТОСТ КАМ

Четиринайсет дни

На другата сутрин, когато слънцето проби над хълмовете, Кам се надигна от покрива на физкултурния салон на „Тръмбул“, където беше спал снощи. Вратът му беше схванат и имаше нужда от горещ душ, за да го отпусне. Хвърли поглед наоколо, за да се увери, че хоризонтът е чист, после се спусна долу и се изравни с високите прозорци на физкултурния салон. Откри един незалостен и се вмъкна вътре.

В момчешката съблекалня беше тихо. Кам поспря за миг и се взря в отражението си в огледалото. Лицето му изглеждаше... по-старо — чертите му бяха по-ъгловати, очите му — по хлътнали. В течение на хилядолетията беше променял външността си много пъти, за да се слее с обкръжението, като оставяше слънцето да придаде бронзов оттенък на бледата му кожа или добавяше мускули към слабото си по природа тяло, но винаги той беше този, който правеше тези промени. Те не просто се случваха. Никога преди не се беше стряскал от собственото си отражение.

Какво ставаше?

Въпросът го глождеше, докато взе душ, отмъкна чиста бяла тениска от шкафчето на някакво хлапе, нахлузи джинсите и рокерското си яке и се отправи навън да чака автобуса на Лилит.

Близо до задънената улица, където спираха автобусите, Кам се облегна на остъклено табло за съобщения, рекламиращо разнообразните извънкласни дейности на училището. В три часа имаше сбирка на клуб за изучаване на немски. „Научете как да поканите гаджето си за бала на немски!“ — тръбеше листовката. Друга съдържаеше подробности за пробите за отбора по бягане през пресечена местност. „Влезте във форма и изглеждайте страхотно в роклята си за бала!“ — обещаваха тя. В центъра имаше лъскава

листовка с реклама за участие на бандата на Клоуи Кинг, „Нежните видения“, следващата седмица. Щяха да бъдат подгряваща група на местна банда, наречена „Хо Хъм“. „Осигурете си възможността да кажете, че сте ги виждали, преди да спечелят битката на бандите на училищния бал!“

Кам беше в Кросроудс едва от един ден, а вече усещаше манията, обзела училището по отношение на бала. Беше ходил на училищен бал веднъж преди десетилетия, с едно страхотно момиче от Маями, което си падаше по него. Бяха извадили от строя противопожарната аларма и бяха прекарвали по-голямата част от нощта горе на покрива, гледайки падащи звезди. Освен това бяха танцували на няколко бързи песни и Кам беше изпитал удоволствие. Разбира се, наложи му се да отлети, преди нещата да се задълбочат твърде много.

Запита се какво ли мислеше Лилит за училищния бал, дали изобщо имаше желание да отиде. Просветна му, че щеше да му се наложи да я покани да го придружи. Идеята беше вълнуващо старомодна. Щеше да се наложи да направи преживянето специално. Трябваше да го направи правилно.

В момента да спечели любовта на Лилит, му се струваше изгубена кауза. Луцифер беше прав, тя го мразеше. Но момичето, в което се беше влюбил, бе там някъде, заровено под всичката онази болка. Просто трябваше някак да я достигне.

Острото скърцане на спирачки го сепна и Кам се обърна да проследи кервана от редящите се жълти автобуси. Надолу по стъпалата им се нижеха ученици. Повечето тръгваха към сградата на групички по двама и по трима.

Само Лилит вървеше сама. Беше навела глава, червената коса покриваше лицето ѝ, белите кабели на слушалките ѝ се полюшваха. Раменете ѝ бяха приведени напред, което я правеше да изглежда по-дребна, отколкото беше. Когато не можеше да се вижда огъня в очите ѝ, Лилит изглеждаше толкова сломена, че на Кам му бе почти непоносимо. Настигна я, докато тя минаваше през вратите към главния коридор на училището.

Той я потупа с пръст по рамото. Тя се извъртя рязко.

— Здравсти — изрече той, внезапно задъхан.

Не беше свикнал тя да е толкова близо след цялото това време, прекарано толкова далече. Тя беше различна от момичето, което бе

обичал в Ханаан, но също толкова прелестна.

Когато склучи облога с Луцифер, не беше предвидил колко трудно щеше да бъде да не я докосва, както бе свикнал. Трябваше да възпира всеки импулс да протегне ръка към нея, да я погали по бузата, да я вземе в прегръдките си, да я целуне и никога да не я пусне.

Лилит го погледна и трепна. Лицето ѝ се разкриви от отвращение или нещо по-лошо, докато сваляше слушалките си. Не беше сторил нищо в този живот, но тя беше твърдо решена да го ненавижда.

— Какво? — попита Лилит.

— Какво слушаш? — попита той.

— Нищо, което би ти харесало.

— Изпитай ме.

— Не, благодаря — каза тя. — Може ли да тръгвам сега, или искаше да водиш още мъчителни разговори за глупости?

Кам мярна още една листовка за изпълнението на „Нежните видения“, залепена с тиксо на едно шкафче наблизо. Отлепи я и я тикна в ръката ѝ.

— Тази банда ще свири другата седмица — каза той. — Искаш ли да отидем заедно?

Тя хвърли кратък поглед към листовката и поклати глава.

— Всъщност не е моят тип музика. Но ако обичаш пукане на балончета от дъвка, давай.

— „Виденията“ са само подаряващата група. Чух, че „Хо Хъм“ са доста добри — каза той. — Мисля, че ще бъде забавно. Замълча за миг. — Мисля, че ще е забавно да отида с теб.

Лилит примижа, намествайки презрамката на раницата си на рамото.

— Като среща ли?

— Сега започваш да чувстваш какво имам предвид — каза Кам.

— Абсолютно нищо не чувствам — каза тя, като си тръгваше. — Отговорът е „не“.

— Хайде де — настоя Кам, като я последва. Коридорите бяха шумни, а при шкафчетата беше пълно с ученици, които се подготвяха за деня, мятаха вътре учебници, слагаха си гланц за устни и клюкарстваха за бала. — Ами ако мога да ни вкарам в бекстейджа^[1]?

Кам се съмняваше, че при това изпълнение има бекстейдж, но щеше да опита всички възможни номера, ако Лилит склонеше да каже

„да“.

— „Бекстейдж“ ли каза някой? — разнесе се съскащ глас. — Имам пропуски за който бекстейдж искате.

Лилит и Кам спряха и се обърнаха. Зад тях в средата на коридора стоеше момче с кестенява коса и самодоволна усмивка върху квадратното си, почти красиво лице. Носеше протрити джинси, тениска с ромбоидни щампи с едва забележими сиви черепи в ромбовете и тънка златна верижка на врата. В едната си ръка държеше таблет.

Не се предполагаше Луцифер да е тук. Това не беше част от облога им.

— Кой си ти? — попита Лилит.

— Аз съм Луц — каза Луцифер. — Работя с „Кинг Медия“. Партнираме си с Подготвително училище „Тръмбул“, за да организираме най-хубавия бал, който това училище е виждало някога. Аз съм стажантът, но мисля, че може да ме вземат на пълен работен ден...

— Няма да ходя на училищния бал — каза Лилит сухо. — Губиш си времето.

— Но се интересуваеш от музика, нали така? — попита Луцифер.

— Откъде знаеш? — попита Лилит.

Луц се усмихна:

— Просто имаш такъв вид. — Въведе парола в таблета си и изкара на екрана електронен формуляр за участие. — Улеснявам записването на учениците за „Битката на бандите“. — Хвърли поглед на Кам. — Ти ще се запишеш ли, братле?

— Това не е ли прекалено долно дори за теб? — попита Кам.

— О, Кам — каза Луц, — ако отказваш да правиш неща, които са под достойнството ти, никога няма да постигнеш много в този свят.

Лилит изучаваше лицето на Кам:

— Познаваш ли този тип?

— Стари приятели сме — каза Луц. — Но къде са ми обноските — и протегна ръка: — Приятно ми е да се запознаем, Лилит.

— Знаеш името ми? — Лилит се втренчи в Луц колкото с почуда, толкова и с отвращение. Кам познаваше перверзното обаяние на дявола. Именно поради него редиците на Луцифер преливаха.

— Какво друго би могло да бъде името ти? — попита Луц. Или... „Кинг Медия“ прави проучвания — добави той с усмивка, докато Лилит неловко се ръкуваше с него.

Кам се напрегна. Това не беше честно. Имаше две седмици да накара Лилит да се влюби в него. Нямаше време за вмешателството на Луцифер.

— Какво правиш тук? — обърна се Кам към Луцифер, неспособен да скрие отровата в гласа си.

— Нека просто да кажем, че не получавах достатъчно предизвикателства — каза Луц. — После ми предложиха този стаж при „Кинг Медия“...

— Нямам представа какво значи това — каза Кам.

Самодоволната усмивка на Луц стана по-широка.

— Всички въпроси или безпокойства относно училищния бал и „Битката на бандите“ минават през мен. Искам учениците тук да ме опознаят, да гледат на мен като на приятел, а не като на авторитетна фигура. Докато дойде време за бала, всички ще се чувстваме, сякаш сме най-добри приятели.

Интеркомът се включи, изпълвайки коридора с още повече шум.

— Добро утро, Булс!

Луц насочи показалец към тавана:

— Вие двамата наистина би трябвало да се вслушате в това съобщение.

— В шест часа тази вечер — каза Таркентън — в училищната закусвалня ще се проведе „Микрофонът е ваш“. Достъпът е свободен за всички, но присъствието е задължително за учениците в класа по поезия на господин Дейвидсън.

Лилит изпъшка:

— По-скоро бих умряла, отколкото да чета пред хора някакво ужасно стихотворение — каза нещастно тя. — Но часовете на господин Дейвидсън са единствените, в които все пак се справям — и то едва-едва.

— Чу Таркентън — каза й Кам. — Микрофонът е ваш. Не е нужно да четеш стихотворение — може да изпееш някое. Може да превърнем тази вечер в първото изпълнение на „Отмъщение“.

— Ние няма да правим нищо, защото ние не сме банда — заяви Лилит.

Досега в по-голямата си част коридорите вече се бяха опразнили. Още минута и щяха да закъснеят за час. Но Кам се чувстваше като залепен за земята: беше достатъчно близо да усети мириса на кожата ѝ и се почувства замаян от желание.

— Зарежи часа на класния — каза той. — Да се измъкнем още сега и да вървим да се упражняваме.

Някога отдавна, в Ханаан, музиката беше свързвала Лилит и Кам; Кам имаше нужда музиката да изпълни магията си за втори път тук, в Кросроудс. Само да можеха да направи едно изпълнение заедно, химията между тях щеше да сломи защитите на Лилит за достатъчно дълго, че той да спечели отново сърцето ѝ. Знаеше, че щеше да успее. И ако трябваше да отиде на гимназиален бал, за да свири отново с нея, така да бъде.

— Лично аз с огромно удоволствие бих те чул да пееш, Лилит — вметна Луц.

— Не се бъркай в това — заяви Кам. — Нямах ли къде другаде да отидеш? Да покваряваш първокурсници или нещо такова?

— Естествено — каза Луц. — Но не и преди да добавя Лилит към списъка си. — Той отново ѝ подаде таблета и изчака, докато тя въведе имейла си. После затвори калъфа и се отправи към вратата. — До по-късно, загубеняк — подвижна на Кам.

— И, Лилит, скоро ще се свържа с теб.

Денят мина бързо. Прекалено бързо.

Лилит не обръщаше никакво внимание на Кам в часа на класния и в този по поезия, а той не я видя през остатъка от учебния ден. На обяд се беше измъкнал до Ратълснейк Крийк, надявайки се, че ще я намери там, подръпваща струните на китарата си, но откри единствено нестройното ромолене на априлска вода в коритото на потока.

Никаква Лилит.

След звънеца се помота около стаята на оркестъра, с надеждата, че тя може да се върне там след часовете.

Тя не го направи.

Докато слънцето потъваше в небето, той се запъти сам към „Микрофонът е ваш“ на „Гръмбул“. Тръгна през мрачния кампус към кафетерията, кашляйки от задръстения с дим въздух. Горящите

склонове — едва прикритите пламъци от Ада на Лилит — обкръжаваха целия Кросроудс, а сякаш на никого тук не му пукаше. Кам беше видял една пожарна кола да отива към заревото тази сутрин и бе забелязал израженията на безразличие по лицата на пожарникарите. Вероятно прекарваха всеки ден, изливайки вода върху онези тлеещи дървета, без да ги е грижа, че огънят никога не угасваше.

Всеки в този град беше пионка на Луцифер. Нищо и никой в Кросроудс нямаше да се промени, докато дяволът не поискаше тази промяна.

Освен, надяваше се Кам, Лилит.

Когато стигна до кафетерията, Кам задържа вратата за една двойка, хваната за ръце. Момчето прошепна нещо в ухото на момичето, а тя се засмя и го придърпа към себе си за целувка. Кам извърна очи, почувствал пробождане в гърдите. Пъхна ръце в джобовете на якето си и се шмугна вътре.

Сивият и невзрачен вид, който училищната закувалня имаше през деня, беше едва прикрит. В единия край бе издигната импровизирана сцена с опърпани черни завеси, висящи от два пръта като декор. Господин Дейвидсън стоеше с микрофон в средата на сцената.

— Добре дошли — поздрави той, като наместваше очилата си. Изглеждаше на трийсет и няколко, с буйна, гъста, тъмнокафява коса и слабо като вейка тяло, което излъчваше нервност. Няма нищо повълнуващо от откриването на истинските живи нови произведения на изкуството. Нямам търпение всички вие да споделите творчеството си един с друг тази вечер.

Надвиквайки стоновете и ропота на публиката, той довърши:

— Освен това трябва да изпълните нещо или получавате нула. Така че без повече бавене посрещнете с аплодисменти нашата първа изпълнителка, Сабрина Бърк!

Докато публиката ръкопляскаше слабо, Кам се вмъкна на едно свободно място до Джийн Рах, който подаде към него ръка, за да ударят юмруците си за поздрав. Джийн беше от типа момчета, които Кам харесваше — мургав, забавен, с доброта, която човек трябваше да се разрови, за да открие. Кам се запита какво ли беше направил Джийн, за да се озове във владенията на Луцифер. Някои от най-

интересните простосмъртни — и ангели — притежаваха определено умение да вбесяват Трона.

На сцената ръцете на Сабрина трепереха, когато посегна към микрофона. Прошепна: „Благодаря ви“, докато разгъваше написано на ръка стихотворение.

— Това стихотворение се нарича... „Брак“. Благодаря ви за помощта, господин Дейвидсън. Вие сте най-добрият учител на света. — Тя прочисти гърло и започна:

*Сватбата е древен ритуал за двама души,
Мъж и жена —
ИЛИ ТАКА ТВЪРДЯТ!*

Вдигна поглед от листа си.

*НЕ МОЖЕШ ДА ОТНЕМЕШ МОЯТА СВОБОДА!
СВОБОДАТА ЛИ? О, ДА!
Аз съм жена, виж ме как ще се извия!*

Тя сведе поглед:

— Благодаря ви.

Останалите ученици я аплодираха.

— Толкова смело — каза едно момиче, седнало до Кам. — Толкова вярно.

Очите на Кам обходиха публиката, докато откри Лилит на третия ред: гризеше си ноктите. Знаеше, че тя си представя там горе себе си, сама. Онази Лилит, която той помнеше, беше артист по природа, след като преодолееше първоначалната паника от излизането на сцена.

Но тази Лилит беше различна.

Сега публиката ръкопляскаше на много високо чернокожо момче, което се качи уверено на сцената. Не си направи труда да нагласи микрофона, който беше прекалено къс за него. Просто отвори тетрадката си и се изправи.

— Това е нещо като хайку — обяви.

*Някои птици никога не кацат.
Принудени са всяка своя
работа да вършат в облаците.*

Група момичета на задния ред започнаха да свиркат и да надават възгласи, подвиквайки на момчето: „Толкова си голям Джеймс!“. Той им помахаше, сякаш получаваше такива реакции, докато си купуваше сода или излизаше от колата си и напусна сцената.

Един речитатив и трима поети по-късно господин Дейвидсън отново се качи на сцената.

— Добре се справихте всички. Кой е следващият? Лилит.

Из кафетерията отекнаха няколко дюдюкания и господин Дейвидсън се опита да ги укроти. Лилит зае мястото си на сцената. Проекторите правеха косата ѝ да изглежда по-светла, лицето — побледо, докато държеше черния си дневник под мишница, готова да прочете стихотворението си. Прокашля се. В отговор от микрофона се чу вой.

Няколко ученици запушиха уши. Един изкрещя:

— Разкарай се от сцената! Загубенячка!

— Хей, по-спокойно! — обади се господин Дейвидсън. — Не е хубаво така.

— Ъм... — Лилит се опита да настрои микрофона, но в отговор се чу само скимтящ звук.

Кам вече беше станал от мястото си и се втурна на сцената.

Лилит го изгледа на кръв, когато се приближи.

— Какво правиш? — прошепна тя.

— Това — каза той. С ловко движение на китката, намести микрофона, така че да е на идеалното разстояние от устните на Лилит. Сега нямаше да ѝ се наложи да се прегърбва. Можеше да говори с ниския си, естествен глас и да я чуват ясно из цялата кафетерия.

— Махни се от сцената. — Тя закри със свита длан микрофона. Смущаваш ме. — Обърна се към публиката. — Ъм. Аз съм Лилит и...

— И си противна! — извика едно момиче в дъното на кафетерията.

Лилит въздъхна и прелисти страниците на тетрадката си. На Кам му беше ясно колко много я мразеха другите ученици и колко ужасно

се чувстваше тя заради това. Не искаше да е поредното нещо, което да я прави нещастна тъкмо сега.

Започна да отстъпва заднешком от сцената, когато изражението в очите ѝ го накара да спре.

— Какво има? — попита той.

— Не мога да направя това — изрече тя само с устни.

Кам се приближи отново и спря, преди инстинктът да го надвие и да я прегърне.

— Да, можеш.

— Предпочитам нулата — тя се отдръпна от микрофона, стиснала дневника си. — Не мога да чета пред всички тези хора, които ме мразят.

— Тогава недей — каза Кам. До краката на стола, където Лилит седеше в публиката, Кам беше зърнал калъфа с китарата ѝ. За щастие, днес не я беше скрила при потока.

— А? — каза тя.

— Лилит — обади се господин Дейвидсън от дъното на кафетерията. — Проблем ли има?

— Да — каза Лилит.

— Не — изрече Кам в същото време.

Той отскочи от сцената, отвори сребристите закопчалки на калъфа с китарата и вдигна в ръце прекрасния напукан инструмент. Чу хихикане от тълпата и видя светкавицата, когато някой снима Лилит, докато тя стоеше сграбчена в хватката на сценичната си треска.

Кам ги пренебрегна всичките. Пъхна китарата в ръцете на Лилит и нагласи ремъка през рамото ѝ, като внимаваше да не затисне под него дългата ѝ червена коса. Взе от нея дневника, който беше топъл на пипане там, където го бяха държали ръцете ѝ.

— Това е катастрофа — каза тя.

— Повечето велики неща започват по този начин — каза той, така че само тя да го чуе. — Сега затвори очи. Представи си, че е залез-слънце и имаш цяла нощ.

— Разкарайте се! — изкрещя някой. — И двамата сте противни!

— Няма да се получи — каза Лилит, но Кам забеляза как пръстите ѝ естествено заеха позиция. Китарата беше като щит между нея и публиката. Вече се чувстваше по-спокойна, отколкото преди миг.

Така че Кам продължи да упорства.

— Представи си, че току-що си съчинила тази нова песен и се гордееш с нея...

Лилит понечи да го прекъсне:

— Но...

— Позволи си да бъдеш горда — каза ѝ Кам. — Не защото мислиш, че е по-добра от която и да е друга песен, а защото е най-близкият възможен израз на начина, по който се чувстваш точно сега, на това, което представляваш.

Лилит затвори очи. Наклони се към микрофона. Кам затаи дъх.

— Ууу — изсвири някой.

Лилит рязко отвори очи. Лицето ѝ побеля.

Погледът на Кам се насочи към Луц в центъра на публиката, със свити около устата ръце, хилещ се подигравателно на Лилит. Кам никога не беше удрял с юмрук дявола, но не се страхуваше да промени това тази вечер. Загледа се хладно в публиката, вдигна юмруци и им показа среден пръст с двете си ръце.

— Достатъчно, Кам — каза господин Дейвидсън. — Напусни сцената, ако обичаш.

Звукът от много тих смях накара Кам да се обърне към Лилит. Тя го наблюдаваше, кискайки се, с едва доловима усмивка на лицето.

— Показваш им кой е шефът ли? — попита тя.

Той поклати глава.

— Започни да свириш и им покажи себе си.

Лилит не отговори, но от промяната в изражението ѝ Кам разбра, че е казал каквото трябва. Тя отново се наведе към микрофона. Гласът ѝ прозвуча мек и ясен.

— Тази песен се нарича „Изгнание“ — обяви тя и запя.

*Накъдето любовта ме подтикне,
натам трябва да обърна
моите рими, моите рими,
които следват огорчения ми ум.
Ума ми, ума ми.
Кое ще бъде последно и първо — кое?
Ще се удавя ли от тази жажда?*

Песента се изля от нея, сякаш беше родена да я изпее. Пред микрофона, със затворени очи, Лилит не изглеждаше толкова озлобена от гняв. Долавяше се намек за момичето, каквото бе била някога, момичето, в което Кам се беше влюбил.

Момичето, в което още беше влюбен.

Когато тя свърши, Кам трепереше от вълнение. Песента ѝ беше версия на онази, която той си тананикаше, когато си тръгна от Троя. Тя още я знаеше. Някаква останка от любовната им история все още бе жива в нея. Точно както се беше надявал.

Пръстите на Лилит се повдигнаха от струните на китарата ѝ. Публиката беше безмълвна. Тя чакаше аплодисменти, с надежда в очите.

Но получи единствено смях.

— Песента ти е по-гадна и от теб! — провикна се някой и запрати празна бутилка от газирана вода на сцената. Бутилката уцели Лилит в коленете и надеждата в очите ѝ умря.

— Престанете! — нареди господин Дейвидсън, връщайки се на сцената. Обърна се към Лилит: — Добре се справи.

Но Лилит вече скачаше от сцената и се втурна във от кафетерията. Кам затича след нея, но тя беше прекалено бърза, а навън беше твърде тъмно, за да види къде е отишла. Тя познаваше това място по-добре, отколкото той.

Вратата се затвори зад гърба му, заглушавайки далечния тук от друг ученик, който четеше поезия. Въздъхна и се облегна на гипсовата мазилка на стената. Помисли си за Даниел, който беше изстрадал толкова много мрачни периоди, когато копнежът му по Лус го поглъщаше, караше го да иска да умре и да се спаси от тегнещото над тях проклетие, само за да бъде възнаграден с едно-едничко леко докосване от връхчетата на пръстите ѝ в следващия живот, преди тя да си отиде отново.

„Струва ли си?“ — често бе питал Кам приятеля си.

Сега Кам разбираше неизменния отговор на Даниел. *„Разбира се, че си струва, казваше той. Това е единственото нещо, заради което си струва да съществувам.“*

Грешката на новобранеца.

Кам обърна глава и видя Луц да изниква от сенките.

— Какво? — промърмори Кам.

— Да се държиш наперено в първия ден — Луцифер се озъби. — Имаме още две седмици заедно, а съществуват толкова много начини да загубиш.

Кам далеч не се чувстваше наперен. Ако дяволът постигнеше своето, Кам не беше единственият, който щеше да загуби.

— Гледай да си във форма, когато и да е — изсъска той на Луцифер през зъби. — Аз съм готов.

— Ще видим колко си готов — подсмихна се злобно Луцифер точно преди да изчезне, оставяйки Кам самичък.

ИНТЕРЛЮДИЯ

ИСКРИ

ПЛЕМЕТО ДАН, СЕВЕРЕН ХАНААН

ПРИБЛИЗИТЕЛНО 1000-ТА Г. ПР.ХР.

На лунната светлина русото момче се гмурна в река Йордан. Казваше се Дани и макар да беше в селото само от месец, прелестта и чарът му вече бяха легендарни оттук до южна Бершеба.

От бреговете на реката го наблюдаваше тъмнокосо момиче, опипващо с пръсти огърлицата си. Утре то щеше да навърши седемнайсет.

А, скрит така, че да остане незабелязан, Кам наблюдаваше нея. Тя изглеждаше по-прекрасна сега, когато се беше влюбила в нощния плувец. Разбира се, Кам знаеше каква щеше да бъде участта на момичето, но нищо не можеше да я възпре да обича Дани. Любовта ѝ, помисли си Кам, беше чиста и непорочна.

— Той е като религия — изрече мек глас иззад него. Обърна се и откри зашеметяващо червенокосо момиче. — Тя му се е посветила.

Кам пристъпи към момичето на брега на реката. Никога не беше виждал простосмъртна като нея. Дългата ѝ до кръста чернена коса блещукаше като гранат. Беше висока колкото пет и грациозна дори когато стоеше неподвижно. Лунички посипваха като целувки стройните ѝ рамене и гладките бузи. Той се удиви на интимността в сините ѝ очи, сякаш двамата пече бяха съучастници в някаква примамлива лудория. Когато тя се усмихна, миниатюрната празнина

между предните ѝ зъби го изпълни с тръпнещо усещане, по начин, който никога не бе изпитвал.

— Познаваш ли ги? — попита Кам. Това прелестно момиче разговаряше с него само защото го беше хванало да наблюдава Даниел и Лусинда.

Смехът ѝ беше бистър като дъждовна вода.

— Израснах с Лиат. А всички познават Дани, въпреки че ти откри племето ни едва към края на последната луна. В него има нещо незабравимо, не мислиш ли?

— Може би — каза Кам. — Ако ти харесват мъже от този тип.

Момичето се вгледа изучаващо в Кам.

— С гигантската звезда, която падна от небето нощес, ли пристигна тук? — попита тя. — Със сестрите ми седяхме край огъня и си помислихме, че звездата има удивителния силует на мъж.

Кам знаеше, че тя го задява, че флиртува, но беше впечатлен, че се беше досетила правилно. Крилете му го бяха пренесли тук предишната нощ; преследваше опашката на падаща звезда.

— Как се казваш? — попита той.

— Приятелите ми ме наричат Лилит.

— А враговете ти как те наричат?

— Лилит — изръмжа тя, оголвайки зъби. После се засмя.

Когато Кам също се засмя, Лиат се завъртя на няколко стъпки под тях.

— Кой е там? — провикна се тя от брега в тъмнината.

— Да се махаме оттук — тихо каза Лилит на Кам и протегна ръка.

Това момиче беше невероятно. Пламенно, пълно с живот. Хвана ръката ѝ и я остави да го води, малко разтревожен, че може да го прави вечно, да я следва, където и да отидеше.

Лилит го поведе към обрасъл с ириси бряг по-надолу по лъкатушещата река, после бръкна в кухия ствол на огромно рожково дърво и извади лира. Седнала сред цветята, тя настрои инструмента по слух, така умело, та Кам виждаше, че го прави всеки ден.

— Ще ми посвириш ли? — попита Кам.

Тя кимна:

— Ако си готов да слушаш. — После засвири поредица от ноти, които се обвиваха една около друга като любовници, извиваха се като

завоите на реката. По някакъв чудодееен начин великолепната ѝ тиха мелодия прие формата на думи.

Тя запя тъжна любовна песен, която накара всичко друго да изчезне от ума му.

Обгърнат в песента ѝ, вече изобщо не го беше грижа за Луцифер или Трона, Даниел или Лусинда. Съществуваше единствено спиращата дъха, бавно носеща се песен на Лилит.

Дали я беше съчинила тук, сред ирисите край реката? Кое ѝ хрумваше първо, мелодията или думите? Кой я бе вдъхновил?

— Сърцето ти разбито ли беше? — попита я той, надявайки се да прикрие ревността си. Повдигна лирата от ръцете ѝ, но пръстите му бяха несръчни. Не можеше да изсвири нещо дори наполовина толкова прекрасно като музиката, която се беше изляла от Лилит.

Тя се наведе плътно към него, клепачите ѝ се спуснаха, когато се взря в устните му.

— Не още. — Посегна за инструмента си и изсвири закачиш акорд. — И още никой не е счупил лирата ми, но едно момиче трябва винаги да е предпазливо.

— Ще ме научиш ли да свиря? — помоли той. Искаше още време с Лилит — странно чувство за него.

Искаше да седи близо до нея и да гледа как слънчевата светлина искри в косата ѝ, да запомни грациозните ритмични движения на пръстите ѝ, докато тя извличаше красота от струни и дърво. Искаше тя да го гледа така, както Лиат гледаше Дани. И искаше да целува тези устни всеки ден, непрекъснато.

— Нещо ми подсказва, че вече умееш да свириш — каза тя. Да се срещнем тук утре вечерта. — Тя хвърли поглед към небето. — Когато луната се озове на същото място, и ти седни на същото място.

После тя се засмя, пъкна лирата си в дървото и се отдалечи с подскачане, оставяйки един тъмнокос, зеленоок ангел да се влюбва лудо в нея за първи път.

---

[1] Backstage (англ.) — пространството зад сцената на концерт.
— Б.пр. ↑

ПЕТ БЕЛЯЗАНА ЛИЛИТ

Тринайсет дни

Лилит не очакваше светът ѝ да се промени след изпълнението ѝ по време на „Микрофонът е ваш“. И той не се промени. Не и наистина. Животът още беше скапан.

— Лилит? — изкрещя майка ѝ майка ѝ още преди будилникът да бе звъннал. — Къде ми е дългата жълто-оранжева жилетка с кръпките с гепардова шарка на лактите?

Лилит изпъшка и зарови глава под възглавницата си.

— Модната полиция намина да я конфискува вчера — промърмори под нос. — Беше заплаха за обществото.

Три тихи почуквания с кокалчетата на пръстите по отворената ѝ врата накараха Лилит рязко да вдигне глава. Така чукаше брат ѝ.

— Здравсти, Брус — каза тя на разчорленото от съня момче, което дъвчеше замразена гофрета.

— Мама мисли, че си ѝ отмъкнала елегантната, зашеметяваща жълта жилетка. Позеленяла е от яд като Невероятния Хълк.

— Тя сериозно ли мисли, че бих облякла такъв цвят, ако ще и животът ми да зависи от това? — попита Лилит и Брус се изкиска. — Как се чувстваш, хлапе?

Брус сви рамене:

— Бивам.

Хората често наричаха по-малкия брат на Лилит „крехък“, защото беше толкова слаб и блед. Но Брус беше най-мощната сила в живота на Лилит. Беше изпълнен с надежда напук на всички трудности. Беше забавен дори когато просто си седеше на кушетката. Умееше да я разсмива. Искаше ѝ се той и да има по-добър живот.

— Просто „биваш“? — попита Лилит и седна в леглото.

Брус сви рамене:

— Не се чувствам в страхотна форма. Нивото на кислорода ми днес беше ниско, затова трябва пак да си остана у дома. — Въздъхна. — Ти си късметлийка.

Груб смях се откъсна от устните на Лилит:

— Късметлийка ли съм?

— Можеш да ходиш на училище всеки ден и да се мотаеш с приятелите си.

Брус беше толкова искрен, че Лилит не можеше дори да си помисли да опише подробно всички начини, по които я мразеше цялото ѝ училище.

— Моят единствен приятел е Аластор — добави Брус и при звука на името си малкото куче доприпка в стаята на Лилит. — А той не прави друго, освен да цапа килима.

— О, не, няма да го направиш. — Лилит вдигна мелеза на ръце, преди той да съсипе купчината пране, която още не беше сгънала. В купчината бяха единствените ѝ чисти джинси. На влизане в банята докосна брат си по рамото: — Може би стойностите на кислорода ти ще са по-добри утре. Винаги има надежда.

Докато влизаше под душа — водата течеше отново, но след спирането от тръбите лъхаше на ръжда, — си помисли за това, което беше казала на Брус. Откога Лилит вярваше, че винаги има надежда утре да е по-добре?

Сигурно го беше казала, защото се опитваше да го ободри. Брат ѝ изваждаше на показ нейната нежна страна, каквато никой друг не знаеше, че Лилит притежава. Брус имаше такова добро сърце и толкова рядко излизаше от тази къща, че само Лилит и майка ѝ понякога усещаха топлотата му. Той правеше така, че на Лилит всъщност ѝ беше невъзможно да се самосъжالياва.

Докато се обличаше, Лилит затвори вратата и си затананика песента, която бе пяла снощи. Тя я подсети, случайно и неочаквано, за копнежа в очите на Кам, когато ѝ подаде китарата. Сякаш държеше на нея. Сякаш се нуждаеше от нея или му беше нужно нещо от нея.

Лилит се намръщи. Каквото и да искаше Кам от нея, тя нямаше да го даде.

— Разкарай се от пътя ми, позъорке — някакъв футболист с квадратна глава от училищния отбор блъсна Лилит настрани в редица очукани метални шкафчета. Никой дори не мигна.

— Оу — Лилит разтри ръката си.

Флуоресцентната светлина над нея потрепваше и жужеше. Коленичи на противно зелените плочки, за да въведе комбинацията си и да вземе учебниците си за деня. През няколко шкафчета от нейното Клоуи Кинг гордо се перчеше с новата татуировка на ангелско крило на дясното си рамо пред сегашното си гадже и толкова от приятелите си, колкото успя да скупчи около себе си.

Когато зърна Лилит, Клоуи се усмихна с широка, подигравателна усмивка:

— Страхотно представяне снощи, Лил! — пропя тя.

Нямаше начин Клоуи наистина да се държи мило. Лилит знаеше, че би трябвало да си тръгне, преди нещата да загубеят.

— Ъм, благодаря — каза тя и забърза да отключи шкафчето си.

— О, Боже мой, ти да не би да си помисли, че говоря сериозно? Това беше майтап. Както и твоето изпълнение — Клоуи избухна в смях и към нея се присъедини цялата ѝ тайфа.

— И... поредният ужасен ден — промърмори Лилит, като се обърна отново към шкафчето си.

— Не е задължително.

Лилит вдигна поглед.

Луц, стажантът, когото бе срещнала предния ден, стоеше точно над нея. Беше се облегал на шкафчетата и подхвърляше странна златна монета във въздуха.

— Чух, че вечно закъсняваш за училище — каза той.

Лилит не смяташе хроничните си закъснения за зашеметяваща клюка. С изключение на Таркентън, няколко учители, Джийн, а сега и Кам, никой в „Тръмбул“ досега не си беше правил труда да обръща внимание на Лилит.

— Ако си очаквал да закъснея, защо ме чакаш преди звънеца?

— Не се ли прави така в гимназията? — Луц хвърли поглед към коридора. — Да чакаш при шкафчето на някой съученик или съученичка с надеждата да те покани на бала?

— Ти не си ми съученик. И се надявам, че не се опитваш да ме навиеш да те покани на бала. Защото има дълго да си чакаш — Лилит

отвори шкафчето си и метна вътре няколко учебника. Луц подпря лакти на вратичката на шкафчето и се втренчи настойчиво в нея. Тя го погледна кръвнишки, чакайки го да се отмести, за да може да затвори шкафчето.

— Някога чувала ли си за „Четиримата конници“? — попита той.

— Всеки е чувал за тях. — Клоуи Кинг се извърна от обожателите си и погледна Луц в лицето. Сребърна очна линия блещукаше на фона на безупречната ѝ мургава кожа, а цялата ѝ коса беше сплетена на тънки плитчици. Погледна към Лилит: — Даже измет като нея.

— Откога слушаш „Четиримата конници“? — попита Лилит.

„Четиримата конници“ бяха завладяващи и мрачно задълбочени. Рок баладите им бяха проникновени и тъжни и всеки албум беше различен от предишния, така че истинските фенове можеха да видят действително развитие в стила им. Вокалистът им, Айк Лиджън, пишеше песни, които бяха причината за желанието на Лилит да се занимава с музика. Нямаше начин момиче като Клоуи да може да разбере болката, която изразяваха в музиката си.

— Жестоко е да ѝ даваш напразни надежди — каза Клоуи на Луц и започна да си тананика припева от последния сингъл на „Четиримата конници“, „Пайети от събития“^[1].

Лилит затвори шкафчето си и се изправи:

— Да ми дава напразни надежди за какво?

— Ако не бягаше от училище толкова често — каза ѝ Луц, — можеше да си чула новината.

— Каква новина?

— „Четиримата конници“ ще изпълнят заключителната песен на училищния бал — каза Клоуи. Зад нея трите ѝ приятелки изпискаха. През рамото на едната беше праметнат сребрист калъф за китара и Лилит осъзна, че тези момичета вероятно бяха бандата на Клоуи.

Кръвта на Лилит забарабани в ушите ѝ.

— Няма начин.

— Ще отида да ми татуират името на Айк точно тук. — Клоуи се обърна отново към гаджето си и приятелите му, разкопчавайки едно копче над деколтето си, за да покаже мястото на бъдещата си татуировка. — Точно над сърцето ми. Виждате ли?

Момчетата определено виждаха.

— „Четиримата конници“ идват в Кросроудс? — попита Лилит.
— Защо?

Клоуи сви рамене, все едно не можеше да си представи една невероятна банда да не иска да гостува в окаения им град.

— Ще помагат на Таркентън да отсъди в „Битката на бандите“.

— Чакай малко. Искаш да кажеш, че „Четиримата конници“ ще гледат изпълненията на банди от това училище? — попита тихо Лилит.
— На бала?

Луц кимна, сякаш разбираше от какво огромно значение е тази новина.

— Лично подхвърлих идеята на Айк.

— Познаваш Айк Лиджън? — Лилит примигна към Луц.

— Снощи си разменяхме есемеси — каза Луц. — Надявам се, че това не те смущава, но изпълнението ти по време на „Микрофонът е ваш“ ме наведе на мисълта колко невероятно би било „Четиримата конници“ да изпълнят песен, написана от ученик в „Тръмбул“.

Луц беше присъствал снощи? Лилит се канеше да попита защо, но всичко, което излезе от устата ѝ, беше: „Я чакай малко“. Най-сетне бе осъзнала: „Четиримата конници“ щяха да бъдат тук, в Кросроудс. В „Тръмбул“. Това беше най-близкото нещо до държание на върла почитателка на някоя музикална група, което бе показвала пред хора.

— Айк се влюби в идеята — каза Луц. — Започвайки от днес, приемаме текстове, дори МРЗ версии на материали, написани от ученици, и Айк ще изпее песента победител в края на бала.

— Татко смята, че това е начин да направим така, че балът да включва възможност за изява на повече хора — добави Клоуи. — С изключение на чудачки като теб.

Но Лилит почти не слушаше Клоуи. Мислено си представи как мрачното лице на Айк Лиджън светва при вида на нейния текст за песен. За частица от секундата дори си представи как го среща и скоро фантазията ѝ я отнесе в истинско звукозаписно студио, с Айк като продуцент на първия ѝ албум.

Клоуи примижа към Лилит.

— Съжалявам. Ти какво, да не би да си представяш да изберат някоя от твоите песни? — Клоуи се обърна обратно към приятелите си и се засмя.

Лилит почувства как се облива в гореща руменина:

— Аз не...

— Та ти дори нямаш банда — каза Клоуи. — Докато моята вече има три сингля, в които Айк ще се влюби. — Затръшна вратата на шкафчето си. — Ще бъде толкова невероятно да стана кралица на бала и да спечеля битката, и „Четиримата конници“ да направят кавър на една от песните ми.

— Не искаше ли да кажеш „на една от песните ни“? — обърна се към нея момичето с китарата.

— Разбира се — изсумтя Клоуи. — Както и да е. Да вървим. — Щракна с пръсти и тръгна надолу по коридора с приятелките си, подтичващи по петите ѝ.

— Тя няма да спечели — прошепна Луц в ухото на Лилит, когато Клоуи се отдалечи.

— Тя печели всичко — промърмори Лилит, докато премяташе раницата си на рамо.

— Не и това. — Нещо в тона на Луц накара Лилит да спре и тя се обърне. — Имаш истински шанс да спечелиш, Лилит, само... Няма значение.

— Какво?

Луц се намръщи:

— Кам. — Хвърли поглед към другите ученици, които се стичаха покрай тях на път за часовете си. — Знам, че вчера те притискаше да създадеш банда с него. Недей.

— Нямах намерение — каза Лилит. — Но защо ти пука?

— Не познаваш Кам, както го познавам аз.

— Не — съгласи се Лилит. — Но не ми е нужно да го познавам, за да знам, че го мразя. — Когато го изрече на глас, осъзна колко странно звучеше. Наистина мразеше Кам, а дори не знаеше защо. Той не ѝ беше направил нищо и въпреки това мисълта за него я караше да се напряга и ѝ се приискваше да счупи нещо.

— Не казвай на никого, че съм ти казал това, — наведе се Луц към нея, — но преди известно време Кам беше в една музикална банда с едно пеещо пиленце...

— Пеещо пиленце? — Лилит присви очи. Момчетата бяха противни.

— Вокалистка имам предвид — каза Луц и леко завъртя очи. — Тя пишеше всички песни. И беше влюбена до уши в него.

Лилит не се интересуваше от Кам, но не беше огромна изненада, че други момичета се интересуваха. Беше наясно: Кам беше секси и магнетичен, но не беше неин тип. Когато насочи чара си към нея, това само накара Лилит да го ненавижда още повече.

— На кого му пука? — попита тя.

— На теб би трябвало — отвърна Луц. — Особено ако смяташ да си легнеш с него — в музикалния смисъл.

— Не смятам да си лягам с Кам в никой смисъл на думата — каза Лилит. — Просто искам да ме оставят на мира.

— Хубаво — каза Луц със загадъчна усмивка. — Защото Кам е... как да кажа? По-скоро е от онези типове, дето прелъстяват жените и ги зарязват.

Лилит си помисли, че ще повърне.

— И какво от това?

— Един ден, след като нещата вървяха толкова добре — или поне така си мислеше това младо момиче — каза Луц. — Кам просто изчезна. Никой нямаше вест от него в продължение на месеци. Макар че чувахме за него, разбира се. Помниш ли онази песен „Смъртта на звездите“?

— На „Дисморфия“ ли? — Лилит кимна. Беше чувала само този сингъл, но страхотно ѝ беше харесал. — Непрекъснато я пускаха по радиото миналото лято.

— Заради Кам. — Луц се намръщи. — Той открадна текста от момичето, представи го за свой и продаде песента на „Лоуъркейс Рекърдс“.

— Защо би направил това? — попита Лилит. Мисълта ѝ се върна към онзи момент предишния ден, когато той внимателно я бе подмамил да се съвземе от парализиращата си сценична треска и да запее. Ненавиждаше го и все пак... това беше едно от най-милите неща, които някой досега беше правил за нея.

Звънецът би и тълпата в коридора оредя, докато учениците се вмъкнаха в класните стаи. Над рамото на Луц Лилит видя Таркентън да обхожда коридорите в търсене на закъснели ученици.

— Трябва да вървя — каза тя.

— Просто казвам — отбеляза Луц, докато си тръгваше, — че песните ти са добри. Твърде добри, за да позволим на Кам да нанесе нов удар.

Лилит тръгна към часа на класния с бушуващ като вихър ум. Как можеше да си губи времето в час, когато се задаваше състезание по съчиняване на текстове на песни, в което съдия щеше да бъде Айк Лиджън? Дори не я беше грижа, че то щеше да се състои по време на бала. Можеше да се появи само за „Битката на бандите“. Не ѝ трябваше кавалер или рокля. Нужно беше само да е в една и съща стая с Айк Лиджън.

Би трябвало да репетира точно сега. Би трябвало да пише още песни.

Преди да се усети, краката ѝ я бяха отвели до стаята на оркестъра.

Кам седеше на пода и настройваше зелената електрическа китара, на която го беше видяла да свири онзи ден. Джийн Рах потупваше по джинсите си с палките на барабаните, отмервайки ритъма. Какво правеха тук?

— Точно си говорехме за теб — каза Джийн Рах.

— Не се предполага да сте тук — отбеляза Лилит.

— Нито пък ти — отвърна Кам и отново ѝ намигна вбесяващо.

— Да нямаш някакъв тик? — попита Лилит. — Например мускулен спазъм на окото?

Кам изглеждаше смутен:

— Нарича се намигване, Лилит. Някои хора всъщност го намират за очарователно.

— Други хора пък мислят, че те прави да изглеждаш като ужасен перверзник — каза Лилит.

Кам се втренчи в нея и тя го зачака да каже нещо хапливо, но вместо това той отвърна:

— Съжалявам. Няма да се повтори.

Лилит въздъхна. Имаше нужда да се съсредоточи върху музиката си, а Кам я разсейваше. Всичко у него беше разсейващо, от начина, по който пръстите му се движеха по китарата, до непроницаемата усмивка, извикваща леки гънки около зелените му очи, когато хвърли поглед нагоре към нея. Не ѝ харесваше.

И никога не беше харесвала Джийн. Искаше и двамата да изчезнат. Устата ѝ се присви в намръщена гримаса.

— Моля ви, напуснете — каза тя. — И двамата.

— Ние дойдохме първи — каза Джийн. — Ако някой трябва да си тръгне, това си ти.

— И двамата успокойте топката — обади се Кам. — Хайде просто да импровизираме. Почакай, докато чуеш мотива, който измислихме с Джийн току-що.

— Не каза Лилит. — Дойдох да работя по нещо. Насаме. Даже китарата не е у мен.

Кам вече беше в хранилището на стаята за оркестъра и измъкваше една от калъфа ѝ. Тръгна към Лилит и положи китарата в ръцете ѝ, като посегна зад главата ѝ, за да провеси ремъка на раменете ѝ. Китарата беше „Лес Пол“, с тънка шийка и страхотна украса във вид на сребърни пръски в предната част на грифа. Никога преди не беше държала толкова хубава китара.

— Сега какво ти е оправданието? — попита Кам тихо. Ръцете му се задържаха на тила ѝ по-дълго от необходимото, сякаш не искаше да се отдръпне.

Така че тя се отдръпна.

Усмивката върху устните на Кам изчезна, сякаш тя някак го бе наранила.

Дори да беше, тя си каза, че не я е грижа. Не знаеше защо той упорства толкова, какво беше наумил, като насърчаваше музиката ѝ.

Помисли си за Клоуи Кинг, колко грубо се беше изказала за изпълнението ѝ по време на „Микрофонът е ваш“. Това беше единственият път, когато Лилит беше свирила пред публика. Докато държеше тази китара, осъзна, че не искаше да е последният.

Това не означаваше, че ще сформират банда. Можеха просто, както каза Кам, да импровизират.

— Какво да правя? — попита тя, чувствайки се уязвима. Не ѝ харесваше да е оставена на нечия милост — особено пък тази на Кам.

Кам безмълвно насочи ръката ѝ нагоре по топлия гриф на китарата. Дясната му ръка проследи движенията на нейната по струните. Тя се поколеба леко.

— Знаеш какво да правиш — каза Кам.

— Не знам. Никога не съм... с други хора... аз...

— Просто започни да свириш — каза Кам. — Накъдето и да тръгнеш, ще те последваме.

Той кимна на Джийн, който почука палките на барабана си една в друга четири пъти, докато самият Кам грабна зелената бас китара „Ягуар“ с оформеното във винтидж стил тремоло.

А после, сякаш не беше нищо особено, Лилит освободи пръстите си.

Китарата ѝ се сля с подобния на биещо сърце барабанен ритъм на Джийн Рах. Стържещите акорди на Кам се кръстосаха с тежкия ритъм като хибрид между Кърт Кобейн и Джо Стръмър. От време на време Джийн прокарваше пръсти по ниския черен синтезатор „Муг“, поставен до барабаните му. Тоновете на синтезатора жужаха като охранени и дружелюбни пчели, вибрациите им намираха сигурни убежища в пролуките, оставени от другите инструменти.

След известно време Кам повдигна ръка във въздуха. Лилит и Джийн спряха да свирят. Всички можеха да почувстват, че са попаднали на нещо.

— Да преминем към малко вокали — каза Кам.

— Искаш да кажеш сега? — попита Лилит. — Просто така?

— Просто така — Кам щракна един превключвател и изпробва микрофона с върха на пръста си, после го насочи към Лилит и отстъпи назад. — Какво ще кажеш за песента, която пя вчера?

— „Изгнание“ — каза Лилит с бясно биещо сърце. Извади дневника си, онзи с всичките ѝ текстове, но после си спомни предния ден, колко ужасно се беше сторило на всички изпълнението ѝ. Какво правеше? Изпълнението пред който и да е друг щеше само да ѝ причини още унижение.

После си представи как Айк Лиджън пее нейната песен пред цялото училище.

— Готова съм — каза тя.

Кам меко изрече: „Едно, две, три“, и двамата с Джийн засвириха. Кам направи знак на Лилит да започне да пее.

Тя не можеше.

— Какво не е наред? — попита Кам.

Нищо не е наред, прииска ѝ се да каже. Лилит вечно бе познавала единствено разочарование. Нищо в живота ѝ не се получаваше както трябва. Което през повечето време беше окей, защото тя никога не си позволяваше да очаква нищо, така че никога не ѝ пукаше истински.

Но това? Музиката?

Тя беше важна за нея. Ако пееше и се представеше ужасно или ако не изберяха песента ѝ за битката, или ако тя, Кам и Джийн сформираха група и всичко се провалеше, Лилит щеше да загуби единственото нещо, на което държеше. Залозите бяха прекалено високи.

Най-добре да се откаже още сега.

— Не мога — каза тя.

— Защо не? — попита Кам. — Добри сме заедно. Знаеш това...

Не знам това — очите ѝ срещнаха тези на Кам и тя се почувства напрегната като жица, която всеки момент щеше и се скъса. Спомни си разговора си с Луц тази сутрин и припева от „Смъртта на звездите“ на „Дисморфия“ зазвуча в ума ѝ.

*Звездите върху твоето лице са тази вечер
и няма открит космос тази вечер.*

— Какво има? — попита Кам.

Дали трябваше да го попита за песента? И за момичето? Безумие ли беше?

Ами ако Кам наистина беше крадец на текстове? Ами ако това беше истинската тайна причина да иска да създаде група с нея? Ако не се броеше китарата ѝ, песните на Лилит бяха единственото, което тя ценеше. Без тях нямаше нищо.

— Трябва да вървя — каза Лилит. Остави китарата и си грабна чантата. — И няма да кандидатствам с текста си за състезанието. Край.

— Чакай... — повика я Кам, но тя вече беше излязла.

Навън Лилит прекоси училищния паркинг и се отправи към изпълнената с дим гора. Закашля се, опитвайки се да не мисли колко хубаво беше чувството да свири с Кам и Джийн. Беше глупаво, че импровизира с тях, глупаво беше да се надява на каквото и да било, защото тя беше Лилит и всичко винаги беше гадно и тя никога, ама никога не получаваше и това, което искаше в живота.

Другите хлапета не се колебаеха, когато ги питаха за мечтите им. „Колеж“, казваха те, „после кариера в областта на финансите“. Или: „Обиколка с раница из Европа за две години“, или: „Да постъпя при

морските пехотинци“. Сякаш всички, освен Лилит бяха получили имейл, който обясняваше в кои училища да кандидатстват и как да се включат в „Три Делта“^[2], щом попаднат там, и какво да направят, ако искат да станат лекари.

Лилит искаше да стане музикантка, да пее собствени песни — но беше съвсем наясно, че не може да го смята за възможно.

Седна на своето местенце край потока и отвори ципа на раницата, бъркайки вътре за дневника си. Пръстите ѝ затърсиха опипом тетрадката. Бръкна по-дълбоко, избутвайки настрана учебника си по история, несесера за моливи, ключодържателя си. Къде беше дневникът ѝ? Отвори широко раницата и изтърси навън съдържанието ѝ, но подвързаната черна тетрадка не беше там.

Тогава си спомни, че я беше извадила в стаята на оркестъра, когато си мислеше, че ще пее. Още беше там. При Кам.

В миг Лилит скочи на крака и се впусна в спринт обратно към стаята на оркестъра, тичайки по-бързо, отколкото смяташе, че е способна. Блъсна вратата и я отвори, задъхвайки се.

Стаята на оркестъра беше празна. Кам и Джийн — и черната ѝ тетрадка — ги нямаше.

---

[1] Игра на думи с фразата *sequence of events*, която звучи и се пише сходно със *sequins* (пайети) — Б.пр. ↑

[2] „Три Делта“ — международно женско студентско общество, основано на 27 ноември 1888 г. в Бостънския университет. — Б.пр. ↑

ШЕСТ СПУСКАНЕ КАМ

Дванайсет дни

Черната тетрадка на Лилит лежеше отворена на една пейка в момчешката съблекалня следващата сутрин, докато Кам се обличаше за училище. Когато тя побягна от стаята на оркестъра вчера, намерението му беше да ѝ върне дневника веднага. Беше я потърсил в Ратълснейк Крийк, но я нямаше там, а не можеше да се отбие в къщата ѝ, защото не знаеше къде живее.

Колкото по-дълго държеше в ръце дневника обаче, толкова по-дълбоко ставаше изкушението да го отвори. Около залез се пречупи и беше останал на покрива на физкултурния салон на „Тръмбул“ цяла нощ, като четеше и препрочиташе всяка една от блестящите, опустошителни песни на Лилит на светлината от клетъчния си телефон.

Знаеше, че е нередно. Груба намеса в личния ѝ живот. Но не можеше да се спре. Сякаш някой бе повдигнал кадифения шнур пред сърцето на Лилит и му беше дал ВИП достъп. Някога, отдавна, Кам беше докоснал тази нежна, уязвима страна на Лилит, но сега можеше да я зърне единствено чрез песните ѝ.

А тези песни? Те го смазваха. Във всяка една — от „Нещастни любви“ до „Да стоиш на ръба на зъбера“, до личния фаворит на Кам, „Нечий друг блус“ — преобладаваха страданието, унижението и предателството. Най-ужасното беше да знае точно откъде идваше цялата тази болка. Да носи спомените за двамата, беше истинско изтезание.

Начинът, по който Лилит го гледаше сега, като непознат, също беше мъчителен. Кам можеше най-сетне да изпита съчувствие и съпричастност към Даниел, на когото му се беше налагало да започва съвсем отначало с Лусинда всеки път, когато се срещаха.

Докато обличаше поредната открадната тениска и обичайните си джинси и кожено яке, Кам изпита такъв срам от болката, която бе причинил на Лилит, че му беше трудно да срещне собствените си очи в огледалото. Разреса с пръсти мократа си коса и с изненада откри, че я усещаше малко оредяла. А сега, като се замисли, усещаше джинсите си малко по-стегнати на талията.

Наведе се към огледалото, за да погледне отражението си, и се стресна от няколко старчески петна близо до пътя на косата си — която, забеляза, се беше отдръпнала назад с около сантиметър. Какво ставаше?

Тогава Кам проумя: Луцифер беше това, което ставаше: манипулираше външността му на простосмъртен, за да направи спечелването на любовта на Лилит още по-трудно. Сякаш вече не беше достатъчно трудно.

Ако дяволът бавно отнемаше хубавата външност, която Кам приемаше за даденост, какво предимство щеше да му остане? Щеше да се наложи да влезе в по-добра форма. Погледът му падна върху дневника на Лилит и внезапно разбра какво трябваше да направи.

Неприветливата, прашна библиотека беше единственото място в кампуса на „Тръмбул“, което наистина имаше надеждна безжична интернет връзка. Кам грабна един стол и се настани до прозореца, за да може да види кога пристига автобусът на Лилит. Беше събота сутрин, което означаваше, че при други обстоятелства Лилит можеше още да спи, но в Кросроудс съботният ден не означаваше нищо. Луцифер с гордост бе заявил, че в този Ад няма уикенди. Никой от другите ученици не забеляза, нито пък им пукаше, че училищният им бал щеше да се състои в сряда.

Кам ги съжаляваше. Те нямаха представа за особената радост, каквато носеше един петъчен следобед в четири часа, или за хедонистичната тръпка на едно возене с кола в полунощ в събота, за съвземането от което отиваше цялата неделя и никога нямаше да имат.

През прозореца на библиотеката Кам виждаше проблясъци от горските пожари около Кросроудс. Знаеше, че гневът на Лилит щеше да е буен почти колкото този пламък, ако откриеше какво се кани да направи, но трябваше да рискува.

Потърси в Гугъл „Четиримата конници“ и скоро откри имейл адрес на името на Айк Лиджън. Твърде малко вероятно беше имейлът

му да стигне до вокалиста, а не до някой асистент, но единственият друг начин да се свърже с Айк — чрез Луцифер — не беше вариант.

Всички други песни, изпратени за състезанието на бала, щяха да бъдат прегледани от Луц. Кам знаеше, че „Четиримата конници“ изобщо няма да имат глас в отсъждането и че към вчерашна дата Лилит не възнамеряваше да изпраца песен. Тя беше по-талантлива от всички в Кросроудс, взети заедно, и Кам искаше любимият ѝ певец да чуе нейната музика без да бъде повлиян от дявола.

Настани се в стола си и се въплъти в гласа на Лилит, докато съчиняваше имейл на телефона си.

Уважаеми господин Лиджън,

Надявам се, не възразявате, че се свързвам направо с Вас, но песните Ви винаги са ме вдъхновявали, затова исках да споделя с Вас една от своите. Нямам търпение да Ви видя да пеете, когато посетите Кросроудс. Прилагам биографията си и текста си за Битката на бандите. Благодаря за всичко.

Черният дневник беше на скута на Кам, но откри, че нямаше нужда да го отваря. Написа текста на любимата си песен, „Нечий друг блус“, по спомен:

Сънувах, че животът ми е сън,
който някой сънува в очите ми.
Отвън бях и навътре гледах,
и там видях единствено лъжи.
Това не е животът ми, това не е животът ми.
Не съм тази, която се забавлява.

Кам дописа остатъка, впечатлен от силата на текстовете на Лилит. С биографията беше по-сложно. Никой музикант не беше откровен в биографията си. Изброяваха албумите си, може би някой, от

когото са се повлияли, дали са имали достатъчно късмет да влязат в музикалните класации, после съобщаваха къде живеят и толкова.

Кам обаче намираше за невъзможно да пише за живота на Лилит и за уникалното ѝ положение обективно. Вместо това написа:

Написах тази песен край потока зад моето училище, където бягам, когато светът стане задушаващ. Ходя там всеки ден. Бих живяла там, ако можех. Написах я, след като ми разбиха сърцето, но не веднага след това. Бях наранена толкова силно, че ми отне дълго време, преди да мога да облека чувството в думи. Все още има някои неща по отношение на разбитото ми сърце, които не разбирам, и не зная дали някога ще ги разбере. Но музиката помага. Затова пиша и затова слушам музика непрекъснато. Всъщност вашите песни са ми любими.

Не очаквам да спечеля това състезание. Научила съм се никога да не очаквам каквото и да било. За мен е чест просто да си помисля, че четете нещо, което съм написала.

Докато набираше на клавиатурата последните думи, зрението на Кам се замъгли. Очите му се напълниха със сълзи.

Не беше плакал, когато Тронът го прогони в изгнание, нито когато пропадна през Празнината. Не беше плакал дори когато за пръв път изгуби Лилит преди толкова много хилядолетия.

Но сега не можеше да се спре. Лилит беше страдала толкова много. А Кам беше причината за това. Знаеше, че тя бе наранена, когато се разделиха — как можеше да не знае? — но никога не беше очаквал болката и гневът да се задържат у нея толкова дълго, да вземат връх, както в Кросроудс. Духът на момичето, което обичаше, беше все още там, но беше измъчван безпощадно.

Сълзите му рукнаха, сурови и неспирни. Радваше се, че е сам в библиотеката.

Ззззззсссс.

Една от сълзите на Кам беше паднала върху масата, издавайки цвъртящ звук. Загледа я как прогаря дупка в ламинираната пластмаса, а после в килима отдолу. Спираловиден черен дим се издигна от пода.

Кам скочи на крака, бършейки очи с ръкава на коженото си яке — и загледа как сълзите му разяждат и кожата. Какво ставаше?

— Демоните не бива никога да плачат.

Кам се обърна и откри Луц, с безжични слушалки и микрофон, да играе Doom на таблета си на масата зад гърба на Кам. Откога ли беше там?

Дяволът свали слушалките си:

— Не знаеш ли от какво са направени сълзите на демоните?

— Никога не съм имал повод да узная — каза Кам.

— Гадост — каза Луц. — Изключително отровни. Така че внимавай. Или недей — ти си решаващ.

Кам хвърли поглед обратно към телефона си; радваше се, че сълзите му не са паднали отгоре. Бързо натисна „Изпрати“. Луцифер подсвирна тихо.

— Губиш самообладание — каза Луц. — На Лилит никак няма да ѝ хареса, че току-що направи това.

— Ако се намесиш в това — заплаши Кам, — обезсилваш сделката ни.

Луцифер се изкиска:

— Ти и сам причиняваш достатъчно вреда, приятелче. Нямах нужда от помощта ми. — Направи пауза. — Всъщност представянето ти до този момент е толкова окаяно, че ми е жал за теб. Така че ще ти подхвърля кокал.

Дяволът протегна към него лепящо листче, което Кам сграбчи.

— Какво е това?

— Адресът на Лилит — каза Луц. — Тя направо ще ти се нахвърли, когато върнеш дневника. Може би ще е най-добре да го направиш насаме, не пред цялото училище.

Кам грабна чантата си, провря се покрай дявола и излезе през вратите на библиотеката. До звънеца имаше един час. Може би Лилит щеше още да си е вкъщи.

Изтича до задния паркинг на училището, изчака един боклукчийски камион да отмине, а после освободи крилете си. Чувстваше се добре с разперени криле. Косата му можеше и да оредява, а талията му — да наедрява по прищявка на Луцифер, но крилете му щяха винаги да бъдат най-прекрасната му отличителна черта. Големи и силни, блещукащи на опушената светлина и...

Кам трепна, когато видя, че връхчетата на крилете му изглеждаха тънки и ципести, повече като криле на прилеп, отколкото като тези на бляскав паднал ангел. Поредната атака на Луцифер срещу суетата му. Кам не можеше да допусне това да го парализира. Оставаха му дванайсет дни с Лилит и прекалено много неща за вършене.

Облаци пепел се стелеха по крилете му, когато се извиси в небето. Почувства как топлината на горящите хълмове близва тялото му, затова литна по-високо, докато внезапно небето над него сякаш направи завой и пред него се появи полупрозрачна бариера, точно като стъклото на преспапиетата, които Луцифер му бе показал в Евум.

Беше достигнал горните граници на Ада на Лилит.

Оттук можеше да вижда всичко. Нямаше много. Главните пътища в града — дори магистралата до училището — до един бяха като клупове, които принуждаваха колите, пътуващи по тях, да се движат в безкрайни, безцелни кръгове. Отвъд най-широкия кръг на пътя беше пръстенът от горящи хълмове.

Клаустрофобията накара крилете му да се присвият от спазъм. Трябваше да освободи Лилит от това място.

Кам зави наляво и се спусна надолу, към порутен квартал близо до края на Хай Медоу Роуд. Спря рязко и започна да кръжи във въздуха, двайсет фута над къщата на Лилит. Покривът беше хлътнал на няколко места, а мястото имаше вид, сякаш бе изоставено преди десетилетия. В тази част на града въздухът беше особено наситен с дим. Сигурно е било ужасно място за израстване.

Чу гласа ѝ отдолу. Звучеше ядосана. Винаги звучеше ядосана. Той прибра бързо криле и кацна върху изсъхналата кафява трева в задния ѝ двор.

Лилит седеше на верандата с малко момче, което сигурно беше брат ѝ. Щом видя Кам да завива зад ъгъла, Лилит се изправи и сви юмруци:

— Къде ми е дневникът?

Без да продума, Кам бръкна в чантата си и ѝ подаде черната тетрадка. Пръстите им се докоснаха, когато тя я взе от него, и Кам почувства как през тялото му протича електричество.

Внезапно му се прииска да можеше да задържи дневника. Да е у него снощи, беше почти сякаш Лилит беше с него. Тази вечер щеше отново да спи сам.

— Кой е той? — попита брат й, като кимна в посоката на Кам.

Кам подаде ръка на момчето:

— Аз съм Кам. Ти как се казваш?

— Брус — каза момчето щастливо, а после получи пристъп на кашлица. Ръцете и стъпалата му бяха големи в сравнение с останалата част от тялото му, сякаш би трябвало да е много по-едър, но не беше успял да порасне.

— Не говори с него — каза Лилит на брат си, стиснала Брус с една ръка, а дневника — с другата. Вдигна поглед към Кам: — Видя ли какво направи?

— Той добре ли е? — попита Кам.

— Все едно ти пука. — Тя хвърли поглед към дневника си. — Не си го прочел, нали?

Беше запаметил всяка дума.

— Разбира се, че не — каза Кам. Не искаше да си създава навик да я лъже, но това беше различно. Тя заслужаваше да спечели онзи конкурс за текст на песен. Ако спечелеше, Кам искаше това да е изненада за нея. Ако не успееше — заради намесата на Луцифер, — не искаше тя да е разочарована.

— Тогава защо го взе? — попита тя.

— За да мога да ти го върна — каза той, което беше вярно. — Знаем, че е важен за теб. — Осмели се да пристъпи една крачка по-близо и загледа как косата й улавяше слънчевата светлина. — Докато съм тук, исках и да се извиня.

Лилит наклони глава, обзета от подозрения:

— Нямам време за всички неща, за които трябва да се извиниш.

— Това вероятно е вярно — каза Кам. — Знаем, че понякога може би прекалявам. Но когато така настойчиво те навивам да създадеш банда, то е само защото вярвам в теб и твоята музика. Обичам да свиря с теб. Но ще се оттегля. Поне ще опитам. Ако искаш. — Погледна я в очите. — Искаш ли?

За момент на Кам му се стори, че видя в очите на Лилит да се появява лъч светлина. Но може би беше просто самозалъгване.

— Мислех, че никога няма да попиташ — каза тя студено. — Хайде, Брус. Време е да ти проверим кислорода.

Момчето вече беше спряло да кашля. Галеше малко бяло куче, което бе доприпкало от къщата.

— Ти гаджето на Лилит ли си?

Кам се ухили:

— Харесва ми това хлапе.

— Затваряй си устата — каза Лилит.

— Е, такъв ли е? — попита я Брус. — Защото ако ти е гадже, ще трябва да спечели и мен на своя страна. Например с аркадни игри и сладолед и например като ме научи да хвърлям баскетболна топка.

— Защо да спираме дотам? — попита Кам. — Ще те науча да хвърляш футболна топка, да се биеш с юмруци, да играеш покер и дори — той хвърли поглед към Лилит, — ще те науча как да победиш най-хладнокръвното момиче.

— Покер — прошепна Брус.

— А какво ще кажеш да научиш себе си на изящното изкуство да си тръгваш? — каза Лилит на Кам.

Кам чу как някаква жена вика Лилит по име от вътрешността на къщата. Лилит се изправи и поведе Брус към вратата.

— Приятно ми е, че се запознахме, Брус.

— И на мен, Кам — каза момченцето. — Никога преди не съм чувал това име. Ще го запомня.

— Не си прави труда — каза Лилит и изгледа кръвнишки Кам, преди да въведе момчето в къщата. — Няма да го видиш никога повече.

СЕДЕМ ЛЮБОВТА ЩЕ НИ РАЗДЕЛИ ЛИЛИТ

Единайсет дни

Лилит отдавна беше решила, че столовата на „Тръмбул“ си е на практика стая за изтезания, но на другата сутрин Кам пъкна в шкафчето ѝ бележка, в която я молеше да се срещне с него в стаята на оркестъра по време на обяда — така че нямаше начин да отиде там. И макар че Ратълснейк Крийк винаги я зовеше, днес наистина беше гладна.

Значи, кафетерията. Точно преди обед тя влезе в шумния лабиринт от лепкави маси за хранене. Разговорите утихнаха и пейките заскърцаха в мига щом пристъпи вътре.

За секунда се видя през техните очи: с устни, стиснати във враждебна гримаса. Дивия поглед в сините ѝ очи. Евтини черни джинси, толкова изтъркани, че по тях имаше повече дупки, отколкото деним. Оплетената червена коса, която никоя четка не можеше да опитоми. Дори Лилит не би искала да обядва със себе си.

— Да не си намерила долар на улицата? Или дойде да просиш огризки? — подметна Клоуи Кинг, изпречвайки се на пътя ѝ. Клоуи държеше подноса си небрежно с една ръка. Ноктите ѝ бяха люлякови. Гривата ѝ от плитки свистеше, докато ходеше.

— Остави ме на мира — Лилит се провря покрай Клоуи, като избя подноса от ръцете ѝ, разпиля бургера и картофките ѝ на пода и разля кутия мляко върху впитата ѝ бяла велурена мининокля.

— По-добре се радвай, че е бяла, иначе на майка ти, дето си брои стотинките, щеше да ѝ се наложи да вземе заем от банката, за да ми купи нова.

Момичетата от нейната група, „Виденията“, дойдоха при Клоуи: всяка — с мининокля в различен пастелен цвят. Внезапно, сякаш върху тях беше попаднала светлината на прожектор, Лилит си представи

групата им на сцената. Вероятно не умееха да свирят на инструментите си, но бандата на Клоуи щеше да спечели битката, защото всички щяха да сметнат, че изглеждат страхотно. И бездруго Лилит нямаше истинска група, но мисълта, че Клоуи ще спечели, я разяри.

— Слушате ли? — подвикна Клоуи. — Ехо? — Побутна хамбургера с носа на ботуша си. — Може би е добре да благодарим на Лилит, задето ни напомни да не ядем тия боклуци, дето ги сервира тук.

Приятелките ѝ се засмяха като по команда.

С угълчето на око си Лилит видя Кам да влиза в кафетерията с калъф за китара в ръка.

— Да ме убият, няма да се появя на бала. Няма да участвам в „Битката на бандите“, така че дори някой, който пее като теб, има шанс.

— Майка ти се отби у нас онази вечер да търси работа — каза Клоуи. — Татко я съжали. Предложих да ѝ позволим да почисти тоалетната ми...

— Това е лъжа — озъби се Лилит.

— Някой трябва да плаща сметките за лечението на онова джудже, болния ти брат.

— Млъквай — каза Лилит.

— Разбира се, татко не даде на майка ти дори десет цента. — Клоуи потри нокти в роклята си. — Разпознава лошото вложение от пръв поглед, а всеки може да се сети, че това хлапе няма да го бъде.

Лилит се хвърли напред, сграбчи плитките на Клоуи и ги дръпна силно.

Главата на Клоуи се отметна рязко назад, а очите ѝ се насълзиха, когато падна на колене.

— Спри — каза тя. — Моля те, спри.

Лилит стисна по-здраво. Хората можеха да говорят каквото си искат за нея, но никой не можеше да унижава брат ѝ.

— Пусни я, животно такова! — Блондинката — Кара — нададе вой, подскачайки на пръсти, сякаш изстреляна на пружина.

— Да заснема ли това, нали се сещаш, за доказателство? — попита Джун, приятелката на Клоуи, изваждайки телефона си.

— Лилит... — Кам отпусна ръка на тила ѝ. При докосването му нещо се разля из тялото ѝ и я направи неспособна да помръдне.

После мозъкът ѝ се пробуди. Това изобщо не влизаше в работата на Кам. От момента, в който го видя, беше разбрала, че той беше от онези типове, които нараняваха хората. Изля яростта си върху главата на Клоуи, като дръпна плитките ѝ по-силно.

— Разкарай се, Кам.

Той не го стори. По-добра си от това, сякаш ѝ казваше ръката му.

Кам не познаваше болката, стреса и унижението, с които Лилит трябваше да се справя ежедневно. Изобщо не я познаваше.

— Какво? — попита настойчиво тя, като се обърна да го погледне. — Какво искаш?

Той кимна към Клоуи:

— Наритай ѝ задника.

Джун пусна клетъчния си телефон и скочи към Лилит, но Кам се вмъкна между тях и я задържа. Джун го захвапа за ръката като пираня.

— Пусни я! — изкрещя Кара на Кам. — Директор Таркентън? Някой? Помощ!

Лилит не знаеше дали Таркентън е в кафетерията. Трудно беше да се види кой знае какво зад стегнатия обръч от двайсетина ученици, който се беше събрал около тях.

— Бой! Бой! Бой! — повтаряше напевно тълпата.

А после — изведнъж — всичко това просто ѝ се стори толкова глупаво.

Боят с Клоуи нямаше да промени нищо. Нямаше да направи живота на Лилит по-добър. Всъщност щеше да го направи по-лош. Можеше да я изключат и можеше да намерят още по-ужасно място, където да я изпратят на училище. Лилит разхлаби пръсти и пусна Клоуи, която се свлече на пода, като разтриваше скалпа си.

Кара, Джун и Тереза се втурнаха да помогнат на Клоуи да стане.

— Миличка, има ли ти нещо? — попита Кара.

— Как ти е ръката? — попита Тереза, като повдигна и сгъна пръстите на ръката, с която Клоуи свиреше на китарата си.

Клоуи се надигна, оголвайки зъби към Лилит и Кам.

— Вие двамата защо не вземете да избягате и да започнете безценния си живот заедно? В някоя лаборатория за амфетамини направо ще ви разцелуват от кеф. — Докосна слепоочието си и трепна от болка. — На челно място си в списъка на най-омразните ми хора, Лилит. По-добре се пази.

Клоуи и бандата ѝ си тръгнаха с наперена походка. Тълпата се разпръсна бавно, разочарована, че нямаше по-голям бой.

Лилит стоеше до Кам: не изпитваше нужда да казва каквото и да било. Трябваше просто да се направи, че не чува обидите на Клоуи, както правеше всеки ден. Майка ѝ щеше да побеснее, когато научеше за това.

Кам дръпна Лилит към най-близката маса в кафетерията, за да направят път на няколко ученици. Но когато учениците си отидоха, не я пусна. Тя почувства ръката му отзад в долната част на гърба си и по някаква причина не я отхвърли.

— Не оставяй кучките да те сломят — каза той.

Лилит завъртя очи:

— Да се издигна над момичета, които се мислят за по-добри от мен, като се преструвам на по-добра от тях? Благодаря за съвета.

— Нямах това предвид — каза Кам.

— Но току-що ги нарече кучки.

— Клоуи играе роля — каза Кам, — като актриса.

— Какво правиш, Кам? — попита тя; чувстваше се уморена. — Защо ме подстрекаваш да се бия с Клоуи? Защо се опитваш да ме ободриш сега? За какво ти е да се преструваш, че се интересуваш от музиката ми? Не ме познаваш, така че защо ти пука?

— Хрумвало ли ти е някога, че може би искам да те опозная? — попита Кам.

Лилит скръсти ръце и сведе поглед, смутена.

— Няма нищо за опознаване.

— Съмнявам се — каза той. — Например... за какво си мислиш, преди да заспиш нощем? Колко препечена обичаш филийката си? Къде би отишла, ако можеше да пътуваш навсякъде по света? — Той пристъпи по-близо, гласът му се сниши почти до шепот, когато посегна да докосне лицето ѝ под лявата ѝ скула. — Откъде ти е този белег? — Усмихна се леко. — Виждаш ли? Там се крие изобилие от пленителни тайни.

Лилит отвори уста. Затвори я. Той сериозно ли говореше?

Изучаваше лицето му. Чертите му бяха отпуснати, сякаш поне сега не се опитваше да я убеди да направи нещо, сякаш беше доволен просто да стои до нея. Реши, че е сериозен. И нямаше представа как да реагира.

Почувства как нещо в нея се раздвижва. Спомен, проблясък на разпознаване, не беше сигурна. Но нещо у Кам внезапно ѝ се стори странно познато. Погледна надолу и забеляза, че ръцете ѝ трепереха.

— Можеш да ми имаш доверие — каза ѝ Кам.

— Не — каза тя меко. — Аз не се доверявам.

Кам се наведе по-близо, накланяйки глава, докато връхчетата на носовете им почти се докоснаха.

— Никога няма да те нараня, Лилит.

Какво ставаше? Лилит затвори очи. Струваше ѝ се, че ще припадне.

Когато ги отвори, Кам беше още по-близо. Устните му се доближиха до нейните...

И тогава гласът на Джийн Рах развали магията между тях:

— Ей, симпатяги.

Лилит отстъпи назад, спъвайки се в собствените си крака. Коленете ѝ бяха омекнали, а сърцето ѝ препускаше. Погледна Кам, който избърса чело с opakото на ръката си и издиша. Джийн Рах нямаше никаква представа за онова, което може би за малко не се случи.

Той вдигна телефона си:

— Стаята на оркестъра е отворена до един. Само казвам.

На телефона на Джийн със звън изникна есемес и веждите му се изстреляха нагоре:

— Оскубала си косите на Клоуи Кинг и съм изпуснал?

Лилит се засмя, а после се случи нещо откачено: Джийн се присъедини към смеха, Кам също и внезапно тримата вече се смееха силно, чак до сълзи, все едно това беше най-естественото нещо на света.

Сякаш бяха приятели.

Бяха ли приятели? Лилит знаеше единствено, че ѝ беше хубаво да се смее. Чувството беше на лекота, като пролетно време, първият ден, когато излизаш без върхна дреха. Гледаше Джийн и не можеше да си спомни защо някога го бе мразила.

И после всичко свърши. Спряха да се смеят. Всичко се върна в мрачното си обичайно русло.

— Лилит — каза Кам, — мога ли да поговоря с теб насаме? В начина, по който я попита, имаше нещо, от което ѝ се прииска да каже

„да“. Но изведнъж „да“ се превърна в опасна дума. Лилит не искаше да бъде сама с Кам. Не и сега. Каквото и да се беше опитвал да направи преди миг, то се беше оказало прекалено.

— Ей, Джийн? — обади се тя.

— Да?

— Да вървим да направим някоя импровизация.

Джийн сви рамене и излезе след Лилит от кафетерията.

— До по-късно, Кам.

В стаята на оркестъра кльощав, тъмнокос първокурсник в ръчно изрисувана тениска се мъчеше да нагласи грамаден меден тимпан върху стойката му. Хлапето имаше дълга коса, която почти закриваше очите му, и кожа с цвят на бадем. Джийн проследи спектакъла с интерес, почесвайки се по брадичката.

— Йо, Луис. Искаш ли помощ?

— Супер съм си — изхриптя момчето.

Джийн се обърна към Лилит, сякаш тя беше задача по висша математика, с чието решаване не знаеше откъде да започне.

— Наистина ли искаше да импровизираме, или просто се опитваше да накараш Кам да ревнува?

„Защо това, че свирим заедно, би накарало Кам да ревнува?“, понечи да каже Лилит, но спря.

— Наистина искам да импровизирам.

— Супер — каза Джийн. — Знаеш ли, бях на онова глупаво „Микрофонът е ваш“. Песента ти беше добра.

Лилит почувства как се изчервява.

— Беше си чисто и просто търсене на евтина слава — каза тя мрачно.

— Да върви по дяволите това училище — каза Джийн, свивайки рамене. — Аз ти ръкоплясках. — После посочи Луис: — Ние тримата би трябвало да сформираме банда. Още има време да се запишем за бала...

— Няма да ходя на бала — каза Лилит. Напоследък се чувстваше объркана по отношение на много неща, но това беше истина, в която бе убедена.

Джийн се намръщи:

— Но трябва да отидеш. Невероятна си.

Комплиментът беше толкова директен, че Лилит не знаеше как да реагира.

— Искам да кажа, както и да е — каза Джийн. — Пропусни балната част от бала, ако искаш, доведи гадже или се забавлявай сама, но ела поне за „Битката“. Аз трябва да отида на цялото нещо, защото откачената ми приятелка говори като обсебена за тази „макси рокля с гол гръб в цвят на червена боровинка“ още от първата ни среща. Виждаш ли? Точно сега ми праща есемес.

Той вдигна телефона си. Върху заключващия се екран се виждаше снимка на Кими Грейс, нахаканата полукорейка-полумексиканка, която седеше до Лилит в часовете по поезия. Лилит не знаеше, че тя движи с Джийн — но сега видя, и още как.

На снимката Кими се усмихваше широко, вдигнала лист хартия, на който пишеше, с издути букви: ЕДИНАЙСЕТ ДНИ ДО НАЙ-ХУБАВАТА НОЩ В ЖИВОТА НИ.

— Сладка е — отбеляза Лилит. — Вълнува се.

— Луда е по всички параграфи — каза Джийн. — Мисълта ми е, че всички непрекъснато разправят как балът е епичната нощ. Е, всъщност може и да надхвърли очакванията, ако се появиш и посвириш епична музика.

Лилит завъртя очи:

— Нищо в „Гръмбул“ не е „епично“ ... сериозно.

Джийн присви вежда:

— Може би все още не. — Потупа Луис по рамото. Първокурсникът отметна косата от лицето си. — Нашият Луис свири на барабани, и то не чак толкова зле.

— Да — съгласи се Луис. — Така си е.

— Луис — каза Джийн. — Имаш ли си вече момиче за бала?

— Преценявам си вариантите — каза Луис, изчервявайки се. — Знам две момичета от горните курсове, които може да ме поканят. Но дори да не го направят, ще бъда там, за да свиря. Без съмнение. Определено мога да свиря на барабаните.

— Виждаш ли? Отдаден е на това — каза Джийн Рах. — Значи, Луис на барабаните — Джийн затършува с шумолене из инструментите в хранилището и измъкна черен синтезатор „Муг“, —

ти пееш и свириш на китара. А аз ще се включа със синтезатора. На мен ми звучи като група.

Наистина звучеше като група. А Лилит винаги си беше мечтала да свири в такава. Но...

— Защо се колебаеш? — попита Джийн. — Това е истинско попадение.

Може би Джийн беше прав. Може би това наистина беше само едно просто решение. Няколко хлапета. Няколко инструмента. Група. Прехапа устна, за да не я види Джийн, че се усмихва.

— Добре — каза тя. — Да го направим.

— Колко сладко! — викна Луис. — Искам да кажа... яко.

— Да — каза Джийн. — Яко. Сега грабвай една китара от хранилището.

Лилит го послуша, гледайки как Джийн Рах сложи китарата на стойката ѝ, после придърпа стойката до микрофона. Той изчезна в хранилището и излезе с кафява масичка за карти. Постави я до Лилит и сложи клавиатурата „Муг“ върху нея.

— Опитай — каза.

Тя изсвири нота „до“ на клавиатурата с лявата си ръка. Китарата ѝ изсвири подобно на ръмжене ефектно „до“. Пръстите ѝ изтанцуваха бърз възходящ мотив по MIDI клавишите и китарата ѝ отговори съвършено.

— Яко, а? — отбеляза Джийн. — Държи публиката в напрежение.

— Да — каза Лилит, впечатлена от музикалните умения на Джийн Рах. — Определено.

— Хей, какво е името на бандата ни? — попита Луис. — Не сме истинска група, ако си нямаме име.

Лилит си пое дъх и каза:

— „Отмъщение“.

Усмихна се, защото изведнъж, за пръв път досега, беше част от нещо по-голямо и по-важно от самата нея.

— Доста крайно — Луис вдигна палките на барабана си, после изсвири възможно най-силния ритъм със струните на дъното на барабана.

Звукът още отекваше с вибриране из стаята на оркестъра, когато вратата се отвори рязко и влезе директорът Таркентън. Гледаше на

кръв.

— В кабинета ми, Лилит. Веднага.

Влизайки забързано в кабинета на Таркентън, майката на Лилит прегърна директора, без да ѝ обръща внимание.

— Толкова съжалявам, Джим.

Майка ѝ вече беше в кампуса, замествайки учителката по френски, така че само след минути се появи в кабинета на Таркентън за спешната родителско-учителска среща.

— Не си виновна ти, Джанет — каза Таркентън и си оправи вратовръзката. — Работил съм с достатъчно ненадеждни ученици, за да ги разпозная от пръв поглед.

Лилит се огледа из кабинета. Стените на Таркентън бяха покрити със снимки, на които ловеше риба в единственото окаяно езеро на Кросроудс.

— Дъщеря ти започнала кавга с една от най-обещаващите ни ученички — каза Таркентън. — Предизвикана от ревност, предполагам.

— Чух. — Майка ѝ оправи розовия шал с флорални мотиви, завързан здраво около врата ѝ. — А Клоуи е толкова мило момиче.

Лилит впери поглед в тавана и се опита да не показва колко я болеше, че на майка ѝ никога дори не ѝ хрумваше да се застъпи за нея.

— А при положение че бащата на Клоуи е толкова влиятелен в града — продължи майка ѝ, — надявам се, че няма да съди останалите от семейството ми. Моят Брус няма нужда от повече неприятности, горкото момче.

Ако Брус беше там, щеше да завърти очи. През целия му живот всички, освен Лилит се бяха отнасяли към него като към призрак, а той мразеше това.

— Изглежда, че наказанието със задържане след часовете не я възпира — продължи Таркентън. — Има обаче друг вариант: училище за отклонили се от правия път ученици. — Плъзна по бюрото си някаква брошура. Лилит прочете напечатаните с готически шрифт думи: Поправително училище „Меч и кръст“.

— Но какво ще стане с бала? — попита Лилит. Току-що беше сформирала група и дори още не се беше записала за бала — но

искаше да го направи. Толкова много, колкото отдавна не беше искала каквото и да било. Може би никога. Прииска ѝ се да имаше майка, която би разбрала това, майка, на която можеше да довери страховете и мечтите си. Вместо това имаше Джанет, която още беше убедена, че Лилит ѝ е взела глупавата жълта жилетка.

— Откога смяташ да ходиш на бала? — попита майка ѝ. — Някое момче ли те покани? Това момче ли е, с което те видях да говориш отвън вчера? Онова, което даже не позвъни, за да се представи?

— Мамо, моля те — изпъшка Лилит. — Не става дума за момче. А за „Битката на бандите“. Искам да свиря.

Таркентън хвърли поглед към списъка с участниците в битката в ъгъла на бюрото си.

— Не те виждам тук, Лилит.

Тя грабна листа и бързо написа името на новата си група. Сега вече беше наистина. Взря се в него и преглътна.

— „Отмъщение“? — изсумтя Таркентън. — Това звучи бунтарски.

— Не съм... това не е идеята на групата ни — каза Лилит. — Моля ви, дайте ми още един шанс.

Всичко, което искаше, беше шанс да свири своята музика, да види „Четиримата конници“, да застане на сцена и да пее, и за няколко минути да забрави ужасния си живот. Изпълнението на сцена беше нещо, което не бе знаела, че иска, преди да създаде група с Джийн Рах и Луис, но сега беше всичко, за което можеше да мисли.

След това Таркентън и майка ѝ можеха да правят с нея каквото искат.

Докато те обсъждаха бъдещето ѝ и потенциални дисциплинарни мерки, Лилит гледаше през прозореца на Таркентън към паркинга, където Луц вървеше към червен корвет, паркиран близо до сградата. Какво правеше тук? Той се вмъкна зад волана и шумно форсира двигателя.

— Какво е това? — попита Таркентън и се завъртя към звука.

— Много е шумно — каза майка ѝ, присвивайки очи. — Това... корвет ли е?

Лилит оглеждаше Луц с любопитство. Дали можеше да я види през прозореца?

— Кой е този младеж? — попита майка й. — Изглежда твърде възрастен, за да е в гимназията. Познаваш ли го, Лилит?

Лилит хвърли поглед към майка си, питайки се как да отговори на този въпрос. Когато погледна обратно към паркинга, Луц го нямаше, сякаш изобщо никога не е бил там.

— Не — каза Лилит и насочи вниманието си обратно към формуляра за записване на бюрото на Таркентън. — Сега може ли да се включа в „Битката“, моля?

Видя как майка й и директорът си размениха погледи. После Таркентън се облегна назад в стола си и каза:

— Още един шанс. Но само дори една най-дребна издънка и с теб е свършено — продължи той. — Ясно?

Лилит кимна:

— Благодаря ви.

Сърцето й блъскаше като юмрук в гърдите. Официално беше музикант.

ИНТЕРЛЮДИЯ

ИЗОЛАЦИЯ

ПЛЕМЕТО ДАН, СЕВЕРЕН ХАНААН

ПРИБЛИЗИТЕЛНО 1000-ТА Г. ПР.ХР.

Кам наблюдаваше луната от часове, призовавайки я със силата на волята си да ускори пътя си през пустинното небе. Беше изминал почти един ден, откакто се сбoguва с Лилит при рожковото дърво. Всичко му се беше струвало толкова очарователно, когато тя правеше плановете, канейки го да се срещне с нея отново край реката на лунната светлина, но да чака през всичките тези часове, за да я види, беше нов вид изтезание.

Не беше в стила на Кам да остави едно простосмъртно момиче да го забави.

— Жалка работа — промърмори той, като разпери белите си криле и изпита усещане за свобода, когато те се простряха към небето.

Кой беше той, Даниел Григори?

Омразно му беше да се чувства обвързан с някого или нещо. Но, изглежда, не можеше да се сдържи, когато ставаше въпрос за Лилит. Тя го караше да иска да остане.

Кам се издигна към небето, политайки към селото на Лилит. Приземи се бързо и ловко и прибра криле, за да не се виждат, снишавайки се под една шатра за вино недалеч от оазиса — последното място, където можеше да я намери. Обмисляше възможността да не спази уговорката за срещата им. Седна в един затъмнен ъгъл, подхвана разговор с двама местни мъже и сподели съдържанието на глинената им гарафа.

Докато Кам и новите му приятели пресушиха глиненото шише, луната увисна ниско в небето. Беше очаквал да изпита облекчение — сега, когато не можеше да направи нищо. Лилит можеше и да му прости, но сега вече никога нямаше да му се довери или да се влюби в него.

Именно това беше искал, нали?

На сутринта Лилит отвори очи и седна в леглото, преди споменът да я прободне. Защо Кам се беше съгласил да се срещне с нея, ако не беше смятал да се появи? Или нещо му беше попречило да дойде? Знаеше само, че когато луната беше в центъра на небето, тя беше на мястото на срещата, а той — не.

Единственото, което можеше да направи, беше да го попита, а единственото място, на което Лилит се сецаше да потърси Кам, беше при кладенеца. В крайна сметка всички в нейното племе ходеха там. Тананикаше си, докато вървеше по тясната, прашна пътека към центъра на селото. Небето беше ясно, тревата беше висока и допираше върховете на пръстите ѝ, а горещият въздух притискаше надолу раменете ѝ.

Там, където водещата на север пътека се срещаше с водещата на запад, се намираще селският кладенец. Беше направен от изпечени тухли, с дървена кофа, която се спускаше и се потапяше до търбуха му, окачена на дебело, грубо въже. Водата излизаше прохладна и бистра дори в най-горещия летен ден.

Лилит с изненада откри двама души, които не беше виждала никога преди, да изтеглят кофата от кладенеца: жилаво момиче с коса с

цвят на абанос и буйно пламъче в погледа, и тъмнокожо момче, което свиреше непозната мелодия на малка флейта от кост.

— Сигурно идвате отдалече — каза Лилит, поклащайки се в ритъма на музиката от флейтата. — Никога не съм чувала такава песен.

— Кое е най-далечното място, за което се сещаш? — попита жилавото момиче и си гребна черпак с вода.

Лилит я измери с поглед:

— Мога да си представя единствено светове, създадени от музика, където тежките ни тела не биха оцелели.

— Музикантка, а? — Момчето протегна флейтата към нея: — Виж какво можеш да направиш с това.

Лилит взе флейтата и я огледа изучаващо, опипвайки с пръсти дупките. Поднесе я към устните си, затвори очи и я наду.

Причудлива песен сякаш засвири от само себе си, сякаш някакъв дух дишаше през дробовете на Лилит, движейки пръстите ѝ. Най-напред тя се стресна, но скоро се отпусна и се отдаде на мелодията, следвайки криволичещия ѝ път. След като свърши, отвори очи. Непознатите зяпнаха.

— Никога не съм... — продума момичето.

— Знам — съгласи се момчето.

— Какво? — попита Лилит. — Тази флейта очевидно е вълшебна. Сигурно всеки, който засвири на нея, звучи така.

— Точно там е работата — каза момичето. — Никога не сме срещали някой, освен нашия Роланд тук, който изобщо да може да свири на този инструмент.

Роланд кимна.

— Сигурно имаш невероятна душа.

Момичето обви ръка около раменете на Лилит и се подиря на кладенеца:

— Позволи ми да се представя. Аз съм Ариана. Отдавна пътуваме.

— Казвам се Лилит.

— Лилит, случайно да си виждала наоколо едно русо хлапе, момче? — попита Роланд. — Доста нов по тези части на света?

— Доста самодоволен и суетен? — добави Ариана.

— Дани? — попита Лилит. Хвърли поглед към реката на изток, където за последно го беше видяла да плува. Рожковото дърво се поклащаше на лекия ветрец и пръскаше сладките си семена из тревата.

— Точно той! — изписка Ариана. — Къде можем да го намерим?

— О, някъде тук наоколо е — каза Лилит. — Вероятно следван плътно от Лиат.

Роланд трепна:

— Наистина се надявам, че има план.

Ариана тупна Роланд с юмрук по ръката:

— Това, което иска да каже, е, че се надяваме Дани да се справя — нали се сещаш, да благоденства. Тоест, сред вас. Имам нужда от малко вода. — Тя потопи черпака в кладенеца и отново отпи.

Лилит погледна непознатите и се навъси:

— Вие двамата... влюбени ли сте?

Ариана рязко изплю водата.

— Влюбени? — Роланд се засмя, докато се повдигаше, за да седне на отвора на кладенеца. — Защо питаш?

Лилит въздъхна:

— Защото имам нужда от съвет.

Роланд и Ариана се спогледаха.

— Ето какво ще ти кажа — предложи Роланд. — Научи ме да свиря онази песен и ще видим какво можем да направим.

Лирата на Лилит лежеше на брега редом до флейтата, която пък лежеше до повечето дрехи, с които тримата бяха облечени, когато се срещнаха при кладенеца.

Те пляскаха в река Йордан, носеха се по гръб и гледаха как слънчевата светлина танцува по повърхността на водата. Музиката и разговорът бяха направили магията си и непознатите сега бяха приятели. Лилит откри, че е лесно да разкрие болезнения инцидент от предната нощ.

— Какъв тип само — каза Ариана, а после изплю струя вода, описвайки висока дъга. — Дръж се така, сякаш не съществува. Една благоразумна жена е наясно, че не трябва да пречи на един лош мъж да изчезне.

Роланд остави течението да го отнесе по-близо до Лилит:

— Има много други риби в реката. А ти си страхотен улов. Най-добре се опитай да го забравиш.

— Мъдро — каза Ариана. — Много мъдро.

Лилит загледа как слънчевата светлина хвърля отблясъци по раменете на Роланд и лицето на Ариана. Никога не беше срещала някого като тях двамата, освен може би Кам.

Точно тогава нещо изшумоля на брега.

— Не е ли романтично? — попита един глас от храстите.

Кам отиде с едри крачки до ръба на водата и се намръщи на Лилит:

— Всичките си завоевания ли водиш тук?

— Чакай малко — обади се Ариана. — Това ли е момчето, за което говориш?

Лилит беше едновременно развълнувана и съкрушена:

— Познаваш ли го?

— Това няма нищо общо с теб, Ариана — каза Кам.

— Мислех си, че обсъждаме млад мъж с дълбок и сложен характер — каза Ариана. — Представи си колко съм изненадана да науча, че това си ти.

Кам се навъси и се гмурна в реката: тялото му се изви във висока дъга във въздуха, преди да докосне водата. Когато се появи на повърхността, беше толкова близо до Лилит, че лицата им почти се докосваха. Тя се взря в мънистените капчици вода по горната му устна. Прииска ѝ се да ги докосне. С устни. Беше му ядосана, но този гняв бледнееше пред силата на привличането, което изпитваше.

Той взе ръката ѝ. Целуна дланта ѝ.

— Съжалявам за снощи.

— Какво те задържа? — попита тя тихо, макар че при докосването на устните му по кожата ѝ вече му беше простила.

— Нищо, което да ме задържи отново. Обещавам, че ще ти се реванширам.

— Как? — попита Лилит, останала без дъх.

Кам се усмихна и огледа реката, после вдигна поглед към блестящото синьо небе. Усмихна се на двамата си приятели; и двамата клатеха глави. После се усмихна на Лилит — мамеща, многозначителна усмивка, която притегляше тялото ѝ към неговото под

водата и ѝ казваше на непознат език, че животът ѝ никога няма да бъде същият.

— Празненство — Кам я обгърна с ръце и започна да я върти във водата. Усещането за замайване беше толкова възхитително, че Лилит не се сдържа и се засмя. — Кажй, че ще дойдеш?

— Да — продума Лилит задъхано. — Ще дойда.

Ариана се наведе към Роланд:

— Това няма да свърши добре.

ОСЕМ ПЛАЧЕЩАТА ПЕСЕН КАМ

Десет дни

— Добро утро, ученици.

Кам се облегна назад в стола си, когато гласът на директора се разнесе с прашене по интеркома по време на часа на класния на другата сутрин.

— Най-важното съобщение за днес: отборът по футбол ще има приятелски мач след училище. Моля, появете се да ги подкрепите. Както знаете, билети за бала могат да се намерят в кафетерията до петък, а след миг ще съобщя членовете на „кралския двор“ за бала.

Класната стая, която преди секунда жужеше, потъна в тишина. Кам от доста време не беше виждал подобно пълно внимание от страна на група тийнейджъри. Те наистина държаха на училищния бал. Хвърли поглед през стаята към Лилит и се запита дали имаше някоя дълбоко скрита част от нея, която също държеше на това.

Когато вчера Джийн Рах му бе казал, че Лилит се е записала да свири на бала, Кам беше толкова развълнуван, че подскочи с юмруци във въздуха, изгубвайки хладнокръвие за цели три секунди.

— Мамка му, пич — каза Джийн със смях. — Ясно ти е, че не си в групата, нали?

— Още не — беше казал Кам, отмятайки косата си на една страна.

Джийн миролюбиво сви рамене:

— Обърни се по този въпрос към шефа. „Отмъщение“ всъщност си е групата на Лилит.

— Нямам нищо против — каза Кам.

Днес щеше да я попита — не само дали можеше да участва в групата, но и дали би отишла с него на бала. Като на среща. Вчера, в кафетерията, точно след като се сби с Клоуи, Лилит сякаш бе

омекнала. Беше допуснала Кам поне мъничко, не го бе изолирала, дори когато той се осмели да ѝ говори малко по-мило.

Искаше му се тя да можеше да срещне погледа му сега, от другата страна на стаята, където се провеждаше часът на класния, но тя беше потънала в черния си дневник.

— Номинираните за кралица на бала са — съобщи Таркентън по интеркома — Клоуи Кинг, Джун Нолтън, Тереза Гарсия и Кара Кларк.

Клоуи — която сега носеше косата си обръсната отстрани моментално скочи от чина си:

— „Виденията“ нанасят нов удар.

Клоуи и останалите от нейната банда се прегърнаха, като се кикотеха и надаваха възгласи: мини-роклите им в пастелни цветове се вдигнаха по бедрата.

Госпожа Ричардс прекоси стаята и ги раздели със сила, заставяйки ги да си седнат обратно по местата.

— Колкото до краля на бала — каза Таркентън, — номинираните са Дийн Милър, Терънс Гейбъл, Шейн Хсу и Камерън Брийл.

Кам трепна, когато няколко хлапета около него подсвирнаха и запляскаха с ръце. Лилит, разбира се, не вдигна поглед. Кам не беше положил усилие да опознае никого от учениците в „Тръмбул“ освен Лилит и Джийн. Това включване в кралския двор на бала явно беше дело на Луцифер; сигурно се беше обзаложил, че Лилит ще бъде отвратена от всеки, който се съблазни от блясъка на кралския двор.

По-нататък Таркентън изреди някои от отговорностите на кралския двор на бала и Кам се зачуди от колко ли скучни срещи ще му се наложи да се измъква през следващите десет дни. После обаче вратата на класната стая се разтвори рязко и привлече изцяло вниманието му.

Луц, с таблет под мишница, се вмъкна с рамото напред и се приближи до госпожа Ричардс. Прошепна нещо в ухото ѝ.

За ужас, но не и за изненада на Кам, учителката посочи към Лилит:

— Това е тя, във втората редица.

Луц се усмихна с благодарност, после тръгна към Лилит, все едно не се познаваха:

— Госпожице Фоскор?

— Да? — каза Лилит, стресната от вида на високото момче, застанало над нея. Покри това, което пишеше в тетрадката си.

— Това е потвърждение, че заявката ви за участие е получена — Луц пусна плика на чина ѝ.

— Участието ми в какво? — Докато Лилит разкъсваше плика, Луц направи на Кам безвкусен окуражителен знак с вдигане на палци и изчезна през вратата на класната стая.

Кам се наведе напред, докато тя разгъваше съдържанието на плика: един-единствен лист хартия. Отчаяно искаше да го прочете, да е готов да окаже първа помощ за травмата, която дяволът възнамеряваше да стовари върху Лилит, каквато и да бе тя. Беше се надвесил толкова напред, че момичето пред него хвърли поглед през рамо, сбърчи нос и бутна чина му няколко сантиметра назад.

— Тая няма да я бъде, перверзник такъв — Кам почувства как тя оглежда изучаващо кожата му, старческите петна близо до челото му. — Ъх. Колко пъти си повтарял първи курс — петнайсет?

Той не ѝ обърна внимание. Гледаше как пръстите на Лилит започнаха да треперят, а кръвта се отдръпна от бузите ѝ. Те се надигна от мястото си, грабна си нещата и излетя като мълния през вратата.

Кам изхвърча след нея, без да обръща внимание на заплахите на госпожа Ричардс за временно отстраняване от училище, изключване, писмо до родителите му. Настигна Лилит в коридора и я хвана за лакътя:

— Хей...

Тя рязко отблъсна ръката му:

— Разкарай се.

— Какво стана?

— Той ме предупреди за теб.

— Кой?

— Луц — Лилит затвори очи. — Толкова съм глупава.

Когато тикна листа в ръката му, Кам видя, че това бе разпечатка на имейла му до Айк Лиджън, заедно с текста на „Нечий друг блус“. Единственото, което не беше включено, бе биографията, която Кам беше написал, думите, които го бяха накарали да заплаче.

— Откраднал си ми текста и си го включил в конкурса — каза Лилит.

Кам си пое дълбоко въздух:

— Не е толкова просто.

— Нима? — попита Лилит. — Рови ли из дневника ми, взе ли текста ми, включи ли го в този конкурс — да или не?

Как можеше да обясни, че беше направил това, за да ѝ помогне? Че Луцифер се опитваше да всее раздор между тях? Гледаше как лицето ѝ се присви от отвращение.

— Знам, че не беше редно...

— Не е за вярване! — изкрещя Лилит. Имаше вид, сякаш бе готова да го удуши.

Опита се да я хване за ръцете:

— Направих го за теб.

Тя отново го отблъсна:

— Изобщо не си казал това току-що. И спри да ме докосваш.

Той вдигна ръце в знак, че се предава:

— Изпратих текста от твое име, не от мое.

— Какво?

— Онази песен е гениална — каза той. — А ти сама каза, че не смяташ да се включиш в конкурса. Това е такъв голям шанс да извадиш музиката си на бял свят, Лилит. Не можеш да ти позволя да го пропуснеш.

Тя се взря в разпечатката:

— Луц каза...

— Не можеш да слушаш Луц, ясно? — каза Кам. — Неговата цел в живота е да се опитва да те настрои срещу мен.

Лилит присви очи:

— И защо така?

Кам въздъхна:

— Трудно е за обяснение. Виж, имаш пълно право да си ми бясна, но, моля те, не позволявай това да попречи на музиката ти. Можеш да спечелиш това, Лилит. Би трябвало да спечелиш това.

Тогава Кам осъзна точно колко близо един до друг стояха. Само няколко сантиметра деляха раменете им. Можеше да чуе как бие сърцето ѝ. В очите на Лилит имаше толкова много болка. Би направил всичко, за да бъде тя щастливото, безгрижно момиче, което някога беше познавал.

— Ти обеща да се оттеглиш — каза тя.

Кам преглътна:

— Ще го направя. Моля те, просто си помисли за това, което казах. Твърде талантлива си, за да не опиташ.

Лилит се изчерви и отмести очи от неговите като човек, непривикнал с комплименти. Той виждаше всички дребни неща, които я превръщаха в тази, която беше — мастилените петна по ръцете ѝ, мазолите по върховете на пръстите ѝ. Тя беше огромен талант, ярка звезда. Музиката ѝ беше нишката, която я свързваше с онази Лилит, в която се бе влюбил преди толкова много време. Това бе причината, поради която трябваше да я накара да разбере, че беше включил текста и в конкурса с добри намерения.

— Лилит — прошепна той.

Звънецът би.

Тя отстъпи една крачка назад и Кам разбра, че моментът между тях беше отминал. Тялото ѝ отново беше напрегнато, а очите ѝ — пълни с омраза.

— Защо би трябвало да приемам съвети от някой, който би направил нещо толкова долно? — Изтръгна разпечатката от ръката му и хукна, когато вратите се отвориха и в коридора се изсипаха ученици.

Кам удари глава в едно шкафче. Дотук с идеята да я покани днес за бала.

— Ох — обади се Луц, докато минаваше небрежно покрай него. — И то точно когато си мислех, че тя започва да храни топли чувства към теб. Почти сякаш има някаква невидима сила, която непрекъснато се обръща срещу теб. — Гърленият смях на дявола отекваше в ушите на Кам дълго след като Луц беше изчезнал зад ъгъла.

На обяд Кам научи от Джийн, който пък беше разбрал от Кими, че по време на третия час Лилит е получила друга бележка, този път от кабинета на директора, която загадъчно я освобождаваше от занятия до края на деня. Кам трябваше да прави някакъв скапан тест по висша математика четвъртия час, но не се поколеба да избяга.

Измъкна се през задния изход, плъзна се върху мотоциклета, който беше отмъкнал предния ден, и се отправи към бедните квартали на града. Скоро вече чукаше на вратата на Лилит. Пред гаража имаше очукан виненочервен миниван с отворена задна врата.

— Какво, по... — поде Лилит, когато отвори.

— Всичко наред ли е? — попита той.

— Ама че тъп въпрос — каза тя.

Езикът на тялото на Лилит му крещеше да се махне. Опита се да уважи това желание, но беше трудно. Омразно му беше да вижда гнева, който я заливаше всеки път, щом спреше поглед върху него.

Особено противно беше, защото в джоба му бяха билетите за бала, които беше купил за двамата.

— Има нещо, което исках да те попитам — каза той.

— Чул си за „Отмъщение“ — каза тя. — Дошъл си да попиташ дали можеш да се включиш в групата.

Кам не можеше да позволи прямотата ѝ да го смуги. Щеше да се държи мило и любезно, дори да пробва да е романтичен, както беше планирал.

— Най-напред бих искал да кажа, че наистина се радвам, че се записа да свириш на бала...

— Ако обичаш, може ли да не го наричаме „бал“? — каза Лилит.

— Искаш да прекръстиш училищния бал? — попита той. — Мен ме устройва напълно, но може да предизвика метеж в „Тръмбул“. Онези хлапета доста се вълнуват. „Остават само десет дни до най-хубавата нощ в живота ни“ и всякакви такива дивотии.

— Ще те изритат от кралския двор за бала, ако те хванат да се подиграваш с него — каза Лилит. — В гимназията това е равно на ерес.

Кам се усмихна леко. Значи наистина беше слушала, когато съобщиха името му.

— Това ли е всичко, което трябва да направя, за да ме изритат от кралския двор на училищния бал? — попита той. — Опа, май нямаше да го наричаме „бал“.

Лилит помисли за миг:

— Просто за да сме наясно: отивам, защото искам да свиря и да чуя „Четиримата конници“, не защото искам да сложа корсажа на мечтите си или сатенена макси-рокля с цвят на червена боровинка.

— Бих се надявал, че не — каза Кам. — Този цвят излезе от мода още миналия сезон.

За миг изглеждаше, сякаш Лилит ще се усмихне, но после очите ѝ отново станаха хладни:

— Щом не си дошъл заради бандата, защо си тук?

Покани я. Какво чакаш? Кам опипа билетите в джоба си, но по някаква причина беше замръзнал. Предчувствието му не беше добро. Тя щеше да каже „не“. По-добре да почака.

След един миг на неловко мълчание Лилит се провря покрай него, прекоси моравата и отиде до отворения миниван. Приведе се, за да влезе през отворената врата, дръпна един лост и отстъпи назад, когато една метална платформа се разгъна и се спусна към автомобилната алея.

На предната веранда се появи майката на Лилит. Носеше розово червило и ослепителна широка усмивка, която не прикриваше дори частица от изтощението в очите ѝ. Красотата ѝ бе избледняла, но Кам се досещаше, че някога е била зашеметяваща, точно като Лилит.

— Мога ли да ти помогна? — попита тя Кам.

Кам отвори уста да отвърне, но Лилит го прекъсна рязко:

— Той е просто едно момче от училище. Дойде да ми остави едни домашни.

Майка ѝ каза:

— Училището ще трябва да почака. Точно сега трябва да ми помогнеш с Брус. — Извърна се от вратата и миг по-късно се появи отново, бутайки инвалидна количка, а в количката беше Брус. Трепереше и изглеждаше крехък и чуплив. Кашляше в кърпа за съдове, очите му сълзяха.

— Здравсти, Кам — обади се Брус.

— Не знаех, че брат ти е болен.

Лилит го пренебрегна, отиде при Брус и прокара пръсти през косата му:

— Сега вече знаеш. Какво искаш, Кам?

— Аз... — поде Кам.

— Няма значение. От всички възможни причини, по които може да си дошъл тук — каза Лилит, — не мога да се сетя за нито една, която да е важна.

Кам трябваше да се съгласи. Но какво можеше да направи — да разтвори криле и да ѝ разкрие истината, че е паднал ангел, който някога ѝ бе разбил сърцето толкова дълбоко, че така и не се беше съвзела? Че дяволът я беше обрекъл на хилядолетия повтарящи се Адове? Че гневът ѝ към него, Кам, имаше много по-дълбоки корени,

отколкото ядът ѝ заради някакъв си откраднат текст за песен? Че щеше да изгуби всичко, ако не успееше да спечели отново сърцето ѝ?

— Лилит, време е да тръгваме — каза майка ѝ, като дръпна лоста, а после заобиколи и се качи на шофьорското място. Докато инвалидната количка се повдигаше, за да влезе отзад във вана, Брус срещна погледа на Кам и го изненада с намигване, сякаш за да каже: Не вземай нещата толкова на сериозно.

— Чао, Кам — каза Лилит, докато затваряше задните врати зад брат си и сядаше на пасажерското място.

— Къде отивате? — попита Кам.

— В спешното отделение — провикна се Лилит през прозореца.

— Нека дойда с вас. Мога да помогна...

Но Лилит и семейството ѝ вече се изтегляха на заден ход по алеята за коли. Той изчака, докато ванът зави зад ъгъла, преди отново да разпери криле.

Докато Кам успее ги открие в спешното отделение, слънцето вече залязваше.

Лилит и майка ѝ бяха заспали в един коридор, облежнати една на друга в покрити с петна оранжеви столове. Той загледа Лилит за момент, удивявайки се на красотата ѝ и няколкото откраднати мига покой.

Кам изчака охранителят да напусне поста си, после се промъкна обратно към стаите за пациенти. Надникна зад няколко завеси, преди да открие момчето, седнало в болнично легло със свалена риза, с излизаци от носа кислородни тръбички и интравенозна система, забита в ръката. Брус беше написано със син маркер върху бяла дъска над главата му.

— Знаех, че ще дойдеш — каза той, без да се извърща от прозореца.

— Откъде знаеше? — попита Кам.

— Защото обичаш сестра ми — каза Брус.

Кам посегна и хвана ръката на Брус, давайки си сметка, че я държи колкото заради момчето, толкова и заради себе си. Изведнъж осъзна, че не беше виждал приятелско лице, откакто влезе в Ада на Лилит. Бъхтеше се безспир, без никакъв признак, че напредва, и без никой, който да го насърчи да продължава. Признателно стисна ръката на момчето.

— Наистина я обичам — призна над тихото пиукане на машините, към които бе свързан Брус. — Обичам я повече от всичко, навсякъде, на този свят и отвъд.

— Ей, кротко, говориш за сестра ми — Брус се усмихна немошно. За момент дишането му пресекна. Кам се готвеше да повика някоя сестра, когато гърдите на момчето се отпуснаха в спокоен равномерен ритъм. — Само се шегувам. Хей, Кам?

— Да?

— Мислиш ли, че ще съм наоколо достатъчно дълго, че някой ден да изпитам такива чувства към някое момиче?

Кам трябваше да извърне поглед, защото не можеше да излъже и да каже, че да, някой ден Брус щеше да обича някое момиче толкова дълбоко, колкото Кам обичаше Лилит. След още седмица и половина от този свят нямаше да е останало нищо. Независимо какво избере Лилит и как се развиеше сделката между Кам и Луцифер, Брус и всички други печални души в Кросроудс вероятно щяха да бъдат рециклирани за бъдещи наказания.

И все пак на Кам му се искаше да има как да даде на момчето някаква утеха в малкото време, което му беше останало. Почувства как в гърлото му се надига буца, а крилете му парят в основата на раменете му. В ума му се оформи идея. Беше рискована, но пък Кам обичаше рисковете.

Хвърли поглед към хлапето, което гледаше навън през прозореца и сякаш беше на някакво далечно място. Вероятно разполагаше само с броени минути, преди да влезе някоя сестра или Лилит и майка ѝ да се събудят.

Пое си дълбоко дъх, затвори очи, наклони глава към тавана и разпери криле. Обикновено в разперването на крилете имаше някакво съблазнително безразсъдство, но този път Кам внимаваше да не им позволи да ударят нищо от медицинското оборудване, което поддържаше Брус стабилен.

Когато отвори очи, Кам видя, че крилете му изпълваха малкото отделено със завеса пространство и караха стените да проблясват със златна светлина. Брус се вираше в него с огромно благоговение и съвсем мъничко страх. Ангелският блясък беше най-невероятната гледка, която един простосмъртен можеше да види — а Кам знаеше, че

този път тя бе особено забележителна, защото ако не броим Лилит, Брус не беше видял много красота в краткия си живот.

— Някакви въпроси? — попита Кам. Справедливостта изискваше да даде на хлапето един миг да се опита да се опомни.

Момчето поклати глава едва доловимо, но не изпищя и не избухна в пламъци. Помогна фактът, че Брус беше малък, сърцето и умът му — все още отворени за възможността да съществуват ангели. Това бе всичко, на което Кам се беше надявал. Сега можеше да действа.

Прокара ръце по вътрешната страна на крилете си, изненадан да почувства, че на допир новите бели нишки бяха различни от златните. Бяха по-плътни, по-здрави и — осъзна Кам идеални за онова, което си бе наумил.

Направи гримаса, докато отскубваше едно-единствено влакно от крилете си. В ръката му то се превърна в грамадно бяло перо, трийсет сантиметра дълго и меко и нежно като целувка. Наричаше се махово перо. В основата на перото, в края на заострения му „ствол“ имаше капка кръв в цветовете на дъгата.

— Дръж това — каза той на Брус, като му подаде перото с върха нагоре.

— Леле — прошепна Брус, като прокара пръсти по меките бели краища, докато Кам отиде до интравенозната система, от която в тялото на Брус се вливаха лекарства. Отпуши тръбичката в долния край на банката на системата, после посегна и взе перото обратно от Брус. Топна острия му край в интравенозната система и загледа как банката с бистра течност се изпълва с вихър от безброй цветове за миг, преди ангелската кръв да се разпръсне в нея. Кам закрепил отново системата и върна перото на Брус. Вече не му трябваше.

— Да не би току-що да ми спаси живота? — попита Брус, като пъкна перото под възглавницата си.

— За днес — каза Кам, опитвайки се да звучи по-ведро, отколкото се чувстваше. Прибра криле и ги скри.

— Благодаря.

— Наша тайна?

— Разбира се — каза Брус и Кам се отправи към вратата. — Хей, Кам — обади се тихо момчето точно когато Кам се готвеше да излезе в коридора.

— Да?

— Не й издавай, че съм казал това — прошепна момчето, — но би трябвало да кажеш на Лилит, че я обичаш.

— О, така ли? — каза Кам. — И защо?

— Защото — каза Брус — мисля, че и тя те обича.

ДЕВЕТ ОБИЧАЙ ПОВЕЧЕ ЛИЛИТ

Девет дни

„Отмъщение“ се събра в стаята на оркестъра на другата сутрин преди училище.

Когато Лилит влезе, носейки фотокопия на най-новата си песен, „Да летиш надолу с главата“, Джийн изпробваше няколко щури нови мотива на синтезатора, докато Луис опустошаваше великанска опаковка „Доритос“. Поднесе я към Лилит и раздруса парченцата чипс вътре.

— Обикновено се опитвам да се въздържа от яденето на изкуствено сирене поне до девет сутринта — каза тя, отхвърляйки предложението му с махване на ръка.

— Това е храна за мозъка, Лилит — настоя Луис. — Вземи си малко.

Джийн мина край тях и награби пълна шепа, докато отиваше да нагласи микрофона на Лилит.

— Той е прав — каза с пълна уста.

Лилит се предаде и си взе късче чипс. Изненада се колко е вкусно. Взе си второ и трето.

— Сега си готова да действаш — каза Луис, след като тя бе опустошила две пълни шепи, и беше вярно. Вече не беше толкова гладна, толкова нервна.

Усмихна се на Луис:

— Благодаря.

— За нищо — каза той, после кимна към облеклото ѝ. Хубави парцалки днес, между другото.

Лилит погледна надолу към роклята си. Тази сутрин, за пръв път откакто се помнеше, не ѝ се искаше да носи черно. Беше претършувала дрешника на майка си преди училище и беше намерила вталена бяла

рокля на големи зелени точки, пристегнатата с широк лилав колан от изкуствена кожа. Поспря се за миг пред огледалото в цял ръст на майка си, изненадана колко страхотно изглеждаше ансамбълът с разтъпканите ѝ от носене кубинки, как зеленото в роклята правеше червената ѝ коса по-светла.

Когато влезе в кухнята, облечена така, Брус вдигна поглед от тарталетата си с маково семе и подсвирна.

Лилит все още не знаеше точно какво се бе случило, но Брус беше изписан по-рано, а когато семейството ѝ се върна от болницата вчера, той каза, че от години не се е чувствал толкова добре. Лекарят не можеше да обясни защо дишането на брат ѝ внезапно се беше нормализирало; можеше да каже единствено, че Брус беше по-добре, отколкото от много, много време насам.

— Колко пъти трябва да ти казвам, че дрешникът ми не е личната ти площадка за игра? — бе попитала майка ѝ, макар че Лилит никога преди не беше търщувала в дрешника ѝ.

Остави кафето си и нави нагоре ръкавите на дългата си жълта плетена жилетка — онази, за чието отмъкване бе обвинила Лилит след това я беше открила на дъното на гардероба си.

— Винаги много ми е харесвало как ти стои тази рокля — каза Лилит и наистина го мислеше. — Има ли проблем да я и има назаем? Само за днес. Ще внимавам.

Устата на майка ѝ се присви и Лилит разбра, че се задаваше обида, но може би комплиментът ѝ я беше смутил. Защото вместо да избухне гневно, майка ѝ огледа външния вид на Лилит, после се пресегна през плота за дамската си чанта.

— Ще изглежда по-добре с малко цвят на устните ти — каза тя като подаде на Лилит матово розово червило.

Сега, в стаята на оркестъра, като внимаваше да не изцапа с червило микрофона, Лилит зачака знак от Джийн, после се и наведе към микрофона и запя новата си песен. Беше нервна, затова затвори очи и остави силният основен ритъм на Луис и психеделичните акорди на Джийн да достигнат до нея отстрани в тъмното.

Беше се оказало толкова лесно да си представи как можеше да звучи песента, когато беше сама в стаята си, докато пишеше текстове и съчиняваше мелодии. Но сега, когато я пееше пред други хора, се

почувства разголена и уязвима. Ами ако намразеха песента ѝ? Ами ако беше противна?

Гласът ѝ потрепери. Помисли си да спре, да избяга от стаята.

Отвори очи и хвърли поглед към Луис, който ѝ кимаше със залепена на лицето усмивка, палките на барабаните му редуваха тракация звук и цимбалите. Джийн подхвана ритъма с леко отпуснати струни на китарата, изтръгвайки ноти с подръпване на струните, така, сякаш всяка една разказваше история.

Лилит почувства как в тялото ѝ нахлува буен прилив на енергия. Музикална банда, която не бе съществувала преди два дни, беше открила богат и жив звук. Внезапно запя песента си така, сякаш беше достойна да бъде изпята пред публика. Никога не беше пяла толкова високо или така свободно.

Луис също го чувстваше. Завърши песента с оглушително, сякаш вещаещо катаклизъм барабанно соло.

Когато всичко свърши, и тримата имаха едно и също изражение: усмихнати, малко замаяни.

— Магически „Доритос“ — каза Луис, взирайки се благоговейно в опаковката. — Ще трябва да се запаса с такива преди бала.

Лилит се засмя, но знаеше, че става дума за нещо повече от чипса „Доритос“. Тайната беше в това как те тримата се бяха отпуснали и се бяха отдали на звука си заедно, не само като членове на банда, а като приятели. А също и Лилит, и промяната, която я беше споходила предния ден, като знаеше, че Брус е по-добре.

След болницата майката им предложи всички да излязат да хапнат пица — специално събитие, което се случваше само един-два пъти в годината. Бяха си поделили голяма пица с пеперони и маслини и се бяха разсмивали взаимно, като играеха пинбол на старата машина.

След като Лилит зави Брус в леглото, той се облегна на възглавницата си и каза:

— Кам е доста готин.

— За какво говориш? — попита Лилит.

Брус сви рамене:

— Дойде да ме види в болницата. Ободри ме.

Инстинктивната ѝ реакция тогава беше да се вбеси на Кам, задето е посетил Брус, без да ѝ каже. Но поседя на леглото на брат си за още миг, като го гледаше как се унася в сън, и той беше толкова

умиротворен, толкова различен от болното момче, с което бе свикнала, че Лилит откри, че не можеше да изпитва нищо друго, освен признателност за онова, което Кам беше направил, каквото и да бе то.

— Коя е следващата песен, която искаш да изспириш, Лилит? — попита сега Джийн. — Трябва да яхнем тази вълна.

Лилит се замисли за момент. Искаше да работи по „Нечии друг блус“, но мисълта за това и за онова, което Кам беше направил с нейния текст, още ѝ причиняваше болка.

— Бихме могли да опитаме... — поде тя, но три силни почуквания по вратата я накараха да спре. — Какво беше това?

— Нищо! — каза Луис. — Да продължаваме да свирим.

— Може да е Таркентън — предположи Джийн. — Не е редно да сме тук.

Почукването се чу отново. Само че не идваше от вратата. А отвън. От прозореца.

— Леле! — възкликна Джийн Рах. — Това е Кам.

Момчетата се втурнаха да отворят прозореца, но Лилит се извърна. Лицето на Кам беше последното нещо, което искаше да вижда точно сега. Чувството, което бе изпитваше, докато свиреше преди броени мигове, беше просто, хубаво. Чувството, което я обземаше, когато погледнеше Кам, беше толкова сложно, че не знаеше откъде да започне да го анализира. Изпитваше привличане към него. Беше му бясна. Беше му признателна. Нямаше му доверие. И беше трудно да изпитва едновременно толкова много неща към един човек.

— Какво правиш там навън? — попита Луис. — На втория етаж сме.

— Опитвам се да се отърва от Таркентън — каза Кам. — Искане да ме убие, задето пропуснах поредната сбирка на кралския двор.

Лилит не можа да се сдържи. Изкиска се, представяйки си Кам на срещите с всички онези надменни хлапета. Когато случайно улови погледа му, той ѝ се усмихна и подаде ръка, и преди да се усети, тя откри, че тръгва към него, за да му помогне да се вмъкне през прозореца.

Той се изправи, но не пусна ръката ѝ. Всъщност я стисна. Стомахът ѝ запърха, а тя не знаеше защо. Отдръпна ръката си, но не и преди да хвърли поглед към Джийн и Луис, питайки се какво ли щяха да си помислят за това, че Кам стоеше там като някакъв чудак и

държеше ръката ѝ. Момчетата не обръщаха внимание. Бяха се върнали при синтезатора на Джийн и разработваха някакъв мотив заедно.

— Здравсти — прошепна Кам сега, когато двамата бяха в известен смисъл насаме.

— Здравсти — каза тя. Защо се чувстваше толкова неловко? Вдигна поглед към Кам и си спомни, че имаше нещо, което искаше да каже. — Брат ми е постъпвал в болница шестнайсет пъти. Никога не е имал посетител, освен мама и мен. — Тя направи пауза: — Не знам защо си го направил...

— Лилит, нека обясня...

— Но ти благодаря — каза Лилит. — Това повдигна духа му. Какво му каза?

— Всъщност — каза той — говорихме за теб.

— За мен ли? — попита тя.

— Малко е смущаващо — каза Кам, като ѝ се усмихна, сякаш изобщо не беше смутен. — Той, така да се каже, се досети, че те харесвам. Много закрилнически е настроен към теб, но се опитвам да не допусна ръстът му да ме сплаши.

Кам я харесваше? Как можеше просто да го каже, сякаш не беше нищо особено? Думите се изтърколиха от езика му с такава лекота, че Лилит се зачуди на колко ли момичета беше казвал това преди. Колко ли сърца беше разбил?

— Още ли си с мен? — попита Кам, размахвайки ръка пред лицето ѝ.

— Да — каза Лилит. — Ъм, не подценявай Брус. Може да ти нарита задника.

Кам се усмихна:

— Радвам се, че се чувства по-добре.

— Това е истинско чудо — каза Лилит, защото наистина беше така.

— Земята вика Лилит. — Гласът на Джийн прозвуча изопачено през микрофона, който беше прикрепил към своя „Муг“. — Звънецът ще бие след петнайсет минути. Имаме време да поработим по още една песен и трябва да определим деня за следващата ни репетиция.

— Като стана дума — обади се Кам, като се почеса по главата. — Случайно да имате в тая банда едно допълнително място за

изпълнител на електрическа китара, който може да е вири в тризвучна хармония?

— Не знам, мой човек — каза Джийн ухилено. — Добър си, но според последните ми сведения вокалистката те мразеше и в червата. Голяма простотия беше да ѝ откраднеш дневника.

— Дори и това да означава, че Лилит печели конкурса за текст на песен — добави Луис. — Аз лично мисля, че това беше гениално хрумване.

Лилит го смушка силно:

— Ти недей да се месиш.

— Какво? — попита Луис. — Признай си, Лилит. Никога нямаше да се включиш в онзи конкурс, ако не беше Кам. Ако печелиш, ще е страхотна реклама за групата.

— Какво мога да кажа? — Кам сви рамене. — Вярвам в Лилит.

Каза го с такава лекота, както каза, че я харесва, но това звучеше различно, по-приятно, сякаш не просто се опитваше да я накара да го допусне в леглото си. Сякаш искрено вярваше в нея. Бузите ѝ се затоплиха, когато Кам се наведе и вдигна един от фотокопираните листове, които беше донесла за Луис и Джийн. Прочете текста на „Да летиш надолу с главата“ и по лицето му се разля усмивка.

— Тази най-новата ли ти е?

Лилит се канеше да обясни няколко промени, които вече искаше да направи, но Кам я изненада, като каза:

— Обожавам я. Не променяй нито дума.

— О!

Кам остави листа, отвори ципа на раницата си и измъкна голям сферичен предмет, увит в дебела амбалажна хартия.

— Това главата на Таркентън ли е? — попита Луис.

Кам хвърли поглед към барабаниста първокурсник:

— Зловещо. Харесва ми. Можеш да останеш в бандата.

— Аз съм член-основател, братле! — възкликна Луис. — Ти какъв си?

— Най-добрият изпълнител на електрическа китара, когато това училище е виждало някога — каза Джийн и присви рамене към Лилит. — Съжалявам, но Кам наистина би могъл да даде завършеност на звученето ни.

— Да гласуваме тогава — предложи Кам нетърпеливо. — Всички, които са „за“ приемането ми в „Отмъщение“?

Трите момчета вдигнаха ръце.

Лилит завъртя очи:

— Това не е демокрация. Аз не... аз не...

— Нямах основателна причина да кажеш „не“? — попита Кам.

Вярно беше. Нямах. Лилит имаше милион тъпи причини да каже на Кам да напусне репетицията, да си отиде завинаги. Но нямаше нито една наистина основателна.

— Изпитателен срок — каза най-накрая през зъби. — Една репетиция. После ще реша окончателно.

— Напълно ме устройва — каза Кам.

Лилит рязко смъкна плътната амбалажна хартия от загадъчния предмет — и установи, че държи блестяща диско-топка. Дори на мътната светлина в стаята на оркестъра топката искреше. Тя хвърли поглед на Кам, спомняйки си, че първия път, когато бе казала, че иска да нарече групата си „Отмъщение“, Кам се беше засмял и бе отбелязал, че ще имат нужда от голям синтезатор и диско-топка. Джийн се беше погрижил за синтезатора „Муг“, а сега Кам беше донесъл диско топката.

— Може ли да спрем да зяпаме това нещо и да започваме да свирим? — попита Луис.

Кам измъкна калъфа с китарата си от хранилището и намигна на Лилит. Същото онова дразнещо намигване, само че... този път не й беше толкова неприятно.

— Време е за рок.

— Кучко, изпречваш ми се на пътя — каза Клоуи Кинг.

За пръв път Лилит очакваше с нетърпение обяда в кафетерията, защото щеше да има хора, с които да седне. Нейната банда.

Беше забравила за Клоуи.

— Точно се възхищавах на новата ти татуировка — каза Лилит и кимна към гърдите на Клоуи, където се мъдреше прясна татуировка. Кожата още беше зачервена и възпалена, но тя разпозна изписаните с размах букви на подписа на Айк Лиджън точно над деколтето на ниско изрязаната тениска на Клоуи. Лилит си помисли, че татуировката е

грозна, но въпреки това тя разпали в нея искрица завист. Нямахте пари да направи такъв очевиден подмазвачески жест към „Четиримата конници“. Едва й стигаха парите за сандвича с пуйка на подноса ѝ.

Трите „Нежни видения“ застанаха в полукръг зад Клоуи. Кара скръсти ръце на гърдите си, а лешниковите очи на Тереза блестяха хищно, сякаш беше готова да скочи върху Лилит, ако тя се опиташе да нападне Клоуи отново. Джун беше единствената, която не си даваше много зор да се държи като типична подлярка, и разсеяно подръпваше цъфналите краища на русата си коса.

Клоуи вдигна ръка да задържи Лилит на разстояние:

— Ако можеш да разчетеш татуировката ми, значи си прекалено близо. Би трябвало да издействам ограничителна заповед след постъпката ти онзи ден.

Част от Лилит изпита желание да захвърли подноса си и да откъсне татуировката на Клоуи от кожата.

Но днес това бе по-малка, по-кратка част от нея. По-голямата част от Лилит беше заета с мисли за групата ѝ: промени, които искаше да направи в един припев, идеи за соло на барабаните, за което искаше да придума Луис, дори — трябваше да признае — един въпрос, който искаше да зададе на Кам за техниката му с китарата. За пръв път в ума на Лилит се блъскаха твърде много хубави мисли, че да остави гневът да я надвие.

Вярвам в Лилит, беше казал Кам по-рано в стаята на оркестъра. И това бе останало в ума ѝ. Може би беше време Лилит да започне да вярва в себе си.

— Ти си абсолютна кучка и пълно посмешище, Лилит — каза Клоуи. — Винаги си била, винаги ще бъдеш.

— Какво изобщо значи това? — попита Лилит. — Не, няма значение. — Тя преглътна. — Съжалявам, че ти се нахвърлих. Мислех си, че защитавам брат си, но просто се държах глупаво.

Кара смушка Джун, която пусна цъфналото крайче, което подръпваше, и заслуша внимателно.

— Знам — каза Клоуи, леко удивена. — Благодаря, че каза това. — После безмълвно събра приятелките си, кимна веднъж на Лилит и излезе от кафетерията, оставяйки я с новото преживяване да обядва на спокойствие.

Когато Лилит влезе в стаята за часа на класния след обяда, госпожа Ричардс сдържано вдигна поглед от компютъра си.

— Задържането ви след часовете не подлежи на обсъждане, госпожице Фоскор.

— Не съм дошла да се опитвам да се измъкна от него — Лилит придърпа един стол до учителката си. — Дойдох да се извиня, задето не бях в часа, за това, че закъснявам толкова много, за това, че като цяло съм от онези ученици, от които учителите се ужасяват.

Госпожа Ричардс примигна, после си свали очилата.

— Какво предизвика тази промяна в отношението?

Лилит не беше сигурна откъде да започне. Брус отново ходеше на училище. Майка ѝ се отнасяше с нея като с човешко същество. Имаше чувството, че музикалната ѝ група е цялостна и истинска. Дори се беше опитала да си оправи отношенията с Клоуи Кинг. Нещата вървяха толкова добре, че на Лилит не ѝ се искаше това да спира.

— Брат ми боледува — каза тя.

— Наясно съм с това — каза госпожа Ричардс. — Ако имаш нужда от малко време за почивка или удължаване на сроковете за възложените ти задачи, учителите могат да работят с теб, но ще ти трябват документи от майка ти или от лекар. Не можеш просто да бягаш от час, когато ти хрумне.

— Знам — каза Лилит. — Има нещо, с което си помислих, че може би ще можете да помогнете. Виждате ли, Брус се чувства по-добре и искам да запазя положението така. Вие знаете толкова много за околната среда, че си помислих, че може би бихте могла да ми помогнете да направя някои промени вкъщи.

Погледът на госпожа Ричардс омекна, докато изучаваше Лилит.

— Силно вярвам, че всички можем да променим нашия свят към по-добро, но понякога, Лилит, тези неща са извън нашия контрол. Знам колко се влошава състоянието на Брус. Просто не искам да очакваш чудо. — Тя се усмихна и Лилит разбра, че учителката искрено ѝ съчувства. — Разбира се, няма да навреди да изхвърлиш всички прекалено силни почистващи препарати и да започнеш да готвиш хубави, здравословни яденета за цялото семейство. Домашна пилешка супа. Богати на желязо листни зеленчуци. Такива неща.

Лилит кимна:

— Ще го направя. — Не знаеше откъде щеше да намери парите. Полуготовите спагети с рибен или месен бульон бяха идеята на майка ѝ за хубаво, здравословно ядене. Но щеше да намери начин. — Благодаря.

— Пак заповядай — каза госпожа Ричардс, когато Лилит се отпрати към вратата, за да тръгне към часа по история. — Все още си наказана със задържане след часовете днес следобед. Но може би можем да се опитаме да направим така, че да ти е последното.

Когато Лилит излезе навън след наказанието си, огромният паркинг беше празен. Придаваше на училището призрачно излъчване. Пепел се събираше като сив сняг покрай бордюра и Лилит се запита дали някога щеше да види, помирише или вкуси истински сняг. Тръгна към края на кампуса, като си слагаше слушалките, слушайки стари песни на „Четиримата конници“ за разбити сърца и мечти.

Беше свикнала да е едно от последните хлапета, които излизат от училище — пускаха задържаните след часовете ученици, след като футболната тренировка свършеше, а училищният хор се прибереше, — но всъщност никога не спираше, за да се огледа, след като излезеше от кампуса. Остър вятър беше отлепил няколко от плакатите на кралския двор за училищния бал от стените на училището. Те се въртяха вихрено по паважа като опадали листа с лицата на съучениците ѝ върху тях.

Слънцето се спускаше, но още беше горещо. Пожарите по хълмовете изглеждаха по-буйни от обикновено, когато Лилит наближи китката дървета, бележеща входа към Ратълснейк Крик. Не беше идвала на „своето място“ от няколко дни, а искаше спокойно кътче, където да учи за теста си по биология, преди да си тръгне към къщи.

Чу шумолене в дърветата и се огледа наоколо, но не видя никого. После чу глас.

— Знаех си, че не можеш да стоиш надалече. — Луц се появи между рожковите дървета. Ръцете му бяха скръстени и гледаше нагоре през клоните към опушеното небе.

— Не мога да говоря точно сега — каза Лилит. В стажанта имаше нещо странно и то не беше само пробуждащият спомен как отвори онзи плик и видя вътре изпратения си по имейла текст. Така

или иначе, защо се мотаеше толкова много из „Тръмбул“? Това стажантство едва ли изискваше постоянното му присъствие тук.

Луц се усмихна:

— Ще се постарая да съм бърз. Току-що приключих разговор по телефона с Айк Лиджън и си помислих, че може би ще ти е интересно за какво си говорихме.

Лилит неволно пристъпи към него.

— Както знаеш — каза Луц, — „Четиримата конници“ идват в града да свирят на училищния бал и да бъдат жури в Битката на бандите. Сега, знам, че всички готини хлапета отиват на партито на Клоуи след събитието, но...

— Аз няма да ходя на партито на Клоуи след това — каза Лилит.

— Хубаво. — Луц се усмихна. — Защото си мислех да заведа няколко души в дома си след това. Събиране в тесен кръг. Би ли искала да дойдеш?

— Не, благодаря...

— Айк Лиджън ще бъде там — каза Луц.

Лилит рязко си пое въздух. Как можеше да подмине шанс да прекара известно време с Айк Лиджън? Можеше да го попита откъде взима идеите за песните си, какъв е подходът му към писането на музика... Щеше да е като ускорен курс за това как да бъдеш рокзвезда.

— Да, добре.

— Страхотно — каза Луц. — Само ти обаче. Не и Кам. Чух, че си го приела в бандата си. Аз лично мисля, че това е грешка, която може да навреди на кариерата ти.

— Схващам, мразиш Кам. — Лилит се зачуди откъде Луц беше чул тази новина. Беше се случило едва тази сутрин, а той дори не ходеше на училище с тях.

— Той има репутация — каза Луц. — Много неща е препатил. Бил е на косъм. Искам да кажа, само го погледни. Знаеш ли поговорката: живея бързо, умри млад и бъди привлекателен труп? Предполагам, че старият Кам доказва каква лъжа е това. Греховете му го изтощават — той дори изглежда като грешник.

— Чувам, че външният вид стига само до кожата — каза Лилит.

— С кожа като тази на Кам се надявам да е така. — Луц се засмя. — Освен това от „Кинг Медия“ са подразбрали, че именно Кам е

изпратил текста ти за конкурса. Ако го е направил без твое одобрение, това би било основание за дисквалификация.

— Всичко е наред — каза Лилит, осъзнавайки бързо, че не искаше да я дисквалифицират. — Той, ъм, имаше одобрението ми. Може ли да те попитам нещо?

Луц повдигна вежда:

— Каквото пожелаеш.

— Изглежда, че е Кам имате общо минало. Каква е историята с вас двамата?

Изгарящият поглед на Луц се впи в Лилит, докато гласът му стана леденостуден:

— Той смята себе си за изключение от всяко правило. Но някои правила, Лилит, трябва да бъдат спазвани.

Лилит преглътна:

— Звучи сякаш наистина имате дълго минало.

— Миналото си е минало — каза Луц, омеквайки отново. — Но ако те е грижа за бъдещето ти, ще изриташ Кам от групата.

— Благодаря за съвета — Лилит остави Луц и се шмугна под клоните. Откри любимото си място край потока. Когато наближи рожковото дърво, видя нещо необичайно: до него бе поставено проядено от дървояди и очукано старинно писалище с извит сгъваем капак. Имаше рамка от ковано желязо и сигурно тежеше цял тон. Кой го беше донесъл тук? И как? Който и да беше, бе покрил дървения му плот с листенца от ириси.

Лилит винаги беше обожавала ириси, макар да ги беше виждала само на снимки в Интернет. Беше влизала в единствения мизерен цветарски магазин в Кросроудс, „Кейс Блумс“, десетки пъти, за да купи букет жълти карамфили — любимите на Брус, — когато той се чувстваше зле. Господин Кей и синовете му притежаваха магазина и откакто госпожа Кей почина, зареждаха само основното. Червени рози, карамфили, лакта. Лилит никога не беше виждала там нещо толкова екзотично като ириси.

Възхити се на синьо-жълтите цветчета, плъзна се в стола с ниска облегалка и отмести назад плота на писалището. Вътре имаше написана на ръка бележка:

Всеки автор на песни има нужда от подходящо бюро.
Открих това на бордюра пред двореца „Версай“. Pour toi^[1].

Сигурно го беше намерил на тротоара пред нечия къща в изисканата част на Кросроудс, очакващо да бъде взето и изхвърлено на сметището. Но ѝ хареса, че Кам беше видял писалището и се бе сетил за нея. Харесваше ѝ, че вероятно го беше почистил, за да може тя да го използва. Прочете последния ред от бележката: „С обич, Кам“.

— С обич — изрече Лилит, проследявайки думите с пръст. — Кам.

Не можеше да си спомни дори един-единствен път, когато някой беше използвал тази дума в разговор с нея. Семейството ѝ не говореше така, а тя със сигурност никога не беше ставала и наполовина толкова близка с момче, че то да каже думата. Дали Кам я беше подхвърлил небрежно, както правеше толкова много неща? Тя се размърда смутено пред писалището и едва можеше да погледне думата върху листа.

Искаше ѝ се да го попита каква беше работата с тази бележка, с това писалище — но въпросът не беше в бележката или писалището, а в думата. Тя ѝ причини нещо, пробуди нещо дълбоко в душата ѝ. Накара я да се изпоти. Искаше да говори с Кам очи в очи, но не знаеше къде живее. Вместо това извади черната си тетрадка и остави чувството да се излее като песен.

Онази дума. Какво ли можеше да означава?

---

[1] За теб (фр.) — Б.пр. ↑

ДЕСЕТ БАВНО ПИКИРАНЕ КАМ

Осем дни

Високо над Лилит, Кам разпери криле и я загледа как чете бележката, която бе оставил върху старинното писалище. Беше го откраднал не от кого да е, а от Клоуи Кинг — от тавана на семейната ѝ къща в изисканата част на Кросроудс. Би отишъл до Версай, за да донесе подарък на Лилит, би отишъл навсякъде — но точно сега беше закотвен в нейния Ад, така че щеше да се наложи това да свърши работа.

Загледа вгълбено как тя прокара пръсти по листа няколко пъти. Загледа я как помирисва ирисите — нейни отдавнашни любими цветя, знаеше, — после как изважда тетрадката си от раницата. Когато тя започна да пише нова песен, Кам се усмихна. Това си беше представял, когато донесе писалището там за нея.

Беше хубаво просто да наблюдава Лилит спокойно за малко. Откакто Кам бе пристигнал в Кросроудс, изглеждаше, че всичко, което прави, беше да се опитва да заглади намесите на Луцифер, всяка една — измислена, за да накара Лилит да намрази Кам малко повече. Не биваше да се оплаква — в края на краищата Лилит беше страдала далеч повече и далеч по-дълго от него, — но беше трудно да се сближи с нея, когато тя толкова рядко му показваше нещо друго, освен ярост.

Погледна надолу от облаците и разбра, че дори и да обсипваше Лилит с подаръци и любовни бележки всеки час, всеки ден, нямаше да е достатъчно. От време на време Кам успяваше да пробие бронята ѝ и да стигне до нея — онзи ден репетицията на групата беше доста хубава, — и се наслаждаваше на тези моменти. Но знаеше, че те няма да са трайни, че утре Луцифер щеше да намери начин да развали напредъка му и цикълът щеше да продължи, докато Адът на Лилит приключеше.

Беше скъсал първата чернова на бележката, в която я канеше да отиде на училищния бал с него. Лилит се отдръпваше бързо всеки път щом Кам насилеше твърде много нещата. Щеше да запази този въпрос, да планира нещо специално и да я попита лично. Изрече само с устни запаметените думи от бележката, която беше оставил на писалището. Надяваше се, че думата обич не я е изплашила.

Помисли си за Даниел и Лусинда. Те бяха олицетворявали любовта толкова дълго, що се отнасяше до падналите ангели. Искаше му се да бяха до него сега, в ролята на щастливата двойка, предлагаща мъдри съвети на страдащия си приятел.

Бори се за нея, биха му казали те. Дори когато изглежда сякаш всичко е изгубено, не се отказвай от битката за любовта.

Как Лус и Даниел се бяха справяли толкова дълго? Това изискваше сила, каквато Кам не беше сигурен, че притежава. Болката, когато тя го отблъскваше — а дотук всичко, което тя правеше, беше да го отблъсква, — беше зашеметяваща. И въпреки това той опитваше отново и отново, и отново.

Защо?

За да я спаси. Да ѝ помогне. Защото я обичаше. Защото ако се предадеше...

Не можеше да се предаде.

Когато наближи зазоряване, Кам се изстреля към кампуса на „Тръмбул“. С разперени криле кацна на едно изсъхнало рожково дърво и зърна слънцето, което изгрываше над грозновата нова конструкция в центъра на футболното игрище. Изтръска падащата пепел от косата си и кацна на края на дълъг, як клон, за да има по-добър изглед.

Недостроеният амфитеатър беше проектиран по модел на римския Колизеум. Беше с височина само два етажа, но имаше същите архитектурни отличителни черти: три реда стилизирани арки, обкръжаващи пространство, голямо колкото кафетерията. Кам разбра мигновено какво имаше предвид Луцифер.

— Харесва ли ти? — попита Луцифер, появявайки се в образа на Луц на клона зад Кам. Носеше слънчеви очила, за да се предпази от яркия блясък, а фактът, че не можеше да види очите на дявола, изнервяше Кам.

— Това за училищния бал ли е? — попита Кам.

— От „Кинг Медия“ сметнаха, че учениците заслужават по-широко поле за действие за гладиаторската си битка — каза Луцифер. — Всичко е направено от пепел, но изглежда впечатляващо, нали? Никой простосмъртен архитект не би могъл да направи това. Жалко. Онзи тип Гери^[1] изглеждаше обещаващ.

— Награда ли искаш? — попита Кам.

— Не бих я отказал — отвърна Луцифер. — А на теб нищо няма да ти стане, ако от време на време зачиташ и другата ми работа. — Дяволът извади квадратно огледалце от джоба на джинсите си и го вдигна пред Кам.

Кам отблъсна огледалцето. Не му беше нужно да поглежда отражението си, за да знае какво щеше да открие. Вече можеше да почувства ефектите от каквото там проклетие дяволът беше стоварил върху тялото му. Беше измъчен, подпухнал, жалък за гледане. Момичетата в „Тръмбул“, които в първия му ден тук бяха млъквали наред разговорите си само за да го проследят с поглед как минава по коридора, сега забелязваха Кам само когато им се изпречеше на пътя. Не беше свикнал с това. Привлекателната му външност винаги бе била част от цялото, точно както при всички ангели. Вече не.

Това го тормозеше, макар че се опитваше да не го допуска. Щеше да се наложи да посрещне това предизвикателство и да докаже веднъж завинаги, че не е само едно красиво лице.

— Красавецът се превръща в грозник — Луцифер нададе подобен на рев смях, наслоен с мрачни нотки. — Често съм се питал дали притежаваш някаква дълбочина. Без онези мускули какво ще виждат жените в теб?

Кам докосна мястото, където беше свикнал да напипва стегнатия си, твърд корем. Той беше станал мек и отпуснат. Знаеше, че и косата му оредява, че лицето му напълнява и подпухва, а бузите му увисват. Никога не се беше смятал за особено повърхностен; увереността му винаги беше идвала отнякъде дълбоко вътре. Но дали щеше да може да привлече Лилит сега, когато изглеждаше така?

— Лилит се влюби в мен в Ханаан не заради начина, по който изглеждах — каза Кам на дявола. — Можеш да ме направиш толкова грозен и отблъскващ, колкото пожелаеш. Това няма да я спре да си падне отново по мен. — Кам дълбоко се тревожеше, че това не е вярно,

но никога нямаше да достави на Луцифер удовлетворението да знае, че подкопава увереността му.

— Сигурен ли си в това? — Гневният смях на дявола изпрати мразовита тръпка нагоре по гръбнака на Кам. — Имаш осем дни да отвориш сърцето ѝ, а сега никой от старите ти нежни погледи няма да я накара да размисли. Но ако това леко преобразяване не е достатъчно препятствие, ще си доволен да узнаеш, че това не е единствената хитрост, с която разполагам.

— Разбира се, че не — промърмори Кам. — Това би било прекалено лесно.

— Именно. — Очите на Луцифер се присвиха. — Ах, ето я и нея.

Дяволът посочи през дърветата, където Лилит излизаше от училищния автобус с момиче, което Кам не познаваше.

Лилит беше облечена изцяло в черно, с изключение на пъстър шал на врата. Днес дългата ѝ коса беше прибрана в плитка, вместо да крие лицето ѝ. Изглеждаше по-щастлива, отколкото първия път, когато Кам я видя в Кросроудс. Походката ѝ дори леко пружинираше, въпреки че носеше китарата си.

Отначало Кам се усмихна, но после в ума му се прокрадна мрачна мисъл. Ами ако тя станеше толкова щастлива тук, че изгубеше бунтарското си чувство, желанието си да избяга от Кросроудс?

Ами ако тук всъщност започнеше да ѝ харесва?

Той скочи от дървото, прибра криле и измъкна тениската е и от панталоните, за да скрие корема си. Можеше да почувства прикованите върху него погледи на учениците, докато подтичваше през паркинга.

— Лилит...

Но преди Лилит да го чуе, един червен ескалейд се устреми рязко напред и от задната седалка слезе Клоуи Кинг с праметната през рамо скъпа на вид раница от лачена кожа. Другите от групата ѝ се измъкнаха зад нея, всяка — с подобна чанта и подобно изражение.

— Здравсти, Лилит — каза Клоуи.

Когато приближи към тях, Кам долови полъх от парфюма на Клоуи с дъх на торта, който се усещаше още повече в миришеция на запалени свещи въздуха.

— Клоуи — отговори Лилит предпазливо.

— Питам се дали ще се съгласиш да си в поддържащия екип за китарата ми на училищния бал — каза Клоуи. — Като кралица на бала,

аз...

— Ъм, Клоуи... — прочисти гърло Джун. — Все още не си обявена за кралица на бала.

— Чудесно. — Клоуи стисна челюст. — Като член на кралския двор за училищния бал, ще имам много други отговорности във въпросната вечер и имам нужда някой да настройва китарите на групата ми.

— Не, Лилит няма да... — поде Кам.

— Какво правиш тук? — Лилит се обърна бързо, забелязвайки Кам.

Кам понечи да заговори, но Клоуи го прекъсна рязко:

— Лилит вече ми довери, че не смята да ходи на бала. Предполагам, че това е защото никое момче не иска да отиде с нея и се страхува, че ще изглежда жалка, ако се появи без кавалер. Правя ѝ услуга. Все така ще изпита преживяването от бала, но не е нужно да изглежда чак такава загубенячка.

Кам почувства как тялото му се напруга. Искаше му се да смачка това момиче, но се удържа заради Лилит и загледа лицето ѝ в очакване на изблика на ярост, който думите на Клоуи трябваше да предизвикат. Чакаше. Всички чакаха.

— Ама че скука — оплака се Джун, докато проверяваше телефона си.

Лилит заби поглед в краката си за няколко секунди. Когато отново вдигна очи към Клоуи, изражението ѝ беше ведро и спокойно.

— Не мога — каза Лилит.

Клоуи се навъси:

— Не можеш или не искаш?

— Записах се за „Битката“ — каза Лилит. — Групата ми се казва „Отмъщение“.

Клоуи рязко обърна глава наляво, където стоеше приятелката ѝ Тереза:

— Ти знаеше ли за това?

Рамото на Тереза потрепна, когато тя го присви.

— Не са конкуренция. Отпусни се.

— Не ми казвай да се отпусна — излая Клоуи. — Твоя работа е да ме държиш в течение за всички събития около бала. — Тя примигна бързо и се обърна отново към Лилит: — Е, както и да е, пак можеш да

свириш в собствената си „група“. Това ще е само за да заработиш малко допълнителни пари. — Усмихна се и обви протегнатата си ръка около рамото на Лилит. — Какво ще кажеш?

— За какво заплащане? — попита Лилит и Кам внезапно проумя защо тя изобщо изслушваше и обмисляше молбата на Клоуи. Семейството ѝ имаше нужда от всички допълнителни пари, до които успееха да се доберат, за Брус.

Клоуи замисли за миг.

— Сто долара.

— И какво ще трябва да правя? — попита Лилит.

— Просто идвай на репетициите ни и гледай китарата ми да е настроена и струните да са наред — каза Клоуи. — Днес имам йога-балет, но имаме репетиция у нас утре след училище.

По-добра си от това, искаше да каже Кам. Твърде талантлива си, за да поддържаш китарата на Клоуи.

— Ще пасувам — каза Лилит.

— Казваш „не“? — попита Клоуи.

— Ти си ми конкуренция — каза Лилит. — Трябва да се съсредоточа върху музиката си, за да можем да ви победим в „Битката“.

Клоуи присви очи:

— Ще смачкам всичките ти скъпоценни малки мечти, до една. — Хвърли поглед през рамо, после надясно. — Момичета? Да вървим.

Докато „Нежните видения“ се изнизваха зад водачката си, Кам се опита да скрие усмивката си. Точно когато той усещаше напрежението от факта, че се налага да парира хитрините на Луцифер, Лилит несъзнателно се бе противопоставила сама на дявола.

— Какво? — попита Лилит. — Защо ми се хилиш?

Кам поклати глава:

— Не се хилия.

Тя кимна към входните врати на училището:

— Идваш ли в часа на класния?

— Не, нищо подобно — каза той, оставяйки усмивката си да изчезне. — В прекалено добро настроение съм, за да вляза в час.

— Сигурно е хубаво — отбеляза Лилит и прибра косата си зад ушите. — Опитвам се да обърна нова страница в училище, да влизам в час навреме и всички тези неща.

— Страхотно — каза Кам. — Радвам се.

— Ти какво ще правиш цял ден?

Кам се загледа към небето, където черен пушек от хълмовете се издигаше към бледосиво слънце.

— Ще гледам да не се замесвам в неприятности.

— Да, разбира се — Лилит се задържа за малко пред него и Кам се наслади на спокойния миг, опитвайки се да не се надява на повече. Въздържа се да я докосне; вместо това се възхити на леко гърбавия ѝ нос, на сплеснатия кичур, който караше косата ѝ да се надига леко отдясно.

— Лилит... — поде той.

— Получих бележката ти — каза тя. — Онези цветя. Онова писалище. Никога преди не са ми подарявали писалище. Много оригинално.

Кам се подсмихна.

— Но бележката... — поде Лилит.

— Бях искрен — каза Кам бързо. — В случай че това се канеше да попиташ. Не очаквам нищо в замяна, но наистина мислех написаното. Всяка дума.

Тя вдигна поглед към него, с широко отворени сини очи, с разтворени устни. Беше виждал този поглед преди. Бе прогорен в паметта му още от първия път, когато се целунаха.

Кам затвори очи и се озова обратно там: прегръщаше я на бреговете на река Йордан, чувстваше как топлината ѝ докосва кожата му, допираше устни до нейните. О, онази целувка. Нямахше по-дълбок екстаз. Устните ѝ бяха меки като перце в един миг, изпълнени с жадна страст в следващия. Никога не знаеше какво да очаква от нея и се наслаждаваше на всяка изненада.

Имаше нужда от нова целувка. Искаше я сега, отново, винаги.

Отвори очи. Тя беше още там, взираше се в него, сякаш не бяха минали три хиляди години. Дали тя също го чувстваше? Как можеше да не го чувства? Той се наведе към нея посегна да обгърне с длани тила ѝ. Тя отвори уста...

И звънецът удари.

Лилит отскочи назад:

— Не мога да закъснявам. Трябва да вървя.

— Чакай...

И просто така, тя си отиде — проблясваща червена коса, изчезваща през входните врати на училището. А Кам отново остана сам, питайки се дали щеше някога отново да познае блаженството на устните ѝ — или щеше да гладува, преживявайки единствено със спомени през остатъка от вечността.

След училище Кам зачака пред входната врата на къщата на Лилит с две тежки торби с продукти в ръце. Беше прекарал следобеда в миниатюрния магазин за здравословни храни в града, избирайки странни, вълнуващи неща, които си мислеше, че тя ще хареса. Авокадо. Нар. Кускус. Храна, която предполагаше, че тя никога не бе можела да си позволи.

Истината беше, че той също не можеше да си позволи тези неща. Беше ги „забърсал“, когато собственикът на магазина не гледаше. Но какво беше най-лошото, което можеше да се случи — щеше да свърши в Ада ли?

— Хей — обади се той, когато Лилит се зададе унило по пътеката, свела глава под тежестта на китарата и раницата си. Тя не вдигна поглед. Може би не го беше чула.

— Лилит — каза той високо. — Луис ми каза, че я караш на „Доритос“ за закуска. Останал е с впечатлението, че това е добре за издръжливостта на един музикант. Имаш нужда от белтъчини, от сложни въглехидрати, антиоксиданти и аз съм тук, за да ти ги доставя.

— Омитай се оттук, Кам — каза Лилит, без дори да го погледне, докато се качваше с отсечени крачки по стъпалата на верандата си. Извади ключа си от раницата и го тикна рязко в ключалката.

— Ъ, какво? — каза той. — Сега пък какво е станало?

Тя се поколеба, после се обърна с лице към него. Очите ѝ имаха гневен червен цвят.

— Това е станало — Лилит отвори рязко раницата си и измъкна сноп измачкани и зацапани фотокопия. Някои бяха сгънати, други — изпотъпкани, на едно беше залепнало парче дъвка.

Лилит метна листовете в лицето на Кам. Той улови един, докато падаха с пърхане на земята, и видя текста на песента, която бяха свирили заедно предния ден — „Да летиш надолу с главата“.

— Страхотна песен — каза Кам. — Вече ти го казах. Какъв е проблемът?

— Проблемът? — попита Лилит. — Първо изпрати текста ми и го включи в конкурса без мое позволение. После някак ме убеди, че си го направил за мое добро. Но не можеше да спреш дотам, нали?

Кам беше объркан:

— Лилит, какво...

Тя грабна листа от ръката му и го смачка на топка.

— Трябваше да направиш хиляда фотокопия на песента ми и да ги пръснеш из цялото училище.

Внезапно Кам осъзна какво трябва да се бе случило. Луцифер го беше видял да се сближава с нея и дяволът се беше намесил.

— Чакай... аз никога... даже не знам къде е копирната машина!

Лилит обаче не слушаше.

— Сега целият „Тръмбул“ не само ме смята за нарцистично чудовище, но и всички мразят песента ми. — Тя сподави един хлип. — Трябваше да ги чуеш как ми се смеят. Клоуи Кинг едва не припадна от удоволствие, докато късаше текста ми на парченца. Но ти... — Тя го изгледа с дълбока, неподправена ярост. — Ти избяга от училище днес, нали? Изпусна цялата фантастична сценка.

— Да — каза Кам, — но ако просто ме оставиш да обясня...

— Не се тревожи — каза му Лилит, — сигурна съм, че ще чуеш резюмето утре в кафетерията. — Тя преметна раницата си на рамо, бутна предната врата на дома си и я отвори. — Приключих с теб, Кам. Остави ме на мира.

Кам се почувства замаян, не само защото Лилит беше толкова разгневена, а и защото знаеше колко унижително трябва да е било текстът на песента ѝ да бъде разпространен из цялото училище.

— Лилит — каза той, — никога не бих...

— Да не смяташ да обвиниш Луис или Джийн? Ти беше единственият друг човек, който имаше копие от текста. — Когато вдигна поглед към Кам, в ъгълчетата на очите ѝ блесяха сълзи. — Днес направи нещо, което не мислех, че някой би могъл някога да направи. Накара ме да се срамувам от музиката си.

Лицето на Кам посърна:

— Недей. Песента е добра, Лилит.

— И аз така мислех — Лилит попи очи. — Докато ти я изпрати в света, гола и беззащитна.

— Защо бих направил това? — попита Кам. — Вярвам в тази песен. Вярвам в теб.

— Проблемът е, Кам, че аз не вярвам в теб. — Лилит влезе вътре, като се взираше в Кам от очертанятията на вратата. — Вземи си глупавите покупки и се махай оттук.

— Покупките са за теб — каза той и ги остави на площадката пред вратата ѝ. Щеше да накара Луцифер някак да си плати за това. Намесите на дявола бяха стигнали твърде далече. Съсипваха Лилит. — Ще си вървя.

— Чакай — каза тя.

— Да? — попита той и се обърна отново. Нещо в гласа ѝ му даде надежда. — Какво има?

— Вън си от групата — каза Лилит. — Завинаги.

ИНТЕРЛЮДИЯ

РАЗПАДАНЕ

ПЛЕМЕТО ДАН, СЕВЕРЕН ХАНААН

ПРИБЛИЗИТЕЛНО 1000-ТА Г. ПР.ХР.

Пустинното небе искреше от звезди, когато Лилит взе лирата си. Роланд седеше до нея върху купчинка слама, допрял флейтата до устните си. Всички младежи в селото се бяха събрали около тях със светнали очи, в очакване представлението да започне.

Празненството беше идея на Кам, но концертът беше хрумнал на Лилит — демонстрация на любовта ѝ към Кам, за когото нямаше търпение да се омъжи, щом настъпеше жътвата. Ухажването им беше бързо и пламенно и на всички около тях беше ясно, че на тези двамата им беше писано да споделят живота си. Цветчета от ириси красяха балдахина от клони, който Лилит и сестрите ѝ бяха изплели днес следобед.

Роланд засвири пръв. Очите му блестяха; заплени публиката с тайнствената си флейта, свирейки сладка, тъжна песен, която настрои

всички романтично. Кам вдигна високо бронзовия си бокал, като се наведе към Лилит и усети мириса на сол по кожата ѝ.

Любовта витаеше осезаемо във въздуха. Дани обви ръка около Лиат, която се поклащаше със затворени очи, наслаждавайки се на музиката. Зад нея главата на Ариана почиваше върху рамото на къдраво момиче на име Тес.

Лилит засвири следващата песен. Беше пищна, завладяваща мелодия, която бе импровизирала по време на първата си среща с Кам. След като свърши, а аплодисментите затихнаха, Кам я придърпа плътно и я целуна пламенно.

— Ти си чудо — прошепна той.

— Както и ти — отвърна Лилит и го целуна отново. Всеки път, щом устните им се докоснеха, беше като първия път. Беше удивена колко много се бе променил животът ѝ, откакто зелените очи на Кам за пръв път ѝ се бяха усмихнали. Зад нея Роланд беше започнал да свири отново и Лилит и Кам превърнаха целувката си в танц, поклащайки се заедно под звездите.

Една ръка стисна тази на Лилит и когато се обърна, откри Лиат. Докато растяха, двете бяха в дружелюбни отношения, но не и приятелки. Сега момичетата се бяха сблизихли заради успоредните си романтични връзки.

— Ето те и теб! — възкликна Лилит и целуна Лиат по бузата, после се обърна да поздрави Дани, но нещо в изражението му я спря. Изглеждаше нервен.

— Какво има? — попита Лилит.

— Нищо — каза той бързо, а после се извърна и вдигна бокала си. — Бих искал да предложи наздравица — каза той на шумната тълпа. — За Кам и Лилит!

— За Кам и Лилит! — повториха като ехо събраните на празненството, докато Кам плъзна ръка около кръста ѝ.

Дани сведе поглед към Лиат:

— Нека за миг всички се обърнем към онези, които обичаме, и се погрижим да узнаят колко са специални за нас.

— Не го прави, Дани — прошепна Кам под нос.

— Какво? — попита Лилит. Досега вечерта беше по-прекрасна от всяка, която бе преживявала, но от тона на Кам сърцето ѝ се сви. Вдигна поглед към пулсиращите в небето звезди и усети как нещо се

променя, как тъмна енергия се приближава към щастливото им събиране.

Лилит проследи погледа на Кам към Дани.

— Лиат Лусинда Бат Хана — точно казваше Дани, — изричам името ти, за да потвърдя, че ти живееш, ти дишаш, ти си истинско чудо — очите му се напълниха със сълзи. — Ти си моята Лусинда. Ти си любовта.

— О, не — изрече Ариана, провирайки се през тълпата.

От отсрещната страна на палатката Роланд също приближаваше към Дани, изблъсквайки дузина мъже, изпречили се на пътя му. Те ругаеха грубостта му, а двама го замериха с бокали по главата.

Само че Кам не се хвърли към Лиат и Дани. Вместо това издърпа Лилит толкова далече от тълпата, колкото успя, докато...

Лиат скъси разстоянието между устните си и тези на Дани. В гърлото на Дани се надигна ридание и той рязко отдръпна лице. Нещо в него се предаде, като планина, рухваща в морето.

А после стана светлина: стълб от пламък там, където бяха стояли влюбените.

Лилит видя огън, вдиша дим. Земята потрепери и тя падна.

— Лилит! — Кам я улови в прегръдките си, докато се отдалечаваше забързано към реката. — В безопасност си — каза той. — Държа те.

Лилит го прегърна здраво, очите ѝ се напълниха със сълзи. Нещо ужасно се беше случило на Лиат. Чуваше единствено воплите на Дани.

След като луната се бе наляла и изтъняла и се беше наляла отново, а шокът бе избледнял до примирена печал, хората от племето насочиха вниманието си към сватбата на Лилит, за да повдигнат духа си. Сестрите ѝ приключиха с тъкането на специалната ѝ сватбена одежда. Братята ѝ изтъркаляха бурета с вино от семейната пещера.

А долу, край един скрит завой на река Йордан, двама паднали ангели гreeха на слънце блестящите си тела на покрития с лилии бряг след едно плуване в последния момент.

— Сигурен ли си, че не искаш да отложи това? — попита Кам, като изтръскваше косата си.

— Добре съм — каза Дани и се насили да се усмихне. — Тя ще се върне. И какво значение има дали ще се ожениш за Лилит днес, или след два месеца?

Кам вдигна най-хубавата си роба от клоните на рожковото дърво и се загърна в нея.

— За нея има огромно значение. Ще бъде съкрушена, ако предложи да отложим сватбата.

Дани се загледа продължително в реката.

— Снощи дописах брачното ви свидетелство. Боята сигурно вече е изсъхнала. — Изправи се и навлече робата си. — Ще го донеса.

Сам за момент Кам седна и се загледа в реката. Метна камъче по повърхността ѝ и се удиви, че законите на природата все още бяха в сила в магически ден като този.

Никога не си беше представял, че ще се ожени. Докато не срещна нея. Любовта между тях бе разцъфнала толкова бързо, че беше удивително да си помисли колко много неща не знаеше Лилит, колко много неща все още трябваше да ѝ каже...

Изненадаха го обвиващи се около врата му ръце. Меки длани намериха гърдите му. Той затвори очи.

Лилит запя тихо, мелодия, която я чуваше да си тананика от седмици. Най-после беше намерила думите, които да подхождат на мелодията:

*Давам ти ръцете си,
подарявам ти очите си.
Давам ти своите белези
и всичките си лъжи ти давам.
Какво
ще ми дадеш ти?*

— Това е най-пленителното нещо, което съм чувал някога — каза Кам.

— Това е брачният ми обет пред теб. — Тя облегна чело на тила му. — Наистина ли ти харесва?

— Харесвам виното, хубавите дрехи, прохладната целувка на реката — каза Кам. — Няма дума, която би могла дори да улови

чувството, което изпитвам спрямо този обет. — Обърна глава да сгуши нос във врата ѝ и я видя за пръв път в сватбената ѝ рокля. — Или към теб. Или към тази рокля.

— Благоприличие — обади се Дани иззад тях. — Още не сте женени. — Коленичи пред влюбените и разви дебел пергаментов свитък.

— Красиво е — каза Кам, възхищавайки се на елегантния армейски почерк на Дани и ефирните рисунки, които беше добавил като рамка отстрани, изобразяващи Кам и Лилит в дузина прегръдки.

— Чакай — каза Лилит и веждите ѝ се склочиха. — В този документ пише, че ще се оженим тук, край реката.

— Какво по-подходящо място? Тук се влюбихме — Кам се опита да запази бодър тон, въпреки че го връхлетя ужас, защото знаеше какво се кани да каже тя.

Лилит си пое дълбоко дъх, подбирайки внимателно думите си:

— Ти и Дани се отнасяте с пренебрежение към обичайните порядки и това ми харесва. Но на нас ни предстои да се оженим, Кам. Ще встъпим в една отдавнашна традиция, която почитам. Искам да се оженим в храма.

Храм, в който кракът на Кам не можеше да стъпи. А той се срамуваше твърде много, за да ѝ каже причината — че беше паднал ангел, а един паднал ангел не можеше да пристъпи на осветена земя.

Трябваше да ѝ каже истината още в началото. Но ако ѝ беше признал, това щеше да бъде краят на любовта им, защото как можеше едно момиче, така добродетелно като Лилит, да приеме Кам какъвто беше?

— Моля те, Лилит — каза той. — Опитай се да си представиш една прекрасна сватба край реката...

— Казах ти какво искам — отвърна Лилит. — Мислех, че сме се разбрали.

— Никога не бих се съгласил на сватба в храма — Кам се опита да запази овладян тон, защото не искаше да се издаде.

— Защо не? — попита Лилит, озадачена. — Каква тайна криеш?

Дани се отдръпна, за да остави двойката насаме за миг. Дори сега Кам не можеше да се застави да ѝ каже, че не беше човешко същество, че беше създание от друг вид. Обичаше я толкова много, че не можеше

да понесе да падне в очите ѝ. А щеше да падне, ако тя узнаеше истината.

Обърна се с лице към нея, запечатвайки в паметта си всяка луничка, всяко проблясване на слънчева светлина в косата ѝ, калейдоскопичния син цвят на очите ѝ.

— Ти си най-забележителното създание, което съм виждал някога...

— Трябва да се оженим в храма — настоя Лилит. — Особено след онова, което се случи с Лиат. Семейството и общността ми няма да зачетат съюза ни по никакъв друг начин.

— Аз не съм от твоята общност.

— Но аз съм — каза Лилит.

Нейната общност никога не би зачела този съюз, ако откриеха истината за Кам. Той не мислеше — това беше проблемът. Беше толкова увлечен от любовта, че не се беше спрял, за да си даде сметка колко много прегради се издигаха между тях.

Загледа се с ненавист в посоката на храма:

— Няма да стъпя там вътре.

Лилит беше готова да заплаче:

— Значи не ме обичаш.

— Обичам те повече, отколкото някога съм смятал за възможно — каза той остро. — Това обаче не променя абсолютно нищо.

— Не разбирам — каза тя. — Кам...

— Свършено е — каза той, внезапно осъзнал какво трябваше да направи. Днес двамата щяха да тръгнат по отделни пътища, всеки — опитващ се да излекува разбитото си сърце. Друг начин нямаше. — Със сватбата, с всичко.

Думите му бяха напоени с горчивина и когато Лилит отвори уста, той чу думи, по-гневни от изречените от нея. Това щеше да се превърне в неговата версия на историята: думите, които трябваше да чуе, за да сложи край на всичко.

— Разбиваш ми сърцето — каза тя.

Но онова, което Кам чу зад думите ѝ, беше: Ти си лош човек. Зная какво си.

— Забрави ме — каза той. — Намери си някой по-добър.

— Никога — изрече тя, останала без дъх. — Сърцето ми принадлежи на теб. Проклет да си, че не знаеш това.

Но Кам разбра, че това, което тя всъщност искаше да каже, беше: Надявам се да живея хиляда години и да имам хиляда дъщери, така че винаги да има жена, която да може да проклина името ти.

— Сбогом, Лилит — каза той студено.

Тя нададе мъчителен вопъл, грабна брачното им свидетелство и го запокити в реката. Поле се свлече на колене, плачеца, с ръка, протегната към водата, сякаш искаше да си го вземе обратно. Той загледа как последното доказателство за любовта им изчезва с течението. Сега единствено той, Кам, трябваше да изчезне.

В мрачните дни и десетилетия, които последваха, всеки път, щом се сетеше за Лилит, Кам си спомняше някоя грозна нова подробност, която изобщо не се беше случила в онзи ден край реката.

Как Лилит го заплюва.

Как Лилит го събаря на земята, разярена.

Как Лилит се отказва от любовта им.

Докато истината — онази, която Кам отказа да ѝ признае — потъна под неговия спомен за нейния гняв. Докато в ума му Лилит беше изоставила него. Докато му стана по-лесно да живее без нея.

Отказваше да си позволява да помни сълзите, прорязващи бузите ѝ, или как тя докосна могъщото рожково дърво, сякаш се сбогуваше. Изчака, докато слънцето залезе и изгря луната. Когато белите му криле се разпериха, предизвикаха порив на вятъра, който премина през тревата.

Онзи Кам, който си тръгна от река Йордан онази нощ, нямаше никога да се върне.

---

[1] Франк Гери (р. 1929 г.) — канадско-американски архитект от еврейски произход. Представител на деконструктивизма в архитектурата. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТ ПРЕЧУПИ МЕ ЛИЛИТ

Седем дни

На закуска на следващия ден Лилит рязко измъкна престоялата тарталета с маково семе от ръката на Брус и сложи пред него димяща купа овесена каша.

— Овесена каша а ла Лилит — обяви тя. — Приятен апетит.

Гордееше се с творението, което бе забъркала: то включваше семена от нар, кокосови стърготини, орехи и прясна сметана, всичките — благодарение на продуктите, донесени от Кам.

Когато го попита направо за преснимания текст на песента си, той се престори, че не знае за какво говори тя. Продуктите обаче безспорно издаваха гузна съвест, опитваща се да я подкупи, за да му прости.

— Ухае възхитително — каза Брус и вдигна лъжицата си. Беше облечен за училище в леко измачкана риза и панталони в цвят каки, косата му беше чиста и пригладена назад. Лилит още не беше свикнала да го вижда без пижама. — Откъде взе всичката тази специална храна?

— Кам — каза тя, като изсипа пълен черпак овесена каша в една купичка за майка си, която си правеше прическа със сешоар.

— Защо почервения и се навъси толкова, когато каза името на Кам? — попита Брус. Купичката му вече беше съвсем празна. — Има ли още? И Кам донесе ли сладки с шоколадови парченца?

— Защото е откачалка и — не. — Лилит му даде купичката, която приготвяше за майка си, и започна да приготвя трета порция. Нямаше полза да се опитва да разпределя хубавата храна — по-добре да я изядат и да ѝ се наслаждават, особено сега, когато Брус се чувстваше по-добре. Трябваше да остане в добро здраве.

Лилит се свлече в стола до брат си и се опита да си представи някой някога да нарани Брус така, както Кам беше наранил нея.

— Трябва да внимаваш с хората. Можем да си имаме истинско доверие само помежду си. Ясно?

— Звучи самотно — отбеляза Брус.

— Да — съгласи се тя с въздишка. — Наистина.

Но беше по-добре, отколкото да позволиш на хора като Кам да ти съсипят живота.

— Махай се — каза Лилит и затръшна вратичката на шкафчето си, когато Кам се приближи в коридора преди звънеца. Пренебрегна букета ириси в ръката му. Мекото им ухание, в което Лилит се бе влюбила, когато намери цветята върху старинното писалище преди два дни, сега предизвикваше у нея гадене. Гадеше ѝ се от всичко, което Кам докосваше.

— Тези са за теб — каза той и протегна букета към нея. — Наистина съжалявам.

— За какво точно съжаляваш? Задето направи фотокопията?

— Не — каза Кам. — Съжалявам, че вчера имаше такъв ужасен ден. Това е опит да те разведря.

— Искаш да направиш нещо, за да ме разведриш? — попита Лилит. — Умри.

Дръпна грубо цветята от него, захвърли ги на пода и гневно се отдалечи.

Кам стоеше далеч от нея по време на часа на класния и този по поезия, а след това имаше няколко блажени учебни часа без него. Черният облак над нея дори се разведри малко по биология, защото, като никога, наистина си беше подготвила домашното.

— Може ли някой да ми каже разликата между митохондриите и апарата на Голджи? — попита госпожа Лий от бялата дъска.

Лилит откри, че се взира удивено в пръстите си, изпънати над главата ѝ. Не можеше да повярва, че вдига ръка доброволно в час по биология.

Госпожа Лий направо си изкара кафето през носа, когато видя Лилит на първия ред да чака търпеливо да я посочат.

— Добре, Лилит — каза тя, като не успя да прикрие изненадата си, — опитай.

Лилит беше в състояние да опита единствено благодарение на Луис. Вчера по време на обяда той се беше приближил до нея на опашката за храна.

— Снощи работих по нов ритъм за „Да летиш надолу с главата“ — беше казал, показвайки синкопирания ритъм с потропване на пръсти по подноса си.

— Аз също си мислех, че можем малко да ускорим темпото — каза Лилит.

Луис плати бургера си, а Лилит използва купона си за безплатен обяд. Отначало беше нервна, че той ще подхвърли нещо заядливо или саркастично за това, но той не каза абсолютно нищо. После забелязаха Джийн да седи сам и Луис отиде да седне срещу него, сякаш не беше кой знае какво, макар Лилит да не мислеше, че ги е виждала да седат заедно когато и да било преди. Двете момчета вдигнаха поглед към Лилит, която стоеше нервно над тях.

— Официална покана ли чакаш? — Джийн потупа мястото до себе си. — Паркирай се.

Така че Лилит го направи. Осъзна, че от тази наблюдателна точка, докато седеше сред приятели, кафетерията ѝ се струваше напълно различна. Беше топла и светла, шумна, забавна и за пръв път обядаът премина твърде бързо.

Имаха да си кажат много неща за музиката, но това, което изненада най-много Лилит по време на обяда, беше, че имаха и други теми за разговор, различни от музиката. Като например как Джийн се безпокоеше, че родителите на Кими нямаше да удължат вечерния ѝ час във вечерта на училищния бал.

— Трябва да идеш дотам, пич — каза Луис. — Трябва да седнеш смутено на дивана със смутения ѝ баща, да му разкажеш за перспективите си за колежа или каквото там се сетиш. Издокарай се, но се дръж достойно и почитателно. Татковците на момичетата обичат тия глупости.

— Не мога да повярвам, че приемам съвети от един „заек“ — пошегува се Джийн, заради което Луис го замери с пържен картоф в окото.

Първокурсникът обаче се оказа почти гений по биология. Когато Лилит взе да се оплаква за домашното си, Луис запя:

— Плазмената мембрана е „биячът“, който държи цялата измет навън.

— Какво е това? — беше попитала Лилит.

— Това е, един вид, моята версия на „Училищен рок!“ беше отвърнал той и бе изпял останалата част от песента, която беше лесна за запомняне и съдържаше мнемоника за всяка част на клетката. Когато той свърши, Джийн заръкопляска, а Лилит прегърна Луис, преди изобщо да осъзнае какво прави.

— Не знам защо никога не съм се сещала да измислям песни, които да ми помагат да уча — каза тя.

— Не е нужно — ухили се Луис. — Ще те науча на всичко, което знам. Което е, ами, всъщност всичко.

Сега, по биология, Лилит си спомни ниския глас на Луис, който ѝ пееше предния ден — и, удивително, отговори правилно. Нямаше търпение да му каже.

На обяд тя го намери в кафетерията да се опитва да измъкне от автомата за газирана вода още лед. Дотича до него и започна да пее. Той се обърна и се ухили, и изпя последния ред заедно с нея.

— Спаси ми живота — каза тя. — Благодаря ти.

— Там, откъдето дойде това, има още — каза Луис с крива усмивка.

— Наистина ли? — попита Лилит. Щеше да е във възторг това да се превърне в нещо редовно. Не можеше да си позволиш да наеме частен учител за всички предмети, с които не се справяше.

— Какво имаш след обяда? — попита Луис и отпи пяната на кока-колата си, преди да се бе разляла.

— Американска история — изпъшка тя.

— Имам невероятна рокопера, която прави разбор на битките от Гражданската война — каза той. — Едно от най-добрите ми произведения е.

— Лилит? — Потупване с пръст по рамото накара Лилит да се извърти рязко. Кам протягаше към нея поднос с любимата ѝ храна: лазаня.

— Не съм гладна — каза тя. — Коя част от „умри“ не разбра? Трябва ли да го кажа по-високо?

— Мой човек, аз ще изям тая лазаня — каза Луис.

Джийн Рах беше станал от масата си:

— Какво става, хора? — попита той.

Кам подаде подноса на Луис, докато Лилит казваше:

— Кам е въвн от групата.

— Какво направи този път? — попита Джийн, като клатеше глава. До него Луис тъпчеше лазаня в устата си с широко отворени очи.

— Лилит мисли, че съм преснимал текста и съм го разпространил из цялото училище — каза Кам и подръпна деколтето на тениската си. — Не е ясно защо мисли, че бих направил това, но го мисли.

— Не, Лилит — каза Луис, като бършеше с ръка соса от устните си. — Помагам в библиотеката и вчера трябваше да направя няколко фотокопия. Онова нещо беше точно пред мен на опашката. Беше с дължина към хиляда страници. Луис завъртя очи. — Когато материалът за преснимане е толкова голям, трябва да имаш код. Това беше изпратено от външен компютър. Идваше от акаунта „Кинг Медия“.

Джийн се намръщи:

— Значи е била или Клоуи Кинг, или...

— Стажантът — промърмори Кам. — Луц.

— Както и да е — каза Лилит, странно ядосана, че историята за Кам, на която беше вярвала, се разпадаше. — Кам все така е въвн от групата. Джийн, Луис, ще се видим след училище за репетиция.

Но когато Лилит отиде в стаята на оркестъра след училище, приятелите ѝ не бяха там. Вместо това „Нежните видения“ се готвеха за репетиция.

Или по-скоро новата им помощничка по поддръжката на китарите — тихо момиче на име Карън Уокър, която седеше до Лилит по биология — настройваше инструментите им. Дъвчеше устна, докато подръпваше струните и въртеше ключовете на блестящата електрическа китара на Клоуи. На Лилит ѝ беше ясно, че Карън

всъщност не знаеше какво прави, но момичетата от групата не внимаваха много. Бяха се изтегли на столчетата за музикантите, пиеха шейкове с кисело мляко и играеха игри на телефоните си.

— Ъм, Джун, ти да не би току-що да ми изпрати откачената си станция с класическа музика от Spotify? — попита Тереза блондинката от лявата си страна.

— Това е Шопен и го слушам, когато заспивам — каза Джун.

— Откачалка! — възкликна Клоуи, без да вдига поглед от телефона си. — Моята късметлийска радиостанция точно сега е „Винаги принц през цялото време“. С Дийн я слушахме миналия петък вечер.

Лилит си представи как Джун с ангелското изражение лежи в леглото, сънувайки под съпровода на Шопеновите валсови концерти. Лилит се беше опитвала да спи на музика. Беше истинско мъчение. „Хващаше се“ за всяка нота, удивляваше се на промените в акордите, опитваше се да определи различните инструменти.

Може би музиката оставяше другите хора на спокойствие и им позволяваше да се отпуснат. Музиката никога не оставяше Лилит на спокойствие.

— Да не би някой да е свалил надписа отвън, който гласеше „Забранено за откачалки“? — попита Клоуи, когато забеляза Лилит да стои на прага. — Да не си дошла да стовариш още от скапаните си текстове върху нищо неподозиращи жертви?

Лилит не харесваше Клоуи, но я познаваше достатъчно добре, за да знае, че Клоуи не лъжеше — тя наистина мислеше, че Лилит е разпространила онези фотокопия сама.

Което означаваше, че виновницата не е Клоуи.

И все пак Луис каза, че поръчката за копията е била изпратена от компютър на „Кинг Медия“. Спомни си как Кам намекна, че може Луц да е направил фотокопията. Но в това нямаше логика. Защо стажантът в Битката на бандите би се опитал да я саботира?

— Виждала ли си Луис и Джийн? — попита тя Клоуи. — Имаме репетиция тук.

— Вече не — каза Клоуи с извити в отровна усмивка устни. — Изритахме ония загубеняци. Сега това е наша територия.

— Но...

— Вие можете да използвате бетонната площадка до контейнера за смет. Хайде — каза Клоуи и размаха ръце в пропъждащ жест. — Омитайте се. Ще започваме и не искам да ни откраднете звука.

— Правилно — изрече Лилит с убийствено сериозно изражение, като блъсна вратата на стаята на оркестъра. — Защото може да се изкуша да копирам потресаващия начин, по който излагаш на показ цепката между гърдите си, когато свириш на китара.

Лилит откри Джийн и Луис на паркинга, седнали върху капака на бебешкосинята хонда на Джийн. От обяд насам температурите се бяха повишили и от паважа се издигаше гореща мараня. Слънцето беше убито оранжева точица зад опушено-сив облак. Челото на Луис беше влажно от пот, когато предложи на Лилит остатъците от огромния пакет „Доритос“, който държеше.

— Точно сега би ми дошло добре малко „Куул Ранч“^[1] — каза Лилит.

— Клоуи и теб ли изрита? — попита Джийн, като качи крака върху фара на колата си.

Тя кимна.

— Къде ще репетираме сега? У нас определено не става.

— Нито пък у нас — каза Луис между няколко шумно сдъвкани хапки. — Родителите ми биха ме убили, ако научат, че съм в група. Мислят си, че днес оставам до късно заради допълнителен курс за подготовка за SAT.

— И у нас не става — каза Джийн. — Аз съм най-големият от пет деца и не ви трябва да си имате работа с братята и сестрите ми. Особено не и с близнаците. Те са откачени.

— Значи, в общи линии, сме прецакани — каза Лилит. Помисли си за Ратълснейк Крийк, но щеше да им трябва генератор за хранване на микрофоните, тонколониите, синтезатора. Никога нямаше да се получи.

— А у Кам? — попита Джийн. — Някой да знае къде живее?

— Съжалявам, за този Кам ли говориш, който вече не е в групата? — попита Лилит, присвивайки очи.

— Не те е саботирал, Лилит — каза Джийн. — Знам, че си смутена и обърквана, но не е бил Кам. Добре е да поговориш с него, да

изясниш нещата. Имаме нужда от него.

Лилит не отговори. Харесваше ѝ да има Джийн и Луис за приятели и не искаше да оплесква това положение, но щеше да тегли чертата, ако я принудеха да приеме Кам обратно в групата. И все пак сега, когато Джийн го спомена, наистина и беше любопитно къде живее Кам.

— Помощникът от библиотеката идва на помощ — каза Луис, като ровеше из телефона си. — Имам достъп до базата данни за учениците с адресите на всички. — Наклони глава назад, отмятайки косата от очите си. — Ето го, „Добс Стрийт“ двеста четирийсет и едно. — Натъпка остатъка от чипса в устата си, после метна смачканата на топка опаковка в близкото кошче за смет. — Да вървим.

— Това не означава, че ще го приема обратно в „Отмъщение“ — предупреди Лилит момчетата, които вече се качваха в колата. — Просто ще идем да погледнем.

Луис предложи на Лилит да се вози до него на предната седалка, което тя прие като кавалерски жест, и джипиесът на Джийн ги насочи към съмнителните квартали на града.

Той наду до дупка стереото — като настоя да ги запознае с един от любимите си нови албуми, който всички много харесаха, — и подкара покрай базара, край който Лилит винаги минаваше на път за училище. Влязоха в квартала на Лилит и минаха точно покрай нейната улица.

Задържа дъха си, докато вече не можеше да види автомобилната алея в страничното огледало, сякаш Джийн или Луис можеха някак да се досетят, че грозната къща в края на уличката беше мястото, което Лилит наричаше дом. Представи си Брус вътре, как гледа стари епизоди на „Риск!“^[2] с Аластор на кушетката до него, и ѝ се стори, че върши предателство спрямо него просто с това, че се срамуваше от мястото, от което идваше.

Изненада се, че Кам би живял в този край на града. Спомни си един ранен разговор, когато ѝ беше казал, че предишната нощ е спал навън. В онзи момент си помисли, че той се шегува. Изглежда, имаше пари в изобилие. Караше собствен мотоциклет, а коженото му яке

изглеждаше скъпо. Беше и донесъл продукти, беше ѝ сервирал хайвер, беше се опитал да ѝ подари цветя същата тази сутрин.

Джийн направи остър завой наляво и натисна спирачките.

— Това не може да е правилно.

Лилит беше на същото мнение. „Добс“ беше дълга, права улица, която беше изцяло затворена за автомобилно движение. Тук нямаше къщи. Нямаше апартаменти. Между колата им с работещ на празни обороти двигател и горящите хълмове в далечината имаше стотици нахвърляни като пъстри кръпки палатки и картонени навеси, издигнати наред пътя. Между палатките сновяха хора и изобщо не приличаха на Кам. Бяха дрипави, изпаднали, много от тях — дрогирани.

— Може би базата данни е сгрешена — предположи Луис и извади телефона си.

— Да идем да проверим — каза Лилит и отвори пасажерската врата.

Луис и Джийн я последваха до периферията на града от палатки, стъпвайки по счупени бутилки и плесенявали картонени кутии. Тук беше странно студено, а вятърът беше остър. Лилит не знаеше какво търси; вече не очакваше да намери Кам тук.

Миризмата беше натрапчива, като от заровени в земята отпадъци, които някой беше напоил с бензин. Лилит дишаше през устата, докато се опитваше да осмисли тази гледка. Отначало изглеждаше като пълен безпорядък. Мършави деца, тичащи навсякъде, мъже, препиращи се за съдържанието на пазарски колички, огньовете, бушуващи в кошчетата за смет. Но колкото по-дълго Лилит изучаваше света на улица „Добс“, толкова повече започваше да го проумява. Той беше сам по себе си една малка общност със собствени правила.

— Аз първа ги видях — каза една жена на възрастта на майката на Лилит на друга, по-млада жена, и изтръгна от ръката ѝ чифт брезентови обувки.

— Но са моят номер — възрази втората жена. Имаше руси ситни плитчици и носеше сиво потниче до пъпа. Лилит виждаше ребрата ѝ. — Ти не би могла да си набуташ дори палеца в тях.

Лилит погледна надолу към собствените си разпадащи се кубинки с връзките, които все ѝ се налагаше да връзва на възел, когато се късаха. От години не беше имала друг чифт обувки. Опита се да си представи, че няма дори тях.

— Може би е добре да се омитаме — предложи Джийн с неспокойно изражение. — Можем да говорим с Кам утре в училище.

— Ето там — каза Лилит и посочи напред към момче с праметната през рамо куриерска чанта, което излизаше от тъмнозелена палатка.

Кам поспря за миг и се взря нагоре към небето, сякаш можеше да прочете там нещо, което останалите не можеха.

На този фон, в гаснещата светлина на здрача, Кам изглеждаше като съвсем друг човек. Изглеждаше по-стар, уморен. Винаги ли беше изглеждал така? Домъчня ѝ за него. Запита се колко ли трябваше да се преструва Кам в училище, за да си придава толкова уверен и загадъчен вид.

Наистина ли това беше домът му? Лилит никога не беше знаела, че в Кросроудс има хора, които живеят така. Никога не си беше представяла някой в по-лошо положение от собственото си семейство.

Той вървеше в тяхната посока, но още не ги беше видял. Лилит подръпна Джийн и Луис за ръкавите на ризите, за да ги скрие, така че той да не ги види.

Кам кимна, докато минаваше край две по-големи момчета. Едното вдигна юмрук, за да го удари за поздрав в неговия.

— Здравсти, брат.

— Как си, Огъст? — чу тя да казва Кам.

— Не мога да се оплача. Само зъбоболът.

— С теб съм — каза Кам с усмивка. Сложи ръка на рамото на младия мъж и се вгледа дълбоко в очите му. Мъжът сякаш се отпусна, хипнотизиран от погледа на Кам.

Лилит също беше хипнотизирана. Хората тук имаха едно и също гладно, нервно изражение. Но не и Кам. Под изтощението си той излъчваше кротко спокойствие, което намекваше, че нищо на това място не може да го засегне. Може би нищо на този свят не можеше да го засегне. Това беше едно от най-прекрасните неща, които беше виждала някога. Искаше ѝ се и тя да бъде такава: в мир със себе си, независима, свободна.

— Някак оставам с чувството, че наистина живее тук — отбеляза Джийн.

— Ако това може да се нарече живеене — каза Луис и тръгна към него. — Не се налага да бъде тук. Вкъщи имаме две допълнителни

спални. Сигурен съм, че нашите ще го пуснат да спи при нас.

— Чакай. — Лилит го възпря. — Може да се смути, че сме го проследили дотук. — Лилит знаеше, че на негово място самата тя би се почувствала неудобно. — Да поговорим с него утре.

Загледа как Кам отиде бавно до горящо кошче за смет, където един баща приготвяше над метална скара два хотдога за четири малки деца. Разряза всеки хотдог на две и ги обърна на скарата, но когато Кам спря за миг пред него, човекът започна да реже единия хотдог на по-малки парчета.

— Гладен ли си? — попита той и предложи на Кам четвърт хотдог.

— Не — каза Кам. — Благодаря. Всъщност... — Пъхна ръка в куриерската си чанта и извади увит във фолио пакет. — Добре е да вземете това.

Мъжът разви пакета и откри гигантски сандвич, купен от деликатесен магазин. Примигна към Кам и отхапа огромна хапка, после подели останалото между децата си. Докато те се хранеха, той прегърна Кам за благодарност.

След като се нахраниха, най-голямото момче — изглеждаше някъде на годините на Брус — извади очукана китара. Кам разроши косата на момчето, после седна сред тях. Опита се да настрои китарата, но Лилит чуваше, че положението е безнадеждно. Две от струните бяха скъсани. Въпреки това Кам не се предаде и скоро китарата зазвуча малко по-добре, отколкото преди.

— Някакви искания? — попита той.

— Приспивна песен — каза най-малкото момче с прозявка.

Кам се замисли за момент:

— Научих тази от талантлива музикантка — каза той — на име Лилит.

Когато Кам засвири първите акорди на „Изгнание“, Лилит си пое въздух през зъби. Кам пееше песента прекрасно, бавно и много емоционално, придавайки ѝ дълбочина, каквато тя никога не си беше представляла, че е възможна. Изпя я два пъти. Когато свърши, децата в групата вече клюмаха и се унасяха в сън. Зад тях баща им изръкопляска тихо на Кам.

— Леле — прошепна Джийн.

— Да — каза Лилит. Беше разтреперана, готова да се просълзи, толкова трогната, че не може да каже нищо повече.

— Добре е да тръгваме — каза Луис.

Часове по-рано Лилит беше сигурна, че е отписала Кам за последно. Сега последва приятелите си към колата на Джийн, чувствайки се замаяна, сякаш светът около нея се местеше с всяка стъпка.

Единственото, в което бе сигурна, беше колко бе сбъркала за Кам.

---

[1] Вид чипс „Доритос“ — Б.р. ↑

[2] „Риск!“ (на англ. „Jeopardy!“) — викторинно шоу, излъчвано по NBC, при което кандидатите трябва да формулират въпроси по предварително дадени отговори. — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТ ЗАПЛЕНЕН КАМ

Шест дни

Кам се събуди в зелена палатка на улица „Добс“ със схванат гръб и бездомно куче в краката си. Беше спал тук два пъти, откакто пристигна в Кросроудс. Не беше толкова самотно, колкото на покрива на физкултурния салон на „Тръмбул“.

Избута кучето и надникна навън към бледорозовия изгрев на слънцето. Тук утрините започваха рано. Всички бяха гладни, с погледи, замъглени от тежка нощ. Кухнята за бедни отваряше в седем и Кам се беше писал доброволец да работи в смяната за закуска, преди да отиде на училище.

Тръгна с криволичене надолу по улицата, като подминаваше семейства, които се приготвяха за деня, отваряха щипците на палатките си, протягаха крайниците си, люлееха неспокойни бебета. При изоставената офисграда, превърната в кухня за бедни, бутна остъклената врата и я отвори.

— Добро утро — посрещна го мършав по-възрастен мъж на име Джакс. — Можеш да започваш направо там. — Кимна към очукания стоманен плот, където до купа за смесване стоеше грамадна кутия „Бискуик“.

Нямаше кой знае колко учтиви безсмислени разговори — което устройваше Кам. Добави млякото и яйцата и започна да бърка сместа за палачинки: знаеше, че момчетата Балард, които обожаваха музиката му, щяха да бъдат сред първите на опашката. Половин хотдог и няколко хапки сандвич не беше подобаваща вечеря за подрастващо хлапе. Скоро Кам беше започнал да изпитва съчувствие към семействата, които живееха на улица „Добс“. Беше пристрастен към живота на простосмъртните, а не само към този на Лилит. Човешките същества

го заплеляваха. Всички онези малки пламъчета, които вечно светваха и гаснеха.

— Ей, Кам, добре ли си? — попита Джакс от кухненската печка, където препичаше резени консервирана шунка. — Нямах особено добър вид.

Кам остави купата със смес за палачинки и тръгна към прозореца със затъмнени стъкла, за да погледне отражението си. Зелените му очи бяха скрити зад тъмнопурпурни очни ямки. Откога имаше увиснала гуша? А сега дори ръцете му изглеждаха престарели, осеяни със старчески петна и набръчкани.

— Добре съм — каза той, но гласът му потрепна. Изглеждаше — и се чувстваше — ужасно.

— Вземи да закусиш нещо преди училище — каза Джакс мило и потупа Кам по гърба, сякаш една чиния палачинки щеше да накара всеки проблем, който дяволът му сервираше, просто да се изпари.

— Кам...

Лилит го намери при шкафчето му преди часа на класния. Беше летял от улица „Добс“ до кампуса, за да може да вземе набързо един душ, преди съблекалнята да се напълни с хлапетата от отбора по бягане. Мислеше си, че един душ ще подобри малко вида му, но когато се облече за училище, огледалото в съблекалнята се беше оказало също толкова nelаскаво, както и прозорецът на кухнята за бедни.

Дори стъпалата му се променяха: ставаха черни и разцепени, като копитата на прокълнатите. Ботите му вече не му ставаха. Беше се наложило да отмъкне един чифт от мотоциклетистки магазин в центъра.

— Здравсти. — Кам не се сдържа и се взря в прекрасното лице на Лилит.

— Как си? — попита тя меко.

— Бил съм и по-добре. — Това не беше от нещата, които искаше да признае, но истината се изплъзна, преди да успее да я възпре.

Покрай тях из коридора се стичаха ученици. Всички говореха за училищния бал. Някой ритна футболна топка към главата на Кам. Той се сниши точно навреме.

— Мога ли с нещо да помогна? — попита Лилит, като се облегна на шкафчето му и му отправи лека усмивка. Носеше тениска с „Четиримата конници“, завързана на възел на тясната ѝ талия. Косата ѝ беше още мокра от взетия душ и ухаеше на фрезии. Той не се сдържа и се наведе към нея.

Запомни ме, копнееше да каже Кам, защото ако тя можеше да го запомни такъв, какъвто бе най-напред, когато се влюбиха, нямаше да го вижда само като вехнещата черупка, каквато той беше днес.

— Мислех, че си ми бясна — каза той.

За негово удивление, Лилит посегна да хване ръката му. Пръстите ѝ бяха хладни и силни, с мазоли по връхчетата, където натискаше струните на китарата си.

— Има по-важни неща, за които да се тревожа — каза тя.

Кам побърза да се възползва от шанса си и пристъпи по-близо, копнеейки да посегне към косата ѝ. Знаеше каква щеше да е на допир: влажна и великолепно мека, точно каквато беше в Ханаан, когато тя лежеше в прегръдките му на брега на реката след плуване, с разпиляна по голите му гърди коса.

— Какво би могло да е по-важно от доверието ти? — попита той.

Лилит наклони глава към Кам. В очите ѝ се появи замечтано изражение, замествайки подозрението, с което беше свикнал в този Ад. Устните ѝ се разтвориха. Кам задържа дъха си...

— Е, деца... — Джийн Рах се появи пред тях и повдигна зелените си пластмасови слънчеви очила. — Имаме ли група, или какво?

Лилит отстъпи назад и подръпна надолу края на късите си панталони. Изглеждаше объркана като човек, събуждащ се от хипноза, който не можеше да си спомни какво се е случило преди миг.

Кам знаеше, че Джийн е добронамерен, но точно в този момент му идваше да го удари.

— Предполагам, че след като вие двамата си говорите — продължи Джийн, виждайки изражението в очите на Кам, — сте се сдобрили и можем отново...

— Точно работехме по това — каза Лилит.

— Работете по-бързо — Джийн щракна с пръсти. — Имаме да обсъдим по-важен въпрос относно бала. — Смушка Лилит. — Покани ли го вече?

— За какво да ме е поканила? — попита Кам.

— За училищния бал — каза Джийн.

Лицето на Лилит започна да се облива в множество нюанси на червеното, когато веждите на Кам се изстреляха нагоре. Той беше чакал далеч по-романтичен момент, за да покани нея на бала. Дали тя всъщност планираше да покани него?

— Разбира се — изтърси припряно той. — С удоволствие.

Джийн трепна:

— Не, човече, това беше шега. Съжалявам, мислех, че ще се засмееш. Мислех, че и двамата ще се засмеете...

Кам преглътна:

— Безумно забавно.

— Нямам нужда от кавалер, за да изсвиря една песен с групата си — каза Лилит. — Така че всички просто охладете страстите.

— Да, Кралю на бала — изсмя се Джийн. — Охлади страстите.

Кам го блъсна в едно шкафче:

— Благодаря, мой човек.

— Но наистина се питах, Кам — каза Лилит, като усукваше една къдрица от червената си коса, — дали би обмислил да се включиш отново в групата. — Тя хвърли поглед към Джийн. — Ето. Това е. Добре ли е?

— Добре — каза Кам, достатъчно благоразумен да не пита какво я беше накарало да размисли. — Разбира се, с удоволствие.

Джийн сложи едната си ръка на рамото на Кам, другата — върху рамото на Лилит.

— Сега, когато този въпрос е изяснен, можем да се залавяме за работа — каза той. — Да се срещнем на паркинга веднага след училище. Отиваме на експедиция за събиране на материали.

— Накъде? — попита Кам. Каквото и да включваха плановете на Джийн, на Кам му допаднаше идеята да се махне от кампуса на „Тръмбул“ с Лилит.

— Да пазаруваме за бала, „Битката на бандите“, наричана още „нашето дебютно шоу“ — Джийн почука с пръст по циферблата на часовника си. — След шест дни е, а ние нямаме подходящ вид.

— Джийн, седя до Кими в часа по поезия — каза Лилит. — Знам за сатенения колан с цвят на червена боровинка, за който си направил специална поръчка, за да е в тон с роклята ѝ за бала.

Кам избухна в смях.

— Млъквай, и ти също си затваряй устата — каза Джийн, като посочи към всеки от тях. — Да, по време на част от бала ще нося сатенен колан в цвят на червена боровинка. — Той поклати печално глава. — Но не и когато свири „Отмъщение“. За тази цел ще трябва да се освободим от всички задръжки.

Лилит погледна надолу към късите си джинсови панталони:

— Смятах да нося просто...

— Не можем да излезем на сцената, облечени във всекидневните си дрехи! — заяви Джийн, по-сериозен, отколкото Кам го беше виждал някога. — Не искаме публиката ни да ни гледа както сега.

Кам се прокашля и хвърли поглед надолу към ботите си. Да не би Джийн да намекваше да не ги носи на сцената? За нещастие, нямаше особено голям избор. Огледа се из коридора към хлапетата, които бързаха да влязат в час.

— Не съм сигурен, че изобщо ни виждат.

Джийн завъртя очи:

— Знаеш какво имам предвид. Не искаш онзи тип Луц да те види на сцената и да си те представи как седиш наказан със задържане след часовете, нали?

— Вероятно не — призна Кам, макар да знаеше, че никакъв костюм нямаше да го скрие от Луцифер.

— Трябва да мисли, че си от друг свят — продължи Джийн.

— Ще изсвирим само една песен — каза Лилит. — Струва ми се истинско прахосничество някакви извънземни да бият път чак от открития космос само за да изсвирят една песен.

— Основната тема на рока е пропиляването и прахосничеството — отбеляза Джийн. — Пропиляно време, пропиляна младост, пропилян талант, пропилены пари.

Кам се зачуди откъде идваше безпокойството на Лилит за новата външност; после осъзна: тя вероятно не можеше да си позволи нищо ново. Но това не биваше да ѝ попречи да си намери нещо специално. Щеше да измисли начин да ѝ помогне.

— Джийн е прав — каза Кам на Лилит. — Имаме нужда от обща визия. Само че не скъпа. В момента не мога да си позволя много.

— Не се безпокой — каза Джийн и Кам забеляза как Лилит изпусна въздишка на облекчение. — Мога да работя с определен

бюджет. Значи ще се срещнем в три и четирийсет и пет и ще се отправим към Армията на спасението.

Кам се почеса по главата. Коженото му яке беше ръчно изработено през 1509 г. във Флоренция от самия Бартоломео. Последния си чифт ботуши бе взел от мъртъв пехотинец на едно бойно поле в Рейнската област през 1945 г. Джинсите му бяха от първата партида, създадена през 1873 г. от Леви Строс. Беше ги занесъл направо на „Савил Роу“^[1], за да ги преправят.

О, как се бяха променили времената.

— Включвам се — каза Лилит точно преди звънецът да удари. — Ще се срещнем след училище. Между другото, Кам, харесвам новите ти боти.

— Ти, ела с мен, моментално — Таркентън сграбчи Кам за яката по време на обяда, когато той се надяваше да се измъкне тайно до Ратълснейк Крийк. Беше успял да забърше страхотен ремък за китара от черен сатен в един музикален магазин вчера и искаше да го остави като подарък за Лилит върху старинното писалище.

— В какво ме обвинявате? — попита Кам, докато Таркентън го издърпваше обратно вътре в кафетерията.

— Неизпълнение на задълженията ти като член на кралския двор за училищния бал. Госпожица Кинг ме уведоми, че вече си пропуснал пет от срещите, и няма да пропуснеш друга, докато аз отговарям за това.

Кам изпъшка:

— Няма ли някакъв документ за отказване от претенции, който мога да подпиша, за да се измъкна? Сигурно има някое друго хлапе, което наистина иска мястото ми.

Таркентън насочи Кам към една маса в центъра на кафетерията, където седеше Клоуи Кинг с другите момичета от групата си и три момчета, познанството с които Кам досега успешно беше избягвал. Деляха си една пица, всички се бяха навели заедно и си шепнеха. Всички спряха да говорят в мига щом видяха Кам.

— Сядай — нареди Таркентън, — стегни се и започвай да даваш идеи за цветове за арката от балони като нормален тийнейджър. — Директорът посочи на Кам последното свободно място.

— Ако седна, ще си отидете ли? — промърмори Кам, когато Таркентън най-сетне изчезна. Клоуи незабавно плъзна кутията с пица към центъра на масата, така че Кам да не може да я стигне.

— Не ме гледай така — каза тя. — Помагам ти. Сигурна съм, че искаш да смъкнеш някой и друг килограм преди бала. Повярвай ми, не ти трябва тази пица.

— Не бъди зла, Клоуи — пошегува се момче с квадратна глава на име Дийн. — Остави дебеланкото да си угоди.

Всички около масата започнаха да се смеят. На Кам изобщо не му пукаше какво мислят тези хлапета за него. Криво му беше само за времето, което му крадяха. Трябваше да е или с Лилит, или да прави нещо специално за нея.

Точно тогава на масата пред него падна сгънат лист хартия. Кам вдигна поглед и видя Лилит да минава край него, носейки подноса с обяда си. Тя кимна към бележката. От външната страна с черни букви беше написано името на Кам. Той я разгъна.

ДРЪЖ СЕ... САМО ТРИ ЧАСА ДО „ЛОВНАТА НИ РАЗХОДКА“.

С внезапно приповдигнато настроение той се обърна назад да погледне Лилит. Тя беше седнала в далечния край на кафетерията, до Джийн и Луис. Ядеше яркочервена ябълка и се смееше. Изглежда, усети върху себе си очите на Кам и хвърли поглед към него, чак към другия край на кафетерията, за да му отправи ослепителна, съчувствена усмивка.

Клоуи можеше да вземе онази пица и да си я натика някъде. Усмивката на Лилит беше всичката храна, от която Кам имаше нужда.

След училище хондата на Джийн влезе със скърцащ вой в паркинга на Армията на спасението, разтърси се и спря, заемайки две места. Пръстите на Кам докоснаха тези на Лилит, докато се измъкваше от задната седалка. Когато вдигна поглед, тя се усмихваше. Беше същата усмивка, която му беше отправила в кафетерията, усмивката,

която бе помогнала на Кам да преживее трийсет и петте минути на срещата за планиране на кралския двор за бала.

Кам нямаше мнение къде е добре да бъде разположена кабинката за снимки или пък дали диджеят трябва да е облечен в смокинг, или нещо по-небрежно, нито дали им трябваха цветя, за да украсят масата, където щяха да се подписват паметните книги.

Определено обаче смяташе да убеди Лилит да бъде негова дама за бала.

Днес нещата вървяха добре и нямаше нов признак за намеса на Луц, така че Кам беше оптимист. Все още обаче имаше работа за вършене. Имаше нужда това отиване да Армията на спасението да създава толкова романтично усещане, колкото и едно пътуване до Айфеловата кула.

— Разделяйте и владейте — каза Джийн, като ги привика да влязат в магазина за вещи втора употреба. Вътре миришеше на топчета нафталин, напръскани с котешка урина, смесена е полъх на застоял парфюм с ванилия. — Експериментирайте. Забавлявайте се.

— Но помнете — добави Луис, като задържа вратата отворена за Лилит, — търсим костюми, които издигат сценичното ни присъствие.

Кам хвърли поглед към първокурсника и се засмя:

— Леле. Какво те е прихванало?

— Имам си дама за бала — каза Луис и изпълни малък танц.

Не е кой знае какво.

— Най-последно я покани? — попита Джийн, после се ухили на Кам: — Точи лиги по Карън Уокър цял семестър.

— Поздравления, Луис — каза Лилит и вдигна ръка за поздрав с разперени пръсти към барабаниста, но когато тя се отпрати надолу по една пътека, преливаща от шапки, Кам се запита дали беше доловил нотка на завист в гласа ѝ. Сега дори Луис си имаше гадже за бала.

Кам последва Лилит до висока стена с жълто-зелени рафтове, впечатлен, че беше открила най-интересния отдел от магазина толкова бързо. Кам беше пазарувал, правил дарения и дори работил в поне сто магазина за винтидж стоки през годините. Можеше да влезе в който и да е и да разбере къде са обувките и електрическите крушки и как да намери наистина готините стари костюми.

Лилит, изглежда, имаше същата дарба. Тя се повдигна на пръсти да смъкне един костюм от три части на тънки сини райета от лавицата.

Вдигна панталоните към Кам, като кимна одобрително.

— Какво ще кажеш?

— Истински динамит. — Той взе костюма, после разрови из останалите, спирайки при един вълнен костюм с шарка на редуващи се големи и малки карета, който бе по-малък от останалите и изглеждаше безупречно. Кам знаеше, че сакото ще стои съблазнително на Лилит и че панталоните щяха да са ѝ точно по мярка.

— О, влюбена съм в това — каза тя, когато ѝ го подаде. — Мислиш ли, че може да ми стои добре?

— Не знам дали този град ще е в състояние да понесе колко добре ще изглеждаш в този костюм — каза той.

— Наистина ли? — Тя го огледа за петна. — Ще го пробвам.

Кам махна на една висока жена с табелка с името ѝ.

— Имате ли нещо против да ни заведете до пробните?

— Отзад — каза жената и отведе Кам и Лилит до един ъгъл, отделен с жълта фланелена завеса.

— Влизай, малката — каза Кам.

Пробната беше разхвърляна, със стари поли, пелерини тип „пончо“, широкополи сламени шапки и пижами, висящи по закачалки и куки на стените. Изглеждаше сякаш всичко, което е било пробвано и отхвърлено през последното десетилетие, просто беше оставено там на купчина.

— Хайде, влизай — каза Лилит, дръпна завесата и я затвори зад двамата.

Вътре светлината беше различна; крушките с гореща бяла светлина омекваха до по-нежно, почти романтично сияние през прашните абажури.

— Обърни се, докато облека това — каза тя.

— Не искаш ли да изчакам отвън? — попита Кам.

— Казах ти какво искам — каза Лилит. — Обърни се.

Кам се подчини. Заслуша се в звуците, които тя издаваше, когато се движеше, тихото ѝ поемане на дъх, мекият звук от тупването на раницата ѝ на пода, лекото пляскане на ластика, когато вдигна косата си и я прибра на конска опашка. Нещо докосна леко рамото му и той осъзна, че Лилит се съблича. С всичките дрехи, струпани на купчини отзад, в пробната нямаше много място за движение, така че докато

Лилит се измъкваше от джинсите си, голият ѝ хълбок се бутна в Кам. Крилете му започнаха да парят от порива да ги разпери.

— Ще си пробваш ли дрехите, или какво? — попита Лилит.

Това бе вълнуващо чувство — да знае, че зад него ставаше нещо опасно сексапилно, но да не може да види нищо от него, нищо от нея. Кам се чувстваше, сякаш двамата с Лилит имаха тайна, момент, който си беше само техен.

— Да — той си смъкна якето.

Скоро стояха, опрели един в друг голите си гърбове. Допирът до кожата на Лилит в тихото, преградено със завеса пространство беше опияняващ. Все едно бяха обратно на брега на река Йордан. Тялото му можеше да разпознае всяка извивка на нейното, без да я вижда.

Дали и Лилит разпознаваше неговите? Заради Луцифер тялото на Кам съвсем не беше такова, както в Ханаан, но все пак копнееше да разбере дали такава близост пробуждаше спомените ѝ.

— Йо! — провикна се Джийн отвън. — Трябват мнения.

— Само минута — обади се Лилит, докато двамата с Кам припряно се напъхваха в дрехите си.

Кам вдигна ципа на панталоните с тънкото райе и миг по-късно почувства върховете на пръстите ѝ на раменете си, когато го завъртя с лице към себе си.

Само че Лилит не беше облечена в карирания костюм. Вместо това се беше пъхнала в светлосиня рокля с чисти, семпли линии. Деколтетото беше ниско изрязано, но не дълбоко. Линията на подгъва се спускаше леко до средата на бедрата ѝ. Сигурно току-що я беше намерила в купчината в пробната, но изглеждаше ушита специално за нея.

— Изглеждаш прекрасно — каза той.

— Благодаря — каза Лилит. Огледа костюма му, който сякаш беше направен за предишния Кам — не за сегашното му тяло. — На закачалката изглеждаше обещаващо — каза вежливо. — Но донякъде ти придава излъчване на търговец на стари коли.

— Идеално — каза той, — защото ти изглеждаш като щедра, млада и съблазнителна домакиня от петдесетте, тръгнала да си търси „Кадилак“ втора ръка.

— Ъх — изписка Лилит, но се смееше. — Свали това незабавно, преди трайно да си прихванал гадното му излъчване.

— Какво да облека вместо това? — попита Кам, също през смях.

— Каквото и да е друго! — Лилит грабна сиво вълнено пончо с жълти и оранжеви цветя от една кука на стената в дъното на пробната. Имаше вид, сякаш някога беше принадлежало на някой мексикански десперадо. — Ето!

Кам посегна зад обемист зелен халат за баня и измъкна розова, сатенена хавайска рокля без презрамки.

— Само ако пробваш това.

— Приемам предизвикателството ти — каза Лилит закачливо и взе роклята. С показалеца си направи знак на Кам да се обърне.

Отново бяха с гръб един към друг, Кам — заставащ много неподвижно всеки път щом почувстваше голата кожа на Лилит да докосва неговата. Затвори очи и си представи как хавайската рокля се плъзга надолу по извивката на хълбоците ѝ.

Когато тя се обърна, Кам с възхищение откри, че беше откъснала бяло копринено цветче от орхидея от няколко подбрани изкуствени растения в ъгъла на пробната. Беше затъкнато зад ухото ѝ.

— Алоха — каза тя и изпърха с мигли.

— Алоха и на теб — каза Кам.

— Това момче определено знае как се носи пончо — отбеляза тя, оглеждайки го одобрително от глава до пети.

Кам задейства най-чистия си акцент от Мексико Сити и хвана Лилит за ръка.

— Знам, че идваме от различни светове, сенъорита, но сега, след като ви видях, трябва да ви отведа с мен в моето ранчо.

— Но баща ми никога няма да го позволи — каза Лилит, успявайки да докара впечатляващо убедителен тон на хавайска жрица. — По-скоро ще те убие, отколкото да позволи да ме отведеш!

Кам ѝ целуна ръка:

— За теб бих рискувал всичко, дори вечните пламъци на Ада.

— Ехо? — извика Луис, застанал пред завесата. — Какво става там вътре? Открихте ли вече подходящата визия?

Лилит се изкикоти и дръпна назад завесата, като изтанцува няколко стъпки хула.

Откриха Джийн издокаран с черна мека шапка и жълто-кафяв тренчкот. Междувременно Луис беше намерил футболен екип, допълнен е подплънки, и някак го нахлузи върху дрехите си.

— Хайде, спречкайте се сега с мен, гадняри! — изкрещя към тавана.

— Супер — Джийн хвърли поглед към всеки от тях и поклати глава. — Ще изглеждаме като „Вилидж Пийпъл“.

— Не сме свършили, мой човек — каза Луис. — Току-що дойдохме!

— Е, дотук изглеждаме жалки — каза Джийн. — С изключение на теб, Лилит. Сега хайде да се постараям малко повече.

— Казва онзи, който си избра мека шапка — отбеляза Луис, докато двамата изчезнаха в океан от рипсено кадифе.

— Сега какво? — попита Кам, когато двамата с Лилит се върнаха в пробната. — Може да си имаме неприятности с Джийн, ако продължаваме да се занасяме.

— Звучи опасно — подметна закачливо Лилит. Хвърли поглед из пробната, тършувайки из закачалките. — Нека се изненадаме взаимно.

Отново се обърнаха с гръб един към друг. Отново Кам почувства как роклята се плъзва през главата на Лилит и пада на пода в краката му. Отново потрепери от едва сдържана страст.

Измери с поглед закачалката с дрехи пред себе си и накрая посегна към дълъг бежов индийски кафтан. Нахлузи го през главата си и го завърза на врата.

— Какво мислиш за тази? — попита Лилит няколко мига по-късно.

Той се обърна с лице към нея.

Лилит носеше ефирна, бяла, дълга до пода рокля, избродирана с наситено зелени листа.

— Нямаше как да не те забележа край селския кладенец онзи ден... — изрече тя с бавен, дрезгав тон.

Тя още играеше, но Кам едва можеше да диша. Не беше виждал тази рокля от...

— Къде намери това?

Лилит посочи с жест към купчината дрехи, натрупани до задната стена, но Кам не можеше да откъсне очи от нея. Примигна и видя бъдещата си съпруга, със слънчевата светлина, която хвърляше пъстри петна по раменете ѝ, докато стоеше до него край река Йордан преди три хиляди години. Помнеше точно какво беше усещането от допира

на онази лека като перце тъкан между пръстите му, когато обви ръце около нея. Помнеше как се влачеше шлейфът ѝ, когато тя го напусна.

Не можеше да бъде. Тъканта щеше отдавна да се е разпаднала. В тази рокля обаче Лилит изглеждаше точно като момичето, което беше изгубил.

Кам се облегна на закачалката с дрехи; усещаше слабост.

— Какво? — попита Лилит.

— Какво какво? — отвърна Кам.

— Очевидно изглеждам зле в тази рокля.

— Не съм казал това.

— Но си го мислеше.

— Ако можеше да четеш мислите ми, щеше да се извиниш за този коментар.

Лилит се загледа надолу към роклята.

— Беше замислено като шега. — Тя направи пауза. — Глупаво е, знам, но по някаква причина, аз... исках да ти хареса как изглеждам в нея.

Тя излезе от пробната и застана пред огледалото отвън. Кам я последва, гледайки я как опипва бродерията на талията си. Гледаше как полата изшумоля, когато тя завъртя леко бедра. Изражението ѝ се промени. Очите ѝ отново станаха замечтани. Той пристъпи по-близо.

Възможно ли беше? Дали тя си спомняше нещо от тяхното минало?

— Ти си най-забележителното създание, което някога съм виждал... — изрече той, преди да осъзнае какво прави.

— Трябва да се оженим в храма — каза тя рязко.

— Какво? — Кам примигна, но после отговорът го осени. Бяха си казали същите тези думи преди, на речния бряг в Ханаан, последния път, когато тя носеше тази рокля.

Лилит срещна погледа му в огледалото. Внезапно в очите ѝ бликна гняв и разкриви чертите ѝ. Тя рязко се завъртя с лице към него, изпълнена с ярост. Миналото, което тя не можеше да си спомни, преминаваше напред в настоящето. Кам виждаше, че Лилит беше объркана защо изпитва такъв гняв, но абсолютно сигурна, че определено е свързан с Кам.

— Лилит — каза той. Искаше да ѝ каже цялата истина. Мъчително му беше да разбира какво чувства тя по-добре, отколкото

самата тя разбираше.

Но преди той да успее да каже нещо повече, Лилит избухна в смях. Звукът беше насилен, не присъщият ѝ мелодичен смях.

— Какво беше това? — попита тя. — Съжалявам, нервна съм.

Кам се опита да се засмее:

— Шегуваше ли се?

— Може би. — Лилит подръпна копчетата на гърба си, сякаш роклята я задушаваше. — Но усещам гнева си толкова истински. Сякаш искам да изтръгна с нокти лицето от черепа ти.

— Леле — успя да каже Кам.

— Най-странната част обаче — продължи Лилит, като го оглеждаше внимателно — е, че ти се държиш, сякаш го заслужаваш. Бясна съм ти, а нямам представа защо. Но почти ми се струва, че ти знаеш. — Тя притисна юмруци към слепоочията си. — Полудявам ли?

Той изучаваше бродираната лоза, която пълзеше по торса ѝ. Трябваше да я измъкне от тази рокля.

— Другата ми харесваше повече — излъга той, върна се в пробната и вдигна модерната синя рокля от пода. Изглеждаше евтина и лесна за забравяне редом до сватбената рокля на Лилит. — Ето, нека ти помогна да се измъкнеш от това старо нещо. Мирише на нафталин.

Но Лилит отблъсна ръката на Кам от копчетата на врата си.

— Би трябвало да купя тази. — Гласът ѝ беше далечен. — Кара ме да се чувствам... повече като себе си. — Провикна се към продавачката: — Колко е тази рокля?

— Никога преди не съм я виждала — дойде отговорът на жената миг по-късно. — Или току-що е пристигнала, или си стои в онази купчина в пробната от цяла вечност.

Кам знаеше, че е първото — и освен това знаеше кой я беше занесъл там.

— Каква е най-добрата ви цена? — попита Лилит и Кам я чу как отваря ципа на раницата си и рови из портмонето си. — Имам... два долара и петдесет... и три цента.

Кам тръгна след нея.

— Може би не бива...

— Е каза продавачката. — В петъците роклите са на половин цена, а повечето хора по тези места имат по-различен стил от...

каквото там е това. Ще ми платите вашите два и петдесет и три на касата.

— Чакай... — поде Кам.

— Страхотно — каза Лилит, отдалечавайки се с шумолене от него надолу по пътеката, все още облечена в роклята.

Докато се преобличаше обратно в собствените си дрехи, Кам забеляза мъничък гаргойл от резбовано дърво да седи върху лавица с дреболии, с поглед, обърнат навън от пробната. Кам и Лилит най-сетне започваха да се разбират. Но Луцифер не можеше да търпи това. За да спечели облога, му беше нужно Лилит да остане хваната като в капан — дори облечена — в яростта си. А тя никога не бе била по-разгневена на Кам, отколкото в последния ден, когато бе носила тази рокля.

Сега, три хилядолетия по-късно, щеше да я носи отново и да почувства отново онази ярост — в нощта на училищния бал, когато Кам щеше да се нуждае най-много от прошката ѝ.

---

[1] „Савил Роу“ — улица в Мейфеър, Лондон, прочута най-вече с изисканите шивашки ателиета за мъжко облекло, превърнала се в нарицателно за елгантност. — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТ БЕЗСМЪРТНА МОЯ ЛИЛИТ

Пет дни

— Може ли вече да сваля това нещо? — попита Брус в събота, дърпайки тениската, която Лилит беше завързала на възел около главата му като превръзка за очи.

— Можеш да го свалиш, когато аз кажа — каза му Лилит. От седалката си в обществения автобус на Кросроудс тя натисна жълтия бутон с надпис „Изход“, за да даде знак на шофьора да спре на следващата спирка. Ако не се брояха двамата възрастни хора, които си деляха десертче „Туикс“ в предната част на автобуса, Лилит и Брус бяха единствените пътници.

— Сърби ме от него — изхленчи Брус. — И мирише.

— Но съвсем определено ще си заслужава. — Лилит покри с ръка очите на братчето си, защото ако беше на негово място, определено щеше да наднича. — Сега, хайде.

Стомахът на Лилит се стегна на възел, когато автобусът се натъкна на поредица от дупки в пътя. Беше нервна. Искаше това да бъде специално, нещо, което Брус щеше да запомни. Нямахше търпение да види лицето му, когато разкриеше изненадата.

Когато автобусът спря, Лилит поведе Брус надолу по стълбите и през една пресечка, после спря за миг пред витрината на един магазин, като потупа джоба си, за да се увери, че парите, които ѝ беше дала майка ѝ, са още у нея.

Когато преди два дни майка ѝ беше открила всички продукти, претъпкали хладилника им, бе подложила Лилит на истински разпит откъде ги е взела. Лилит излъга — нямаше начин да задълбае в историята с Кам пред майка си, — като каза, че дава уроци по китара на едно хлапе от училище за малко допълнителни пари. Майка ѝ беше

погледнала Лилит с искрена изненада, после беше направила нещо безпрецедентно: беше прегърнала дъщеря си.

Лилит беше толкова изненадана, че остави прегръдката да се проточи.

А после снощи, когато майка ѝ се прибра от работа, почука на вратата на Лилит. Момичето се взираше в дрешника си, но бързо затвори вратичката му, скривайки странната бяла рокля, която висеше вътре. Вече я беше пробвала два пъти, откакто се върна от магазина за стари вещи. Роклята я караше да копнее за нещо, което не можеше да облече в думи. Беше толкова старомодна, но стоеше на Лилит по-добре от каквото и да е друго, което бе носила някога. Не можеше да спре да мисли как я беше погледнал Кам, когато се обърна към него в пробната.

— Здравсти, мамо — каза тя небрежно, като отвори вратата си.

Майка ѝ подаде банкнота от двайсет долара.

— Какво е това?

— Мисля, че му казват „джобни пари“ — каза майка ѝ с усмивка.

— Имах малко допълнителни пари тази седмица, след като ти се погрижи за продуктите. — Тя направи пауза. — Беше наистина щедро от твоя страна, Лилит.

— Няма проблем — каза Лилит. — Не е кой знае какво.

— За мен е. — Тя кимна към парите в ръката на Лилит. — Позабавлявай се. Вземи Брус с теб.

Тя така и направи.

— Къде сме? — изхленчи Брус, чешейки се по челото, където превръзката за очи беше стегната здраво.

Лилит го хвана за ръка и се провря през вратата от затъмнено стъкло в „Лейнс“, единствената алея за боулинг в Кросроудс. Врълетя я струята въздух от климатика; мирисът на евтина, поръсена с риган пица и сирене начо с остра миризма; проблясващите светлини над алеите; подхранваните от захарта писъци на сто деца.

А после, издигащ се над всичко друго, пукащият звук от топка за боулинг, събаряща десет кегли.

— Страааайк! — извика Брус, все още с вързани очи, с вдигнати във въздуха юмруци.

Лилит смъкна превръзката:

— Как разбра?

Очите на брат ѝ се разшириха. Той залитна напред, после застина, подпирайки лакти на една машина за лъскане на топки.

— Не съм — каза накрая. — Преструвах се.

После тя остана без въздух, когато Брус се блъсна в нея, прегръщайки я с цялото си тяло.

— Цял живот съм искал да дойда тук! — извика той. — Всеки ден умолявах мама да ме доведе тук! А тя винаги казваше...

— Знам — каза Лилит.

— „Ако някога се оправиш, синко“ — изрекоха Лилит и Брус в един глас, имитирайки уморения тон на майка си.

От последното посещение на Брус в болницата майка им беше имала моменти на ведро настроение, дори на нежност, като снощи. Тази сутрин обаче, когато Лилит я покани да дойде с тях в „Лейнс“, тя ѝ се сопна, задето не помни, че се бе съгласила да поеме една смяна във вечерното училище.

— Сега съм по-добре. — Брус се засмя, сякаш все още не можеше да повярва. — И затова сме тук! Благодаря ти!

— Удоволствието е мое. Всъщност удоволствието е на мама — каза Лилит, като показва парите на Брус.

— Невероятно!

Лилит примигна, за да прогони сълзите от щастие, докато наблюдаваше как брат ѝ попива всичко с поглед. Той беше като хипнотизиран от вида на едно момиче на неговите години, залитащо под тежестта на блещукаща топка за боулинг, от децата, които дъвчеха пица, докато чакаха реда си да целят кеглите. Твърде рядко му се удаваше възможност да бъде нормално хлапе.

Тя хвърли поглед из алеята за боулинг и се изненада, когато забеляза Карън Уокър от класа си по биология да хвърля топката в една алея в далечния край на залата. Беше с няколко момичета, които Лилит разпозна от училище: всичките надаваха ликуващи възгласи в чест на Карън, щом успееше да отбележи удар.

Карън беше стеснителна, но никога не се беше държала грубо с Лилит и отиваше на бала с Луис, което ѝ печелеше точки в класацията на Лилит. Плюс това, сигурно се интересуваше поне малко от музика, защото се беше съгласила да помага на Клоуи с настройването и поддръжката на китарата ѝ. Лилит никога не си беше мислила, че може

да бъде приятелка е Карън, но сега ѝ се стори глупаво да не отиде да ѝ каже „здрасти“.

— Ще взема обувки за двама ни — каза Лилит.

— Не искам да играя боулинг — каза Брус и поклати глава.

Лилит го зяпна:

— Не искаш ли?

— Не. — Очите му светнаха, когато посочи към тъмна врата след автоматите за закуски. Червени, жълти и зелени светлини примигваха над подобния ѝ на пещера вход. — Аркадата.

Лилит се усмихна. Погледна отново към алеята на Карън Уокър, но това беше денят на Брус. Може би щеше да поговори с Карън утре.

— Води — каза на брат си.

Последва Брус в залата за електронни игри, изненадана колко успокояващо бе излъчването ѝ. Нямаше прозорци или горно осветление. Никой не гледаше никой друг в очите. Всеки беше свободен да се съсредоточи върху собствената си фантазия, била тя подгизнала от кръв или съдържаща карирано флагче.

Брус разгледа всяка от игрите: прекара дълго време, като гледаше стряскащ зелен демон, нарисуван с боя отстрани на една игра, наречена „Копието на смъртта“. Скоро стояха пред маса за въздушен хокей. Брус взе една от оцветените във фосфоресциращ цвят лопатки и я плъзна наоколо, като издаваше звуци, сякаш сече нещо.

— Хайде — подкани той Лилит, като плъзна другата лопатка към нея. — Да играем.

Тя пхна монети от по двацет и пет цента под масата за въздушен хокей. Брус изписка, когато струята хладен въздух нахлу от малките дупчици.

— Готова ли си да те размажа?

— Не си ме попитал това току-що — каза Лилит, като хвана другата лопатка и зае позиция зад голлинията. Брус беше толкова развълнуван; Лилит откри, че чувството бе заразително.

— Вече не съм болен — каза брат ѝ, — така че никакви такива глупости от рода на „да оставим Бруси да спечели“, ясно ли е?

— Щом така искаш — каза Лилит.

Никой от тях не беше играл въздушен хокей преди, но, изглежда, имаше два метода за хвърляне на шайбата: точно направо или леко встрани. Наклониш ли шайбата, противникът ти трябваше да се

хвърли и да отскочи като глупак. Ако стреляш направо, можеше да го унижиш, когато шайбата се удареше в задната част на голлинията.

Брус предпочиташе страничния удар. Три пъти опита да отбележи точка от сервис, после възприе по-неясна тактика. Задържа шайбата в своя ъгъл смущаващо дълго време, после посочи през рамо и се провикна: „Хей, какво е това ей там?“, точно преди да запрати шайбата към Лилит.

— Добър опит — каза Лилит и запрати прав изстрел в неговата голлиния.

През първата половина от играта тя имаше надмощие, но Брус не се разколебаваше. Изглежда, си изкарваше страхотно.

Когато резултатът се изравни до пет на пет, по високоговорителите прозвуча „Vue Vue Love“ на „Евърли Брадърс“. Лилит започна да приглася, без да осъзнава какво прави, докато Брус запя с нея. Не бяха правили това от години. Брат ѝ имаше смайващ глас, пееше правилно дори докато забиваше хоккейната шайба с всичка сила.

После от тъмнината зад Лилит трети глас запя в съзвучие с техните. Когато се обърна, тя видя Кам, облегат на Мг. Рас-Мас, да ги наблюдава и се отказа от един важен гол.

— Даааа! — възкликна ликуващо Брус. — Благодаря, Кам!

— Какво правиш тук? — попита Лилит.

— Не спирай да играеш или да пееш заради мен — каза Кам. Носеше черна плетена шапка и черни слънчеви очила, ципът на рокерското му яке беше вдигнат догоре. На Лилит ѝ хареса как изглеждаше. — Гласовете ви са сплотени като моряшки възел.

— Какво значи това? — попита Брус.

— Връзката ви е силна — каза Кам. — Няма по-прекрасна музика от тази хармония между брат и сестра.

— Имаш ли братя и сестри? — попита Лилит. Той никога не говореше за семейството си или за миналото си. Сети се за посещенията си на улица „Добс“ и зелената палатка, от която го беше видяла да излиза. Наистина ли живееше там? Делеше ли я с някой друг? Колкото повече време прекарваше с Кам, толкова по-странно ѝ се струваше да знае толкова малко за него.

— И по-важното — каза Брус, като се възползва от разсейването на Лилит и някак успя да вкара последния гол. — Искаш ли да

изпълниш победния удар?

— Знаеш ли, никога не съм имал тази чест — каза Кам и се усмихна на Лилит.

Тя подаде лопатката си:

— Заповядай.

Кам си свали тъмните очила и ги остави на една коктейлна масичка с телефона си. Взе лопатката от Лилит и този път, когато пръстите им се докоснаха, Лилит беше тази, която остана неподвижна, за да остави докосването да продължи още малко. Кам забеляза — тя се досети от начина, по който ѝ се усмихна, когато зае позиция, и начина, по който погледът му се задържа върху нея, въпреки че той се готвеше да играе. Лилит се изчерви, когато той пусна нова шепа монети по четвърт долар и играта започна.

Брус разгроми Кам с първия си сервис. Кам се опита да отклони шайбата, но я запрати право в ъгъла на Брус. Брус освободи шайбата и в миг я вкара във вратата на Кам.

— Да! — изкрещя Брус.

— Зимните обекти не би трябвало да се движат с такава скорост — каза Кам.

Очарована от това, че той играеше толкова сериозно с брат ѝ, Лилит измъкна черно столче изпод коктейлната масичка и седна.

Кам беше ловък играч: тялото му се движеше буйно напред и назад, докато замахваше с лопатката. Но не се движеше достатъчно бързо, независимо дали оставяше нарочно брата на Лилит да вземе надмощие, или не. Изглежда, Брус ставаше по-добър с всеки гол, който бележеше.

Добре беше, че между двамата се установяваше връзка. Откакто баща им бе забягнал от града, не беше имало много мъже, които Брус да взема за пример, но с Кам си паснаха моментално. Лилит знаеше защо. Кам беше забавен, непредсказуем. Беше вълнуващо да си близо до него.

Проблясваща светлина привлече вниманието на Лилит и тя надникна надолу към телефона на Кам. Един кратък поглед ѝ даде да разбере, че той току-що беше получил имейл. По-продължително, не толкова невинно взирание ѝ показа темата: „Нечий друг блус“ от Лилит Фоскор.

— Как отбеляза друг гол? Дори не видях шайбата! — извика Кам на Брус.

Пръстите на Лилит се промъкнаха към телефона, за да осветят отново екрана. Този път видя името на изпращача: Айк Лиджън.

— Какво, за Бога? — прошепна тя.

Не се гордееше с онова, което се случи после.

Още веднъж хвърли поглед към гърба на Кам, докато той посрещаше сервиса на Брус. После пръстът ѝ се плъзна по сензорния екран, за да отвори имейла.

Скъпа Лилит,

Прочетох текста ти за песен. Веднага ми стана ясно, че си силно заражена от вируса на изкуството за писане на текстове. Имаш талант. Истински талант. Знам, че „Кинг Медия“ планира да обяви победителя в конкурса, но аз също исках да се свържа с теб. Ти печелиш, хлапе. Постигна убийствен успех. Поздравления. Нямам търпение да се срещна с теб и да ти стисна ръката.

Лилит остави екрана на телефона да потъмнее.

Айк Лиджън харесваше песента ѝ!

Сбърчи лице. Не ѝ се струваше възможно. От всички в училище тъкмо тя беше спечелила?

Дори след като превъзможна гнева си към Кам, задето беше изпратил текста, Лилит никога не беше очаквала да спечели. Предполагаше се, че ще спечели Клоуи Кинг, защото Клоуи Кинг печелеше всичко и така ставаха нещата в света. Така че каква беше работата с този имейл?

Сигурно беше шега.

Но после тя се спря. Каква потискаща първа инстинктивна реакция. Ами ако не беше шега? Защо не можеше да е щастлива като всяко друго момиче в училище? Защо не можеше да приеме, че Айк Лиджън харесваше песента ѝ, че според него тя имаше истински талант, вместо да подозира, че някой ѝ върти номер. Защо Лилит посрещаше с недоверие всяко хубаво нещо, което я споходеше?

Една сълза капна върху дисплея на клетъчния телефон на Кам и я върна обратно в залата за електронни игри. Лилит се извърна и заби поглед в осеяния с изсъхнали дъвки килим. Брус се приближи до нея:

— Добре ли си?

Когато тя повдигна глава, Кам я наблюдаваше:

— Какво има?

Тя протегна телефона:

— Айк Лиджън току-що ти изпрати имейл.

Кам се почеса по брадичката. Темата за текста ѝ, изпратен от него, бе деликатна и Лилит долови, че той все още се чувстваше виновен.

Лилит преглътна:

— Той харесва песента ми.

— Никога не е имало съмнение, че ще я хареса — каза Кам.

— Спечелих. — Тя не знаеше какво друго да каже. Преди да срещне Кам, музиката беше бягство, страстта — блян, любовта — нещо невъзможно. От пристигането му насам всичките три неща ѝ се струаха свързани, сякаш трябваше да ги използва, за да се превърне в различен човек.

Това я плашеше.

Кам подхвърли на Брус монета от четвърт долар и посочи към аркадната игра от другата страна на масата за въздушен хокей. След като момчето изтича натам, Кам пристъпи по-близо до Лилит:

— Това е голяма работа.

— Знам — каза Лилит. — „Битката на бандите“...

— По-важно е от „Битката на бандите“.

— Моля те, не казвай, че е по-важно от училищния бал — каза тя леко закачливо.

— Разбира се, че не. Нищо не е по-важно от училищния бал. — Кам се засмя, но после лицето му стана сериозно. — Можеш да имаш всичко, което искаш в живота. Знаеш това, нали?

Лилит примигна. Какво искаше да каже той? Тя беше бедна, беше непопулярна. Да, беше завързала няколко приятелства напоследък и да, имаше музиката си, но като цяло животът ѝ още си беше кофти.

— Не точно — каза тя.

Кам се наведе плътно към нея:

— Просто трябва да го искаш достатъчно силно.

Сърцето на Лилит препускаше. Внезапно ѝ се стори, че в залата с електронни игри е хиляда градуса.

— Дори не знам какво е „то“.

Кам се замисли за момент:

— Приключения. Свобода. — Пое си дъх. — Любов.

— Любов ли? — попита тя.

— Да, любов. — Той се усмихна отново. — Възможна е, знаеш ли.

— Може би там, откъдето идваш — каза тя.

— Или може би — Кам се потупа по гърдите — ето тук.

Сега бяха толкова близо, че лицата им почти се докосваха. Толкова близо, че връхчетата на носовете им почти се допряха, а устните им почти...

— Ей, за какво си говорите? — попита Брус, без да вдига поглед от играта си, докато изстрелваше нови сто залпа в армия от чудовища.

Лилит прочисти гърло и се отдръпна смутено от Кам.

— „Битката на бандите“ — казаха тя и Кам едновременно.

Кам посегна към ръката на Лилит, после към тази на Брус.

— Хайде, да вървим да празнуваме.

Отведе ги до снекбара обратно в главното помещение на алеята за боулинг. Качи Брус върху високо столче, тапицирано с червена изкуствена кожа, и махна на една сервитьорка с бухнала руса коса.

— Кана от най-хубавата ви коренова бира — поръча Кам. Кореновата бира беше любимата на Лилит. Беше ли му казвала някога това? — И грамадна кофичка пуканки с допълнително масло за този симпатяга. — Посочи с палец към Брус, който стисна и отпусна юмруци.

Кам извади телефона си и започна бързо да пише нещо на клавиатурата.

— Какво правиш? — попита Лилит.

— Изпращам добрата вест до Джийн и Луис. — След няколко секунди ѝ показа есемес, който току-що беше получил като отговор от Джийн. Целият беше от емотикони — избухващи фойерверки, букети цветя, китари, изображения на ключ сол и, необяснимо, самурайски меч.

Лилит се ухили. Приятелят ѝ беше истински щастлив за нея.

— Какви са шансовете? — изрече зад тях познат глас. Лилит се обърна и видя Луис с широко разперени мършави ръце, в очакване на прегръдка. Лилит се смъкна от столчето си и се плъзна в обятията му. Прегърна го силно.

— Хей, не карайте моята дама да ревнува — каза Луис и отстъпи встрани, за да пусне в кръга Карън Уокър и двама техни приятели.

— Луис току-що ни съобщи добрата ти новина, Лилит — каза Карън и се усмихна.

— Такъв късмет, че дойдох да срещна Карън и мога да съм тук, за да вдигна тост за теб — каза Луис.

— Това ли правим? — засмя се Лилит и се изчерви.

— Разбира се — каза Луис.

— Заслужаваш го — добави едната приятелка на Карън. Лилит дори не знаеше името ѝ, но я позна от „Микрофонът е ваш“. Преди този момент щеше да предположи, че момичето я мрази, както приемаше, че останалите в училище я мразят. — Музиката ти е много добра.

— Благодаря — каза Лилит. Беше зашеметена от щастие. — Искате ли пуканки?

Кам вече беше налял коренова бира в достатъчно чаши за всички. Вдигна своята и се усмихна на Лилит:

— За Лилит — каза той. — И „Нечий друг блус“.

— Ще пия за това — каза Брус и изгълта жадно питието си.

Докато отпиваше от кореновата бира, заобиколена от изненадващи приятели, брат си и Кам, Лилит си помисли за текста на песента си. Беше го написала в мрачно и самотно състояние. Беше се излял от нея като един вид пречистване, единствената терапия, която можеше да си позволи. Не бе и сънувала, че онези тъжни думи можеше да доведат до нещо толкова щастливо.

А никога нямаше да доведат, ако Кам не беше повярвал в нея. Този момент бе доказателство, че Лилит трябваше да вярва в себе си.

Може би Кам беше малко напорист. Може би я подтикваше към действие... често. Може би беше направил някои неща, които не биваше да прави. Но пък кой ли не беше? Той не приличаше на никой друг, когото бе срещала досега. Изненадваше я. Разсмиваше я. Държеше на брат ѝ. Когато застанеше до нея, караше стомаха ѝ да се бунтува — по хубав начин. Беше тук с нея, празнувайки, сега. И всичко

това караше Лилит да се олюлява на място. Хвана се за високото столче пред бара, за да се закрепя, и осъзна:

Такова беше усещането да се влюбиш в някого. Лилит започваше да хлътва по Кам.

ИНТЕРЛЮДИЯ

НЕПОЗНАТ

ПЛЕМЕТО ДАН, СЕВЕРЕН ХАНААН

ПРИБЛИЗИТЕЛНО 1000-ТА Г. ПР.ХР.

Слънцето вече не изгряваше над Лилит. В сънищата ѝ вече не се разливаше лунна светлина. Тя се носеше през дните си, все още облечена в украсената с бродерия сватбена рокля, сега изпоцапана с пот и пръст, и събираше нервните погледи на останалите в племето.

Без Кам нейният свят беше безрадостен и мрачен.

В сивото и мъгливо утро Лилит криволичеше близо до реката, когато една ръка я докосна по рамото. Беше Дани. Не го беше виждала от деня, когато Кам си тръгна, и я заболя да го види сега, защото той беше част от света, който тя свързваше с влюбването. Мястото на Дани не беше в тази празнина.

— Все едно гледам в огледало — каза Дани; сивите му очи преливаха от загриженост. — Никога не съм знаел, че може да боли толкова много за някой друг.

Лилит винаги беше харесвала Дани, но той можеше да бъде малко самомнителен.

— Казаха, че си се върнал в племето си — отбеляза тя.

Той кимна:

— Само минавам на връщане.

— Откъде? Да не си...

Дани се намръщи:

— Не знам къде е той, Лилит.

Тя затвори очи, неспособна да се преструва, че не беше възнамерявала да попита точно това.

— Искане ми се да можеш да ти кажеш, че става по-лесно — продължи Дани, — но не съм сигурен, че наистина става така, когато

обичаш истински някого.

Лилит примижа към русото момче пред нея, виждайки болката в очите му. Лиат я нямаше само един месец по-дълго от Кам и въпреки това Дани говореше, сякаш бе понасял цели столетия на сърдечни страдания.

— Сбогом, Дани — каза тя. — Пожелавам ти по-щастливи дни.

— Сбогом, Лилит.

Все още облечена в роклята, тя се гмурна в реката. Мразовитата вода ѝ напомни, че е жива. Тя се надигна, после се понесе по гръб и загледа как двойка скорци прекосяват небето. Преди да се усети, течението я беше отнесло зад един завой и Лилит се намери пред познат бряг, обрасъл с диви цветя.

Тук за пръв път се беше държала за ръце с Кам, за пръв път беше почувствала докосването му.

Прецапа до брега, изкачи се и излезе от реката, изстисквайки водата от косата си, като чувстваше как подгизналата рокля тежи и забавя стъпките ѝ. Клоните на рожковото дърво се протягаха над нея, познати като стар любим.

Това беше нейното място, преди да стане нейно и на Кам. Притисна ръце към грубата кора на дървото и потърси опипом тайното кътче, където бе скрила лирата си. Още беше там.

Тя я остави където си беше.

Изтътна гръмотевица и небето доби зловец вид. Заваля остър, студен дъжд. Тя затвори очи и остави болката от липсата му да се надигне в нея.

„Взemi любовта ми със себе си, когато си отидеш.“

Лилит отвори очи, сепната от начина, по който песента се бе промъкнала при нея, сякаш се беше понесла по дъжда.

Песента беше измъчена и преследвана, точно като нея.

Тя изпя думите на глас, променяйки няколко ноти в мелодията. Над нея се разнесоха аплодисменти. Лилит рязко скочи на крака и вдигна поглед към момче приблизително на нейната възраст, седнало на един клон.

— Изплаши ме — каза тя и притисна ръка към гърдите си.

— Моите извинения — отвърна момчето. Имаше прямо и открито лице, вълниста коса с цвят на кехлибар и кафяви очи. Носеше наметало от камилска кожа, като повечето мъже в племето ѝ, но под

него Лилит забеляза странни груби сини панталони, които прилепваха плътно около глезените му, и бели сандали с тънки, бели връзки, кръстосващи се по изящен и сложен начин. Сигурно беше пристигнал от някое много далечно село.

Той се спусна до един по-нисък клон, като я наблюдаваше. В косата му блестеше дъжд.

— Съчинителка на песни ли си? — попита я той.

Зад лирата ѝ беше пъхната пергаментовата книга, подарък от баща ѝ за празника на жътвата. В нея бяха всичките песни на Лилит.

— Бях някога — каза тя. — Вече не.

— Ах. — Момчето скочи от клона. — Ти страдаш.

Лилит не беше сигурна как това момче знаеше какво чувства тя.

— Мога да го видя в очите ти — продължи той. — Всички велики създатели на музика имат едно общо нещо: сърдечна мъка. Оттам черпят вдъхновението си. — Той се наведе напред. — Навярно някой ден ще благодариш на Кам за вдъхновението.

Пулсът на Лилит се ускори:

— Какво знаеш за Кам?

Момчето се усмихна:

— Знам, че все още копнееш за него. Прав ли съм?

В далечината Лилит виждаше как проблясват светлините на мирното ѝ село. Чуваше гласовете на сестрите си.

— Вярвам, че сърдечната ми болка е много дълбока — каза тя. — Надявам се наистина да е най-дълбоката, защото не бих пожелала тази болка на никого.

Лилит затвори очи и си помисли за Кам. Той беше всичко за нея. Сега всичко си беше отишло.

— Заслужаваш обяснение — каза момчето, сякаш можеше да прочете мислите ѝ.

— Да — улови се да казва Лилит.

— Искаш да го видиш.

— Отчаяно.

— Искаш да го убедиш, че е бил глупак, че е допуснал най-огромната грешка във вселената, че никога повече няма да намери любов като твоята? — Лешниковите му очи проблясваха. — Знам къде е.

Тя се изправи, изпълнена с болка.

— Къде?

— Мога да те заведа при него, но трябва да те предупредя: пътуването ще бъде дълго и опасно. А има и още нещо. Няма да минавам обратно насам.

Той изчака за миг, докато тя проумее смисъла на думите му. Тя погледна към племето си още веднъж и си представи никога повече да не чуе шумоленето от прибирането на зърното, звънливото бълбукане на кладенчова вода, смеха на сестрите си. Струваше ли си, за да види Кам отново?

— Кога можем да тръгнем? — попита тя.

— Да изложи ли предложението си? — попита момчето.

Лилит беше объркана:

— Предложението ти ли?

— Ще те заведа да видиш Кам. — Момчето потри ръце. — Ако двамата се помирите, тогава ще останете заедно. Но ако верният ти любим те отхвърли... — при тези думи той пристъпи заплашително напред. — Ще останеш с мен.

— С теб ли?

— На моя свят би му дошла добре мъничко красота, малко вдъхновение — гласът ти, поезията ти, душата ти. — Момчето плъзна пръст по верижката на врата си. — Мога да ти покажа места, които не си виждала никога преди.

Лилит не се интересуваше от разглеждане на света. Интересуваше я да види Кам. Искаше да се помирят, да съживят любовта си, а по-късно, когато всичко отново придобиеше смисъл — брак, семейство, точно както бяха планирали.

Хвърли поглед към момчето пред нея. Дори не знаеше името му. Нещо у него я безпокоеше. И все пак, ако той можеше да я заведе при Кам...

Бръкна в рожковото дърво за лирата и книгата си. Дали това щеше да е последният път, когато щеше да скрие музиката си в любимото си дърво, последният път, когато щеше да спре поглед върху блещукащата вода при този завой на река Йордан? Ами семейството и приятелите ѝ?

Но ако останеше тук, никога нямаше да узнае какво е могло да бъде.

Затвори очи и каза:

— Готова съм.

Момчето я хвана за ръка и изрече с нисък глас:

— Сключи онова, което някой ден ще е познато като „сделка“.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТ НОВАТА НУЛА КАМ

Четири дни

Сутринта, след като се срещна с Лилит и Брус в залата за електронни игри, Кам седеше до Луцифер върху паянтово дървено табло за резултати. Гледаха надолу към футболното игрище и вечно горящите хълмове отвъд него.

Въздухът беше влажен и задръстен с дим. В седем сутринта училището беше по-тихо дори отколкото бе гробището в „Меч и кръст“ по времето преди Кам да открие, че Лилит изживява безкрайни Адове, когато единствената му тревога беше да играе игри с Лус и Даниел. Искаше му се да беше оценил колко очарователно прост бе бил животът му по онова време.

От облога му с дявола оставаха четири дни и Кам нямаше представа как ще завърши. Беше имало моменти — както когато Лилит пробваше сватбената си рокля, — когато Кам знаеше, че тя почти може да надзърне в разбитото им минало. И макар да се надяваше с цялото си сърце, че тя е на косъм да го обикне, тя още не беше изрекла думите.

Дори не се бяха целунали.

Луцифер бръкна в хартиена торба и подаде на Кам изпускаща пара картонена чаша. Беше приел образа на Луц, но когато двамата с Кам бяха насаме, дяволът оставяше истинското си, ужасяващо ръмжене да излезе от гърлото му.

— Дори да живееш още шестнайсет трилиона години — каза той, — никога няма да престанеш да бъдеш наивен.

— По-скоро бих предпочел да съм наивен, отколкото циничен — каза Кам и отпи от кафето си. — Освен това как обясняваш случилото се? Тя се е променила. Пуснеш ли веднъж топката да се търкулне, не можеш да кажеш къде ще отиде.

— В това е красотата, когато си на второ място. — Луцифер се усмихна и Кам зърна ларвите, които пробягваха през дупките в зъбите му. — Никой не очаква да успееш. Гледай!

Под тях дървеното табло за резултати светна, думите „Домакин“ и „Гост“ проблеснаха на утринната светлина. Дяволът разтвори потъмнелите си криле и се спусна надолу към трибуните, като направи знак на Кам да дойде при него.

Оставяйки кафето си, Кам въздъхна, хвърли поглед наоколо да се увери, че са сами, после разпери криле. Всеки път, когато беше с Лилит, му се искаше да ги разпери, но не можеше да ѝ покаже истинската си същност, не още. Може би никога.

Кам почувства как крилето му се протягат под него, после видя очите на Луцифер да минават бавно по тях.

— Какво става? — попита дяволът с присвити очи.

Кам се опита да не изглежда изненадан при вида на покритите си с по-светли нишки тъмни криле, които сега бяха поравно бели и златисти.

— Ти ми кажи — каза той, като се спусна от върха на таблото за резултати и започна да кръжи редом до Луцифер. Беше му хубаво да е във въздуха, да се чувства безтегловен, вятърът да го обгръща. — Косата ми, кръстът ми, крилето ми. Ти си гениалният стилист, нали така?

Редовете със седалки изскърцаха под краката на Кам и Луцифер, а отнякъде Кам чу раздвижване, тихо като шепот шумолене на плат. Или може би това беше просто звукът от прибиращите се люспести криле на Луцифер. Кам също прибра криле, да не би да ги зърнат простосмъртни очи.

— Сега сме в онова, което ще нарека „третата четвърт“ — каза Луцифер и издиша облак черен дим. Той се изви спираловидно във въздуха, докато започна да кръжи над таблото за резултати, после изчезна. В графата, отброяваща футболните четвъртини, светна числото три. — Да видим как се справят нашите отбори.

Луцифер присви устни и Кам осъзна, че дяволът също не беше сигурен как щеше да се развие играта им. Беше довел Кам тук, за да прецени увереността на гостуващия отбор. Кам не можеше да позволи на Луцифер да види каквато и да е слабост — всяка пукнатина, която

дяволът забележеше във фасадата му, щеше незабавно да се превърне в мишена.

— Ще призная, че първият ти ход беше силен — каза Луцифер. — Да създадеш група с Лилит: една точка! — Под графата „Гост на таблото за резултати“ се появи цифрата 1. После той се засмя: — Открадването на дневника ѝ, последвано от разпространяването на онзи текст за песен? Определено точка за moi^[1].

Когато под графата Домакин се появи числото 100, Луц разтвори криле, литна напред и няколко пъти плесна с ръка таблото с резултатите.

— Какво му става на това нещо?

Спусна се обратно към трибуните и Кам загледа как крилето му се прибират в раменете, забелязвайки как проблясваха мрачно на утринната светлина.

— Излекувах брат ѝ — каза Кам. — Това струва повече от всичко, което ти се опита да развалиш.

— Ще ти призная това — каза Луц. От 1, числото под „Гост“ стана 2. — Но освен това си станал стар и затлъстял и плешив, за което всички могат да се съгласят, че е голяма тлъста точка за мен. — На таблото в графата Домакин се появи числото 200.

Кам завъртя очи:

— Ако не си забелязал, на Лилит не ѝ пука как манипулираш външността ми.

— Не че не ѝ пука! — процеди Луц. — По някаква причина тя не вижда как се променя тялото ти.

Кам беше объркан:

— Искаш да кажеш, че съм грозен за всички, освен Лилит?

Дзън, дзън, дзън. Под графата „Гост на таблото за резултати“ светна числото 3. Луц погледна право в слънцето, без да примижва:

— И аз не го проумявам. Бях сигурен, че промяната на начина, по който изглеждаш, ще я отвори, но...

— Причината е в Лилит — каза Кам, осъзнавайки нещо за пръв път. — Тя вижда това, което е вътре в мен и дори ти не можеш да го поквариш. — Той се загледа надолу към себе си, чувствайки се толкова уверен, колкото не се беше чувствал от дни. — Не знам защо трябваше да изгубя хубавата си външност, за да осъзная това. — Смушка дявола. — Би трябвало да си напишеш една допълнителна точка за това.

— Нямам нищо против. — Луцифер се обърна към таблото за резултати, на което сега пишеше: „Домакин: 300; Гост: 3“. После присви очи към Кам. — Не мога да си представя защо си толкова уверен. Губиш.

— Как така? — попита Кам.

— За пръв път в някой от животите си Лилит се учи да се радва на своя Ад — каза Луцифер. — Отказала се е да сравнява мечтите си с реалността.

— Тя се приспособява, учи се да оцелява — съгласи се Кам.

Тя е почти...

Той направи пауза, мислейки си как му се беше усмихнала Лилит онзи ден от отсрещния край на кафетерията и звукът на гласа ѝ вчера, когато бе пяла заедно с Брус в залата за електронни игри, и изражението в очите ѝ, когато бяха вдигнали тост за победата на нейния текст за песен с чаши топла коренова бира.

— ... щастлива — довърши Кам.

— Но едно щастливо момиче не се нуждае да бъде спасявано от някой като теб — каза Луцифер с озъбена гримаса. — Приеми го, Кам: нужно ти е тя да мрази живота си, за да може да те обича. Или в противен случай губиш облога — и нея. — В графата Домакин на таблото за резултата със звън се появи числото 2000. Звукът от толкова бързо сменящите се числа беше като от отскачащи капки дъжд по ламаринен покрив. — Да, поражението в нощта на бала е сигурно — каза Луцифер. — Но пък и винаги е било.

— Грешиш — каза Кам.

— Ще ти кажа какво ще направя — Луцифер се наведе плътно към него. Дяволът миришеше на смес от анасон и горящи въглища. Стомахът на Кам се преобърна. — Ще те пусна от кукичката.

— Какво имаш предвид? — попита Кам.

— Ще отменя баса. Можеш отново да започнеш да се мотаеш нацупено из средните предели на вселената, без никога да осъзнаеш потенциала си. Аз отново ще се върна към задачата постоянно да обърквам всички.

В зачервените очи на дявола Кам разпозна нотка на отчаяние.

— Мислиш, че ще загубиш — улови се да казва Кам.

Луцифер нададе отривист смях, който сякаш разтърси земята под тях.

— Защо иначе би предложил да отмениш облога ни? — попита Кам.

Смехът на Луцифер пресекна рязко.

— Може би случилото се с Лус и Даниел промени и мен — изръмжа Луцифер. — Може би проявявам милост към теб. Колкото и отвратително да звучи.

— Блъфираш — каза Кам. Нямаше значение какво казваше дяволът. Нямаше шанс Кам да се откаже от сделката им. — Няма да изоставя Лилит. Не мога да продължа без нея.

— Аплодирам упоритостта ти — каза Луцифер, когато под графата Гост на таблото за резултата светна числото 4. — Но не знаеш за какво говориш. Знаеш ли изобщо защо Лилит е една от моите поданици?

Кам преглътна. Въпросът го преследваше още отпреди да пристигне тук, откакто Анабел му беше казала къде да намери Лилит.

— Самоубийство — каза Луцифер бавно, като наблюдаваше на всяка сричка.

— Тя не би... — прошепна Кам.

— Мислиш, че я познаваш ли? Не я познаваш. И нямаш шанс. — Луцифер хвърли поглед надолу към занемарения кампус, който беше създал. — И всеки, освен теб — дори всичките онези глупави хлапета там долу — го знае.

— Каж ми какво стана — каза Кам, дочувайки треперенето в собствения си глас. — Кога е отнела живота си? Защо?

— Имаш време до края на деня да се откажеш — каза Луцифер: очите му бяха пустош от злоба. — Иначе нещата ще загубят.

— За разнообразие? — попита Кам.

Дяволът му хвърли опасен поглед:

Ще видиш.

Кам крачеше по паркинга в очакване да пристигнат автобусите, да започне още един ден в „Тръмбул“. Предупреждението на дявола го беше направило нервен.

Имаше нужда да види Лилит. Затвори очи и се опита да си я представи как отива пеша на училище, но успяваше да съсредоточи

мислите си единствено върху самоубийството, което Луцифер бе споменал. Кога го бе извършила? Къде?

Възможно ли беше вината да е била на Кам?

От мига, в който срещна Лилит, Кам беше разбрал, че няма да има как да разплете съществуването ѝ от своето. Тя беше единствената му истинска любов. Ако Кам беше научил нещо от Лус и Даниел, то беше това: когато откриеш онази душа, която ти е най-скъпа от всички други, не я пускаш да си отиде.

Пронизителното скърцане на спирачки оповести пристигането на училищните автобуси. След като жълтата флотилия изпълни кръглата автомобилна алея, по стъпалата им заслизаха хлапета и започнаха да се стичат към училището, точно както правеха всеки ден. Но тази сутрин нещо беше различно. Нещо тъмно витаеше във въздуха.

Учениците си говореха шепнешком, а щом погледите им попаднаха върху Кам, те се вцепеняваха, отдръпваха се, извъръщаха се бързо.

Едно момиче, което никога не бе виждал, се изплю, когато мина покрай него.

— Как спиш нощем, прасе такова?!

Докато все повече и повече изпълнени с подозрение погледи попадаха върху него, крилете на Кам започнаха да парят в раменете. Луцифер го беше предупредил, че нещата ще загрубеят, но какво точно беше направил дяволът?

Стигна в часа на класния няколко минути преди звънеца. В класната стая имаше само няколко ученици, но всичките обърнаха гръб на Кам, когато влезе в стаята.

Момиче с дълга черна коса и лунички хвърли поглед през рамо и се намръщи:

— Не мога да повярвам, че това чудовище е било номинирано за кралския двор на бала!

Кам пренебрегна всички, седна и зачака Лилит.

Тя влезе точно когато удари звънецът. Косата ѝ беше още мокра, дрехите ѝ бяха измачкани и стискаше недоядена ябълка. Отказваше да погледне Кам.

Той изчака в продължение на петдесет мъчителни минути, после я дръпна настрани веднага след часа.

— Какво? — попита. — Какво не е наред?

— Не е моя работа с коя си бил, преди да ме познаваш — каза Лилит, с мокри от сълзи очи. — Но онова момиче се е самоубило.

— Какво момиче? — попита Кам.

— Защо трябва да ти обяснявам това? — попита Лилит. — Нима си бил и с други момичета, които са се самоубили?

— Откъде чуваш всичко това? — попита Кам, макар, разбира се, да не се налагаше да пита. Луцифер сигурно беше нашепнал някоя измислена история в ухото на едно хлапе и сега Кам беше парият на училището.

— Всички в моя автобус говореха за това тази сутрин. — Лилит забеляза кръвнишките погледи, насочени към него. — Изглежда, че цялото училище знае.

— Не знаят нищо — каза Кам. — Ти обаче знаеш. Познаваш ме.

— Кажете ми, че не е вярно — каза Лилит. Кам долови умолителната нотка в гласа ѝ. — Кажете ми, че не се е самоубила заради онова, което си направил.

Кам сведе поглед към ботите си. Лилит беше в Кросроудс, защото се беше самоубила, но дали се беше самоубила заради Кам?

— Вярно е — каза той измъчено. — Тя отне живота си.

Очите на Лилит се разшириха и тя отстъпи назад. Кам разбра, че всъщност не беше очаквала истината.

— Той пак ли те тормози, Лилит?

Кам се обърна и откри Луц, с пригладена назад и идеално фризирана коса. Дяволът хвана Лилит подръка, раздвижвайки бицепса си.

— Ще ми позволиш ли, прекрасна моя?

— Ще се справя сама — Лилит се отблъсна от Луц, но докато говореше, гледаше Кам.

— Кое то значи — промърмори Луц, когато тя се извърна, — не тръгвай след нея, Кам.

Кам стисна юмруци.

— Последен шанс да се откажеш — каза Луцифер.

Кам поклати глава в безмълвна ярост. Докато гледаше как Лилит се отдалечава, се боеше, че най-накрая я беше изгубил завинаги.

— Не е чак толкова лошо — каза Луц и измъкна сгъната бележка от задния си джоб. Подаде я на Кам. — Директорът ще те приеме сега.

Бюрото на секретарката пред кабинета на Таркентън беше празно, а вратата на директора беше затворена. Кам оправи тениската си с надпис „Апетит за унищожение“^[2], която беше взел от магазина за стари дрехи, среса косата си с пръсти и почука.

Вратата се отвори рязко.

Той влезе колебливо и не видя никого.

— Господин Таркентън? Сър? Искали сте да ме видите?

— Аррррррррггггхххх!!! — Иззад вратата изскочиха Роланд и Ариана и се превиха от смях. Ариана затръшна вратата зад Кам и я заключи.

— „Сър? Искали сте да ме видите?“ — изрече тя с най-добрата си имитация на гласа на Кам.

— Това е най-забавната дивотия, която съм виждал от столетия насам, сър — каза Роланд.

— Да, да, насмейте се до насита — каза Кам. — Простете, че се опитвам да се слея с обстановката тук.

Хвана се, че прегръща Роланд, после Ариана. Те бяха последните същества, които някога беше очаквал да се появят тук, но никога не се бе чувствал по-благодарен да види приятелите си.

— Стараеш се, мой човек — каза Ариана и избърса очи. Беше си обръснала главата и беше облечена изцяло в черно. Единственото цветно петно по нея беше яркооранжевият ръб на изкуствените й мигли. — И това много ми харесва. Но, ъх — тя направи гримаса, като хвърли поглед към корема на Кам, — какво е това бирено шкембенце?

— Идеята на Луцифер за забавление — каза Кам. — Смяташе, че ще бъде отблъскващо, но Лилит дори не може да види разликата — поне не можеше да я види, когато ме харесваше. Не знам как стоят нещата сега. — Той погледна приятелите си, обзет от силна емоция. — Как изобщо влязохте тук?

— Също идея на Луцифер за забавление — обясни Роланд. Изглеждаше изискан в ушит по поръчка костюм на тънко райе и лавандулова риза с френски маншети, и ухаеше на скъп одеколон.

— Правилно — каза Кам, разбирайки мигновено. — Знае, че ще загуби, затова иска вие двамата да ме разубедите да продължа с нея.

— Възможно е, братко — каза Роланд, — но сме съгласни с него по този въпрос.

— С други думи — каза Ариана, — какво правиш, Кам?

— Ако не бъркам — отбеляза Кам, — последния път, когато те видях, ти предложи да поправа грешките си. Помниш ли?

— Не така! — Ариана бутна Кам. — След като Лус и Даниел спечелиха на жалката ти душа втори шанс... аз просто... — искам да кажа — човече...

В „Меч и кръст“ Ариана и Роланд говореха за Лус и Даниел, сякаш влюбените ангели бяха образец за любов, който останалите трябваше да следват. Но така, както Кам виждаше нещата, Лус и Даниел всъщност винаги се бяха интересували само един от друг и това напълно го устройваше. Те никога не бяха възнамерявали да започват революция.

И все пак някак го бяха направили. Заради избора на Лус и Даниел да рискуват всичко за любовта Кам беше тук, в Кросроудс.

— Не търся съвети — каза Кам.

— Това още не е спряло Ариана. — Роланд се облегна на бюрото на Таркентън. — Защо да захвърляш цялото си бъдеще заради един нагласен бас с дявола? А после, когато ти предлага да те освободи от този облог, защо да отказваш?

Кам беше наясно, че отвън това изглеждаше невъзможно: петнайсет дни, за да накара едно момиче да го обикне — момиче, чиято омраза към него бе изкована от три хиляди години в Ада. На Кам обаче не му пукаше как изглежда това. В сърцето му нямаше съмнение, че трябва да спаси Лилит. Това не беше избор. Беше измерение на любовта му към нея.

Ариана хвана Кам за раменете и го бутна в кожения въртящ се стол на Таркентън. Взе бронзовото прасе на директора в дланта си.

— Виж, Кам. Винаги си имал склонност към самоунищожение. Разбираме това и те обичаме заради него, но е време да спреш да си играеш игрички с Луцифер.

— Той никога не губи — каза Роланд. — Може би само в изключително редки извънредни случаи.

— Не мога да го направя — каза Кам. — Не виждате ли? По този начин показвам зачитане към избора на Лус и Даниел да се откажат от безсмъртието си. Трябва да спася Лилит. Само така мога да спася себе си. — Той се наведе напред в стола си. — Момичето, което обичам, е обиждано и измъчвано. Какво стана с чувството ви за дълг? Онези

Роланд и Ариана, които познавам, никога не биха ми простили, ако не се опитам да измъкна Лилит оттук.

— Имахме чувство за дълг, когато ставаше дума за съдбата на Лусинда — каза Ариана. — Но Лилит е много по-маловажна от Лус. Просто просветване върху радара.

Кам примигна:

— Може би за теб.

— За всички — каза тя. — Именно затова всички прекарахме шест хиляди години да следваме Лус. Тя се изправи пред избор с космически последици.

— Лилит също е важна — каза Кам. — Заслужава нещо по-добро от това.

— Поне ще я заведеш ли на училищния бал? — попита Ариана и въздъхна. — Винаги съм искала да отида на училищен бал.

— Още не съм я поканил — призна Кам. — Моментът не беше подходящ.

— Толкова си излязъл от форма! — възкликна Ариана. — Може би ние с Ро можем да помогнем по тази част. След всичките онези упражнения с Лус и Даниел вече сме опитни в романтичката обстановка. Помисли ли за това?

Вратата се отвори рязко.

— Мога ли да ви услужа с нещо? — попита Таркентън.

Ариана внимателно сложи прасето преспание на Таркентън обратно на бюрото. Потупа прасето по главата:

— Бива си го това прасе. Ще ви дам четвърт долар за него.

— РАЗКАРАЙ СЕ ОТ СТОЛА МИ! — изрева Таркентън на Кам. Обърна се към Ариана и Роланд: — Кои сте вие, хулигани такива?

— Ние сме паднали ангели — каза Роланд.

— Не обиждай религията ми! — нареди Таркентън с разкривено лице. — Бих могъл да наредя да ви арестуват за влизане с взлом. А вие, господин Брийл, сте отстранен от училище до края на деня и за целия ден утре. Напуснете кампуса, преди да съм наредил да ви изхвърлят.

— Моля ви, не ме отстранявайте от училище, сър — помоли Кам. — Трябва да съм тук.

Роланд присви очи към Кам:

— Ти будалкаш ли ме, пич? Значи ти пука?

На Кам му пукаше. Дните бяха дълги и самотни, когато момичето, което обичаш, беше на училище, а ти — не. Облогът му с Луцифер приключваше след четири дни. Ако смяташе да освободи Лилит от този ад, имаше нужда от всеки миг с нея, който можеше да си открадне.

---

[1] Мен (фр.) — Б.р. ↑

[2] Appetite for Destruction — дебютният албум на Guns N'Roses от 1987 г. — Б.р. ↑

ПЕТНАДЕСЕТ

КРАЛИЦА НА СЪРЦАТА

ЛИЛИТ

Три дни

На обяд на следващия ден Лилит, Джийн и Луис се срещнаха в стаята на оркестъра.

Тя най-после беше свободна, тъй като всичките „Нежни видения“ бяха заети със среща на кралския двор за бала. Лилит беше минала край масата им в центъра на кафетерията, след като си взе набързо един сандвич, и беше забелязала празното място, където би трябвало да седи Кам. Тази сутрин не се беше появил нито в часа на класния, нито в този по поезия и Лилит се опитваше да не се чуди защо.

— Здравсти, Луис. — Тя успя да се усмихне на барабаниста, облечен със синя туника и кожени ръкавици без пръсти.

— Привет — отвърна Луис и изсвири поредица от плътни, тътнещи звуци на барабаните. Задобряваше. Беше почти добър.

— Това прозвуча стилно — каза Лилит.

Луис се ухили:

— „Стилния“ е второто ми име.

До битката оставаха три вечери. Не им достигаше един китарист — отново — и далеч не бяха организирани и готови за действие, но Лилит беше твърдо решена да не се предава. Щеше да измисли начин да се справи с това представление.

— Предполагам, че не чакаме Кам? — попита Джийн, като я погледна съчувствено. Беше свалил капака на синтезатора „Муг“ и затягаше винтовете вътре.

— Не — въздъхна Лилит. — Само ние сме.

Беше прегракнала и изтощена. Гадеше й се от вчера, когато се качи в автобуса и почувства погледите на всички хлапета върху себе си. Отначало бе достатъчно глупава да си помисли, че хората внезапно

я забелязваха, защото бяха чули, че е спечелила конкурса за текст на песен. Никой обаче не ѝ каза нито дума за това, че „Четиримата конници“ ще свирят песента ѝ на бала.

Вместо това ужасната новина за Кам напълно затъмни добрата новина на Лилит. Досега цялото училище вече се беше превърнало в жужащ кошер от ученици, които разпространяваха все същата грозна история: последното момиче, с което Кам бе излизал, момиче, което било влюбено в него, се беше самоубило, когато скъсали.

Лилит знаеше, че Кам е бил с други момичета. Но тази последна история...

Самоубийство.

— Гадно е — каза Джийн. — Искам да кажа, „Отмъщение“ ще е страхотна, но без Кам...

Лилит знаеше какво си мисли той. Кам беше страхотен музикант. Беше харизматичен на сцената. Внасяше една нужна остра нотка в групата. „Отмъщение“ нямаше да е толкова добра без него.

Плюс това, той наистина искаше да бъде в групата. Тя знаеше това, защото ѝ беше звънял на домашния телефон седем пъти предишната вечер.

— Не вдигай... — беше казала на Брус със секунда закъснение.

— Ало? — каза Брус, после ѝ протегна слушалката, изричайки само с устни: — Кам е.

Лилит бързо бе надраскала една бележка и я беше подала на Брус.

— Съжалявам, Кам — каза Брус. — Казва, че си набрал погрешен номер.

Лилит бе казала на Брус само с устни да затвори телефона бързо и след като той го направи, бе изпъшкала:

— Благодаря.

— Защо не искаш да говориш с Кам? — попита Брус. — Какво е станало?

— Дълга история — каза Лилит на брат си. — Ще ти разкажа, като пораснеш.

— Но аз го харесвам — възрази Брус.

Лилит се намръщи:

— Знам. Просто не вдигай повече телефона.

Беше възможно Кам да е звънял повече от седем пъти, но седем бяха разрешението от майка ѝ лимит. След това тя изключи телефона. И в тишината, която последва, сърцето на Лилит започна да боли. Не беше смятала да му позволява да се сближи с нея достатъчно, че да я нарани, но ето я сега, наранена, обърквана и копнееща той да поправи нещата.

Щеше да ѝ се наложи отново да започне да се грижи сама за себе си, без да очаква нищо от никого, предпазвайки се от болката.

Сега Джийн остави отвертката, разтри челюстта си и се вгледа изучаващо в Лилит.

— Нали не искаш да кажеш, че вярваш на онези слухове? Кам е добър човек. Знаеш, че е такъв.

— Не искам да говоря за това. — Лилит седна до стената между два гигантски ксилофона. Извади тетрадката си и запрелиства страниците.

— Какво правиш? — попита Джийн.

— Редактирам припева на „Нечий друг блус“, преди да репетираме — каза Лилит.

— Чакай, това означава ли, че не се разделяме? — Луис изпусна звучна въздишка на облекчение.

— Разбира се, че не се разделяме — Лилит се изправи и хвана китарата.

Трябваше да удържи не само целостта на групата, но и тази на приятелството си с Джийн и Луис. За разлика от Кам, тези момчета не бяха със сложни характери. Не бяха завладели сърцето ѝ по опасен начин. Но това, което бяха направили — да ѝ покажат място, където се чувстваше в свои води, беше важно за Лилит и тя нямаше да се откаже. — Да го направим.

— За това говоря — Джийн включи синтезатора си.

— По дяволите, да! — възкликна Луис и приготви палките на барабаните си. — Две, три, четири — отброи Лилит; нова увереност се пробуди в нея, когато „Отмъщение“ започна да свири.

— Ето те къде си била — госпожа Ричардс махна на Лилит да спре, докато тя си тръгваше от шкафчето си след училище. — Трябва ми една услуга. — Очилата ѝ бяха зацапани и изглеждаше изтощена.

Лилит знаеше, че учителката работи извънредно с комитета по организирането на училищния бал, за да се погрижи да направят „зелен“ избор за танците.

— Разбира се — каза Лилит. Откакто се бе извинила на госпожа Ричардс и беше приела съветите ѝ за начина на хранене на Брус, двете се разбираха много по-добре.

— Днес следобед Клоуи Кинг се прибра вкъщи болна — каза госпожа Ричардс. — Трябва ми ученик, който да ѝ занесе домашното вкъщи.

— Не съм приятелка с Клоуи — каза Лилит. — Дори не знам къде живее. Не може ли Джун или Тереза, или другата да го направят?

Госпожа Ричардс се усмихна печално:

— Свикана в последния момент среща на кралския двор за бала! Освен това мислех си, че обръщаш нова страница. — Пъхна наръч папки в ръцете на Лилит. Домашният адрес на Клоуи беше написан на зелено лепящо листче най-отгоре. — Това наистина ще ми е от помощ. Никак не ми е приятно да видя как една умна и будна ученичка изостава.

Така че Лилит се качи на автобуса за богатите хлапета, който беше почти празен, защото всички ученици от горните класове, които живееха в квартала на Клоуи, имаха собствени коли.

Гледаше уличните табели, докато автобусът лъкатушеше из изискания квартал и оставяше хлапетата пред големи нови къщи, скрити зад огромни, добре подрязани морави. Видя как един първокурсник влиза в къща със забита на моравата табела „Продава се“ и се зачуди къде ли се местеше семейството му.

Лилит си ги представи как опаковат вещите си, качват се в луксозна кола и отпрашват надолу по откритата магистрала, бягайки от Кросроудс. Фантазията беше достатъчна да събуди в нея завист. Мисълта за бягство никога не беше далеч от ума на Лилит.

Скоро излязоха на Мейпъл Лейн и Лилит отново провери адреса на Клоуи. Изправи се, за да слезе от автобуса, когато той спря пред нелепо огромно бяло имение в имитация на стил „Тюдор“, обкръжено от крепостен ров, пълнен с декоративни шарани с лъскави като брокат люспи.

Разбира се, че Клоуи живееше в къща, която изглежда така.

Когато Лилит позвъни на вратата, някой натисна копчето на интерком, за да я пусне вътре, и спусна електрически подвижен мост през рова с шараните.

От другата страна на рова една икономка отвори вратата към блестящо мраморно фоайе.

— Мога ли да ви помогна? — попита тя.

— Дойдох да оставя на Клоуи нещата за домашно — каза Лилит, изненадана как отскачаше гласът ѝ от стените; акустиката във фоайето беше безумна. Подаде папките на икономката, нетърпелива да изтича обратно в кампуса, където имаше уговорка да се срещне с Джийн и Луис.

— Това Лилит ли е? — обади се гласът на Клоуи отнякъде на горния етаж. — Кажй ѝ да се качи.

Преди Лилит да успее да възрази, икономката я въведе вътре и затвори вратата.

— Обувките — каза икономката и посочи кубинките на Лилит и бялата мраморна полица за обувки до вратата.

Лилит въздъхна и развърза връзките на ботите си, после ги изрита.

Къщата миришеше на лимони. Всички мебели бяха масивни и всичко беше декорирано в нюанси на бялото. Огромен бял домашен роял бе поставен върху бяло килимче от алпака в центъра на всекидневната и свиреше автоматизирана версия на произведение на Бах.

Икономката поведе Лилит нагоре по белите мраморни стълби. Когато я доведе до бялата врата на спалнята на Клоуи и ѝ подаде обратно папките, повдигна вежди, сякаш за да каже: Късмет, днес е в изключителна форма.

Лилит почука леко на вратата.

— Влез — каза тихо един глас.

Лилит надникна в стаята. Клоуи лежеше на една страна, с гръб към нея, с лице към прозорец с бяла завеса. Спалнята ѝ изобщо не беше каквато Лилит би очаквала. Всъщност изглеждаше точно като дневната: огромно бяло легло с балдахин, бели кашмирени постелки, метнати върху леглото и столовете край прозореца, скъп кристален полилей, висящ от тавана.

Спалнята на Клоуи накара Лилит да помисли с повече топлина за собствената си стая, със старото ѝ легло близнак и бюро от магазин за стари вещи, разнородните лампи, които майка ѝ беше открила на гаражна разпродажба. Имаше три плаката на „Четиримата конници“, по един от всеки от най-новите им албуми. Използваше пространството над бюрото си да прикрепва текстове на песни, за които искаше да намери мелодии, и цитати от любимите си музиканти.

Единственото нещо върху стената на Клоуи беше платинен албум в бяла рамка, с плакет, на който пишеше:

ВРЪЧВА СЕ НА „НЕЖНИТЕ ВИДЕНИЯ“ ЗА
БЪДЕЩИ ПРОДАЖБИ. ВЕСЕЛА КОЛЕДА.
С ОБИЧ, ТАТКО.

Лилит знаеше, че Клоуи има много увлечения — не само групата си, но също и комитета по организиране на бала, отбора по бинго, кампаниите ѝ в ученическия съвет. Странно беше, че тук, където прекарваше повечето си време, нямаше и следа от тях. Сякаш интересите ѝ бяха заличени с бяла боя от скъп интериорен дизайнер. Това накара Лилит да изпит леко съжаление към Клоуи Кинг.

Клоуи се усмихна и посегна към кутия книжни кърпички на нощното си шкафче.

— Съжалявам, че си болна — каза Лилит. Сложи папките върху белия скрин на Клоуи. — Донесох ти домашните. Мислиш ли, че ще се справиш до бала?

— Не съм болна — каза Клоуи. — Взех си почивен ден за психично здраве. — Претърколи се да погледне Лилит, с лице, цялото на петна от плач. — Не мислех, че някога ще искам да те видя отново след онова, което ми причини днес, но след като така и така си тук, можеш и да ми угодиш.

— За какво говориш, какво съм направила днес? — попита Лилит и се облегна на вратата. — Дори не съм те виждала.

— Чух групата ти да репетира на обяд — каза Клоуи. — Просто минавах след сбирката на комитета по организирането на бала, но после ви чух през вратата и не можех да не се заслушам. — Ридание

разтърси раменете ѝ. — Не се предполагаше да ми бъдеш конкуренция.

— О — каза Лилит и пристъпи по-близо до Клоуи. — Значи моята група те е оскърбила с това, че сме добри?

— Знаеш ли на какъв натиск съм подложена да спечеля? — проплака Клоуи и седна в леглото. — Всички мислят, че съм съвършена. Не мога да ги разочаровам. — Тя се насили да си поеме дълбоко дъх няколко пъти. — Освен това татко спонсорира цялото начинание, така че е още по-смуцаващо, ако не спечеля.

— Виж — каза Лилит, — никога не съм чувала песните ти. Но поне сто души се появяват, когато имаш изпълнение. Вечно чувам хлапетата да говорят за това на другия ден.

— Това е, защото се плашат от мен — избълва тя, после придоби шокиран вид от това, което бе казала. Издърпа завивките върху лицето си. — Дори собствената ми група се страхува от мен.

— Доколкото ми е известно, в „Тръмбул“ няма и много хора, които да харесват мен — каза Лилит, макар че Клоуи, която бе прекарала години, осмивайки недостатъците ѝ пред всички, знаеше това по-добре от когото и да било.

— Да — призна Клоуи, надничайки изпод юргана си. — Но това не те притеснява, нали? Искам да кажа, имаш толкова много други занимания. Твърде съсредоточена си върху музиката си, за да ти пука дали си популярна в училище. Знаеш ли колко много свободно време щях да имам, ако не трябваше постоянно да поддържам социалния си статут?

Някога Лилит тъгуваше заради липсата на приятели, но фактът, че беше самотница от толкова отдавна, я беше превърнал в наистина силен автор на текстове. Сега, когато имаше група приятели, Лилит притежаваше най-доброто от двата свята.

Внезапно изпита още по-силно съчувствие към Клоуи.

— „Да поддържам социалния си статут“ е страхотно заглавие за песен — каза Лилит и забеляза китарата на Клоуи, подпряна до дрешника ѝ. Приблужи се и я взе. — Бихме могли да я напишем заедно, сега.

— Нямам нужда да ми напомняш за по-добрите си умения в писането на песни — намуси се Клоуи. — Дай ми китарата.

Лилит го направи и Клоуи се усмихна признателно. По някакъв начин на Лилит ѝ се стори, че правилната постъпка е после да седне на леглото на Клоуи. Лилит се отпусна на матрака, удивена колко разкошно мек беше.

— Слушай това — каза Клоуи и започна да свири на китарата. Скоро запя: — Богата кучка, богата кучка... — След като свърши, вдигна поглед към Лилит. — Това ще свирим на училищния бал. Гадно е, нали?

— Нищо подобно — каза Лилит. — Просто... — замисли се за момент. — Пееш го от гледната точка на някой друг, който гледа живота ти и ти завижда. А ако го изпееш от собствена гледна точка и вложиш в песента всичките си собствени чувства? Като например колко боли да се чувстваш, сякаш останалата част от света не те познава.

— Наистина боли — каза Клоуи тихо. — Това всъщност не е съвсем глупава идея.

— Опитай пак.

Клоуи опита. Засвири, затвори очи и изпя песента толкова различно, с толкова много емоция, че когато свърши, вече плачеше отново. Лилит беше шокирана да открие, че в собствените ѝ очи също набъбваха сълзи.

Когато Клоуи изсвири последния акорд, Лилит изръкопляска с искрен ентузиазъм.

— Да! Беше удивително.

— Да — съгласи се Клоуи. — Беше. — Остави китарата си отстрани върху леглото, после посегна към гланца си за устни, сложи си и предложи на Лилит. — Утре вечерта изнасяме шоу при Алфи. Трябва да дойдеш.

Клоуи никога преди не беше канила Лилит никъде. Едно беше да преживеят този странен пробив насаме в стаята на Клоуи. Но да се появят пред хора и да не се държат, сякаш се мразят?

— Не се ли тревожиш вече, че ще „се повлияя от звука ви“?

— О, я млъквай — Клоуи запрати една възглавница към главата на Лилит. — И ти благодаря.

— За какво?

— Че ми помогна с песента. Аз нямаше да направя същото за теб — каза Клоуи с изненадваща откровеност. — Но наистина го

оценявам.

Лилит изчака няколко секунди нещата да се променят, Клоуи да каже, че се шегува, и да разкрие уебкамерата, която бе използвала, за да ѝ се подиграе, но това така и не се случи. Клоуи просто продължи да се държи като нормален човек и Лилит осъзна, за своя изненада, че не беше чак толкова лошо да се мотае с нея.

— Може да се видим там — каза Лилит, после се отправи към вратата на спалнята. С крайчеца на окото си видя, че Клоуи се усмихва.

— Чакай — каза Клоуи. — Има още едно нещо.

— Да? — попита Лилит от прага.

— Вчера сутринта имах среща с Дийн под трибуните.

Дийн... Дийн... Лилит се помъчи да си спомни кой беше това, после се сети, че така се казваше гаджето на Клоуи от футболния отбор.

— Не ме гледай така; беше напълно невинно — каза Клоуи. — Упражнявахме стъпките за първия ни танц на бала.

— Разбира се — ухили се Лилит. Никой не се мотаеше под трибуните, за да упражнява нещо друго, освен натискане.

— Както и да е — каза Клоуи, — чух гласове. Беше Кам, говореше със стажанта на татко, Луц. Спореха. За теб.

Лилит се опита да овладее изражението си, за да не проличи шокът.

— За мен ли? Какво за мен?

— Не хванах всички подробности — каза Клоуи. — Дийн ангажираше голяма част от вниманието ми, но ги чух да споменават... някакъв бас.

Точно тогава майката на Клоуи подаде глава в стаята:

— Клоуи, имаш нужда от почивка.

— Почти свършихме, мамо — каза Клоуи и се усмихна ведро, докато майка ѝ изчезна, без дори да погледне Лилит.

— Какъв бас? — попита Лилит.

Клоуи се наведе напред в леглото си:

— Не схванах точно, но в общи линии Кам каза, че се обзалагал, че може да те убеди да избягаш с него след бала. И забележи това: ако не успее, става слуга на Луц. Завинаги.

Лилит се засмя нервно:

— Това звучи малко прекалено.

Клоуи сви рамене:

— Не застрелвай вестносеца.

— Слуга на Луц? — повтори Лилит. — Как изобщо би се получило това?

— Явно има много неща за тези двама чудаци, които не знаем — каза Клоуи и направи кисела физиономия.

Лилит се опита да помисли защо Луц и Кам изобщо биха се мотали заедно, а какво оставаше пък да сключат някакъв бас за нея. Те се мразеха. Дали Клоуи лъжеше? При нормални обстоятелства това щеше да е първото предположение на Лилит, но Клоуи изглеждаше толкова откровена и несклонна към интриги, колкото Лилит не я беше виждала никога.

Почти изглеждаше, че казва истината.

— Сигурно пропускаме някаква информация — каза Лилит, опитвайки се да се престори, че не е изпитала внезапно безпокойство. — Може би Кам дължи пари на Луц или нещо от този род.

— Не мисля — каза Клоуи. — Говореха така, сякаш парите не са проблем. Изглежда, че не ги беше грижа дори за живота или смъртта. — Тя се втренчи в Лилит. — Интересуваше ги единствено ти.

ШЕСТНАДЕСЕТ ОПАСНИ ДНИ КАМ

Два дни

В часа по поезия на следващия ден Кам се опита да срещне погледа на Лилит. Заради отстраняването си от училище не я беше виждал от почти два дни. Видът ѝ сега, докато драскаше в тетрадката си, потопена в друг свят, го караше да полудява от желание. Болезнено копнееше да размотае черния шал от врата ѝ и да целуне бледата кожа отдолу.

Опита се да ѝ предаде бележка, в която я молеше да се срещне с него след часа. Когато тя я избута от чина си неотворена, той се опита да ѝ предаде друга, без дори да си прави труда да я сгъне, със съобщението му, открито за очите на всички: Моля те, просто говори с мен. Но Лилит отказа да я прочете.

Едно момче на име Райън Банг свърши с четенето на експерименталната си строфа от шест стиха с кръстосани рими и господин Дейвидсън започна да ръкопляска.

— Ето, това е стихотворение, каквото от „Ню Йоркър“ биха искали да публикуват! — възкликна доволно учителят.

Кам обаче почти не слушаше. Искаше му се да може да отрече слуха, който Луц беше разпространил, но не можеше да излъже Лилит. Проблемът беше, че не знаеше как да ѝ каже истината.

В предния край на стаята господин Дейвидсън погледна надолу към бележките си:

— Камерън, ти си следващият.

— Следващият за какво? — попита Кам и се съсредоточи отново.

— Задачата? Да избереш стихотворение, което ясно изразява някакъв мотив? Земята вика Камерън. — Господин Дейвидсън сигурно бе забелязал празния поглед в очите на Кам. — Предполагам, че ще

избереш нещо за смъртта, както обикновено? Ела да застанеш пред класа и представи мотива си.

Кам нямаше нищо подготвено, но беше тук от достатъчно дълго, за да се запознае с някои от най-гениалните поети на света и точно сега един от тях изникна с лекота в ума му.

Кам нарочно мина покрай Лилит, докато излизаше пред класа. Искаше да допре леко ръка в нейната, докато минаваше, но това никак нямаше да ѝ е приятно. Така че вместо това просто потропа с пръсти по чина ѝ, надявайки се да привлече вниманието ѝ.

Получи се. Тя вдигна поглед, когато той застана пред класа и обяви:

— Моята тема е любовта.

Класът изпъшка, но той не им обърна внимание. Когато Кам се бе влюбил в Лилит в Ханаан, Соломон още не беше цар на израилтяните. Беше осемнайсетгодишен младеж, самият той влюбен в момиче от едно съседно село. Кам и Соломон се бяха срещнали в бедуинска шатра една нощ, и двамата пътуващи в различни посоки. Бяха споделили само една вечеря, но Соломон бе изрецитирал на Кам прекрасните слова, които по-късно щяха да се прочуят като „Песен на песните“. Сега Кам се вгледа в Лилит и започна да рецитира стихотворението наизуст. Когато стигна до любимата си част, той плавно премина от английски на оригиналния език на поемата, староеврейски.

— Стани, моя мила, моя хубавице, излез^[1] — изрече той.

На чина си Лилит изпусна химикалката. Втренчи се в него с отворена уста, с призрачно бледо лице. Прииска му се да можеше да узнае какво чувстваше тя. Дали си спомняше нещо?

Докато Кам стигне до края на поемата, удари звънецът. В стаята настъпи хаос, когато учениците наскачаха от местата си.

— Чу ли това? — обърна се с кикот едно момиче с розови бузи и огромна червена раница към приятелката си, докато минаваше. — Започна да бърби безсмислици, когато забрави един ред.

Приятелката ѝ презрително изсумтя:

— Изглежда достатъчно стар да има Алцхаймер.

— Добра работа — каза господин Дейвидсън. — Това е едно от най-любимите ми за всички времена. И знаеш староеврейски!

— Да, благодаря — каза Кам, измъкна се от стаята и хукна след Лилит. Зърна я в края на коридора да говори с Джийн и Луис. Гледаха някакъв плакат, залепен с тиксо върху вратата на една класна стая.

— Лилит! Джийн! Луис! Почакайте — провикна се той, но докато успее да се пребори с напиралите ученици и да стигне до края на коридора, Лилит и момчетата бяха завили зад ъгъла и бяха изчезнали.

Кам въздъхна. Не можеше да намери подходящ момент. А сега можеше да не я види отново цял ден.

Загледа се в плаката, който беше чела.

ГОТОВИ ЛИ СТЕ ЗА РОК?!

Беше го виждал преди. Рекламираше същия концерт, на който се беше опитал да покани Лилит през първия си ден в училище. „Нежните видения“ бяха подгрываща група на местна банда, наречена „Хо Хъм“. Щеше да се състои тази вечер в едно изискано кафене на две мили оттук.

Дали сега Лилит възнамеряваше да отиде? Тя мразеше Клоуи Кинг. В интерес на истината, Кам също мразеше Клоуи. Но дори заради най-малката вероятност Лилит наистина да отиде, за да прецени конкуренцията, Кам щеше да бъде там.

Същата вечер, щом слънцето залезе, Роланд, Кам и Ариана прегазиха през тревата, за да пресекат Хай Медоу Роуд, принуждавайки колите да криволичат около тях. Кам беше потънал в мисли. Почти не чуваше свистящите гуми и ревящите клаксони.

— Не знам как се задържахме толкова дълго в „Меч и кръст“ — каза Роланд, когато един моторист му показа среден пръст. — Не е за вярване колко бързо ме изритват от тези ужасни гимназии за простосмъртни.

— Разкарайте се от пътя! — изкрещя една жена, за да надвика клаксона си.

— Знаехте ли, че почти всички автомобилни клаксони са настроени във фа диез минор? — попита Ариана. — Затова човек би

трябвало винаги да слуша музика в ла мажор, когато шофира в града. Или да пее в мажорната гама.

— Тя е добросърдечна жена, вечно изучава злото — пропя Роланд.

— Я ми припомнете къде отиваме? — попита Ариана.

— Кафене в съчетание с магазинче за кафе, наречено „При Алфи“ — каза разсеяно Кам. Мислите му бяха заети с Лилит. Трябваше да си оправи отношенията с нея тази вечер, за да проработи планът му.

— И ми припомни пак: защо? — Ариана потупа Кам по корема. — Ками е гладен? Хапва му се кейк за кафе? Май трябва да внимава с поемането на въглехидрати. Шият ли изобщо смокинги с твоя размер? Което ми напомня — покани ли вече Лилит на бала?

— Още не — каза Кам. — Още не. Тази вечер ще ми трябва помощта ви — каза той на приятелите си, докато завиваха зад ъгъла към входа на кафенето. — Не забравяйте плана.

— Да, точно така, тайният план! — каза Ариана и спря, за да си оправи червилото. — Обичам тайните. Почти толкова много, колкото обичам плановете. Давай да се залавяме за работа, шефе.

Кам влезе в кафенето и задържа вратата отворена за приятелите си. Входът беше задръстен от лавици с разни дреболии и дрънкулки, малки метални поставки за бижута, чаши за кафе с изрисувани по тях безвкусни рекламни надписи — и всичко това, за да се направи място за малка сцена, издигната в дъното на кафенето.

Стените бяха огледални, затова Кам избягваше да гледа почти навсякъде. Непоносимо му беше да вижда как изглеждаше сега. Беше неоспоримо грозен.

— Хайде, имам нужда от една мока — каза Ариана, хвана Кам за ръката и провря всички през тясно пространство между два рафта за книги, за да могат да се присъединят към публиката.

Там имаше вероятно сто хлапета, повечето от които Кам разпозна от „Тръмбул“. Бяха най-популярните в училището и някои от по-неизвестните — и повечето извиха шии в тяхната посока, когато падналите ангели се появиха. Кам и Роланд бяха единствените момчета, които не носеха шорти в цвят как и поло-фланелки. Ариана беше единственото момиче, което не изглеждаше като всички други момичета. Кам забеляза как дузина гимназисти я оглеждат.

— Боже, приятелчета — възкликна тя. — Оставете ми поне кюлотите, става ли? — После се наведе до Кам и прошепна: — Не нося никакви кюлоти!

Роланд отиде да вземе питиета, докато Кам и Ариана побързаха да седнат на една от високите маси до прозореца.

— Това е ужасно — каза Ариана, като огледа групата високомерни ученици. — Не мога да повярвам, че си изтърпял две седмици тук. Все заради Лилит. Почти сякаш я харесваш или нещо подобно.

— Или нещо подобно. — После Кам я забеляза. — Ето там. — Посочи към другия край на помещението.

Лилит седеше на третия ред с Джийн Рах, приятелката му Кими и Луис. Карън Уокър дойде при тях, след като свърши с настройването на китарата на Клоуи.

Лилит се беше издокарала. Носеше блестящо червило, а късата ѝ кадифена рокля беше черна като въглен, подчертавайки огненочервената ѝ коса във възбуждащ контраст.

— Мисля, че започвам да разбирам отдадеността ти — каза Ариана и подсвирна. — Момичето е прекрасно.

Кам се съгласи, разбира се, Лилит изглеждаше прекрасна, но не изглеждаше сияеща, както на алеята за боулинг. Тогава беше денят, в който Кам се беше почувствал най-близък с нея, точно преди Луцифер да разгласи вестта за самоубийството. Тази вечер, тъгата смекчаваше остротата на Лилит и Кам знаеше, че причината е в него.

— За какво става дума? — попита Роланд, като тръсна чаши с кафе пред Кам и Ариана.

— Горещо маце — каза Ариана и кимна в посоката на Лилит.

— Още го притежава, дори след всичките тези години. — Роланд се обърна към Кам. — Каква ти е стратегията, мой човек?

— Още нямам такава — призна Кам, гледайки как Луис подхвърля на Лилит някаква шега, която копнееше да чуе. — Надявам се, че ще ми хрумне някаква.

— В общи линии — каза Ариана и отпи голяма глътка от питието си, — той е прецакан.

После публиката избухна в аплодисменти и Кам загледа как Клоуи Кинг и групата ѝ излязоха на сцената. Носеха къси черни

кожени поли, корсети и големи кръгли обици. Цялата група беше със сребристо червило, но единствено на Клоуи ѝ стоеше добре.

— Добър вечер на всички — каза Клоуи, като вдигна китарата си, а останалите момичета хванаха инструментите си. Ние сме „Нежните видения“, но вие вече знаете това.

— Давай, Клоуи! — провикна се едно момче.

— Покажете ми колко силно го искате — отвърна Клоуи.

Публиката пощуря.

Клоуи се ухили:

— Това е специална предпремиера на песента, която ще изсвирим на бала — каза тя в микрофона и намигна на публиката. — Само готините хлапета ще могат да пригласят утре вечерта.

Кам проследи как Клоуи огледа публиката и погледът ѝ попадна на Лилит. Пригответи се да скочи, ако Клоуи изстреля някоя противна обида за присъствието на Лилит там, но после, за негово удивление, Клоуи кимна лекичко на Лилит и се усмихна.

— Две, три, четири — изкрещя тя, когато групата ѝ засвири песен, наречена „Богата кучка“. Изобщо не беше каквато Кам бе очаквал — никакъв поп-ритъм, само меланхолия, разчитаща солидно на предварително записания основен ритъм, а китарата на Клоуи връщаше пронизително звука през цялото време.

Момичетата от групата очевидно имаха зад гърба си години скъпи уроци по музика. Свиреха на инструментите си достатъчно добре, гласовете никога не им изневеряваха и изглеждаха добри. Но не притежаваха нищо от блестящата първичност на Лилит. Дори седнала в публиката, Лилит правеше тези момичета да изглеждат скучни.

Лицето на Клоуи беше зачервено и тя се беше задъхала, когато изпя последната нота. Лилит първа се надигна от мястото си и започна да аплодира.

Кам беше предположил, че Лилит е дошла тази вечер, за да прецени конкуренцията, но явно ставаше нещо по-дълбоко. Никак не му харесваше да се чувства толкова отдалечен от нея, че да не може дори да предположи какво си мисли. Изтърпя още три песни от шоуто на Клоуи, преди първата част да приключи и групата да си даде пет минути почивка.

— Може ли вече да бягаме? — изхленчи Ариана.

Роланд повдигна вежда:

— Кам?

— Дайте ми една минута — отвърна той. Докато слушателите отиваха да си вземат набързо още кафе или да изтичат до тоалетната, Кам се устреми право към Лилит. Тя се отправяше към кафе-бара. Той се спусна право пред нея и я докосна по рамото.

— Здравсти, Лилит.

Тя моментално се извъртя. Видът на Кам сякаш пресуши енергията ѝ.

— Защо си тук?

— Искан да те видя — Кам се втренчи в устните ѝ. Не биваше никога да остават нецелунати толкова дълго. — Какво мога да сторя, за да оправя нещата?

— Сключи ли облог с Луц, че можеш да ме накараш да се влюбя в теб?

Кам зяпна. Разтри челюстта си. Откъде знаеше това? Този разговор не беше за пред публика.

— Може ли да излезем навън? — помоли той.

— Това обяснява ли групата и интереса ти към мен като цяло? — Тя направи пауза и преглътна. — Басът, Кам. Сключи ли го?

— Не — каза той. — Да.

Точно тогава момичето, което приемаше поръчките за кафе, се надвеси през тезгяха и повиши тон:

— Следващият? Хей, червенокоске. Искан ли нещо, или не?

Лилит излезе от опашката:

— Току-що си изгубих апетита.

— Лилит, чакай — каза Кам.

— Какво се опитваш да направиш, Кам? Да ме тласнеш към самоубийство като онова друго момиче ли?

Той протегна ръка към нея. Сега вече всички ги зяпаха.

— Не е каквото си мислиш.

— Вече няма да позволя да си играеш с мен. — Тя го изблъска и се отправи към вратата.

Група хлапета от училище изпуснаха след Лилит едно задружно „ooo“. Кам затвори очи и се опита да ги изключи от съзнанието си. Усети Ариана и Роланд до себе си.

— Това не изглеждаше добре — отбеляза Ариана.

— На косъм си да се провалиш, Кам — каза Роланд. — Знам, че обичаш да живееш опасно, но имаш още един ден. Не виждам как това ще завърши добре.

Вратата на кафенето се разтвори рязко и вътре с небрежна походка влезе Луц.

— Здравейте, стари приятели. — Стрелна всички с невероятно фалшива усмивка. — Говорите си за любимата ми тема, неизбежната гибел на Кам?

Кам не успя да се спре. Без да мисли, запрати чашата с кафе в лицето на дявола. Пластмасовата капачка отскочи с пукот и врялата кафява течност се разплиска по кожата на Луц. Кам чу как учениците ахват, но повече го притесняваше каква ще бъде реакцията на Луцифер. Това определено беше много тъпа постъпка.

Дяволът извади носна кърпа и си избърса лицето, после се наведе плътно до Кам, с изопнато от ярост лице.

— Дадох ти възможност да се измъкнеш — каза Луц. — Трябваше да я приемеш.

Говореше на Кам с истинския си глас, достатъчно тихо, за да не го чуят хлапетата около тях, макар че със сигурност усещаха тътена на земята под краката им.

— И вие двамата — дяволът се обърна към Ариана и Роланд. — Вие бяхте допуснати по една-единствена причина. Да си свършите работата. Да набиеете малко разум в главата на неразумния си приятел. Или да се изправите пред мен.

— Работим по това, сър — каза Роланд. — Знаете колко твърдоглав може да бъде Кам.

— Това си е между мен и Луцифер — каза Кам — И още не е приключило.

— Беше свършило, преди да започне — каза Луцифер, като посочи към вратата, през която бе избягала Лилит. — Успя да я накараш да те намрази още повече сега, отколкото преди да дойдеш тук. — Той се изсмя ниско. — Да, определено всичко свърши.

Дяволът пристъпи по-близо, докато между него и Кам останаха само няколко сантиметра разстояние. Кам можеше да усети мириса на гнило в дъха на Луцифер, вонята, излъчваща се от кожата му.

— В края на деня утре — каза Луцифер — вече ще си мой. Завинаги.

ИНТЕРЛЮДИЯ

ЖЕРТВОПРИНОШЕНИЕ

ОСТРОВ ЛЕСБОС, ГЪРЦИЯ

ПРИБЛИЗИТЕЛНО 1000-ТА Г. ПР.ХР.

Кам седеше на палубата на дървена лодка, закотвена в малък пристан.

Беше без риза, с кръстосани глезени, загледан в ниската луна. През изминалите два часа се опитваше да се научи да свири на лирата, която беше откраднал от един мъж, продаващ шафран на пазара. Със сигурност ако успееше да овладее инструмента на Лилит, можеше да победи и празнината с формата на Лилит, останала в него.

Дотук опитът не вървеше добре.

— Кам — измърка зноен глас, — остави това нещо и ела тук. Обърна се към момичето с маслинова кожа зад него. Тя се подпираше на лакът, сгънала под себе си дългите си крака. Златистата ѝ коса се полюшваше на вятреца.

— Ще дойда след миг — каза Кам.

Откакто напусна Лилит, Кам се беше заобикалял с поредица от момичета, надявайки се напразно, че ще разсеят разбитото му сърце.

След като избяга от Ханаан в сватбения си ден, беше потърсил Луцифер в облаците. От Падението насам нямаше кой знае какво да си каже с дявола. Горедолу веднъж на всяко столетие Луцифер предлагаше сделка — верността на Кам в замяна на владение в пределите на подземния свят, — но Кам никога не прояви интерес.

Този път обаче, когато Кам се появи, Луцифер се усмихна многозначително и каза:

— Чаках те.

Сега второ златокосо момиче прекъсна спомена на Кам, когато мина по дъсчения мост от кея до лодката.

— Помислих си, че ще те намеря тук — обади се тя.

— Ти какво правиш тук, Ксения? — запита настоятелно първото момиче. Погледна Кам: — Ти ли я покани?

— Корина? — възкликна Ксения. — Ти защо си на кораба на Кам?

Кам остави лирата си, зарадван, че са отклонили вниманието му.

— Виждам, че не е нужно да ви запознавам.

С ръце на хълбоците, момичетата отправиха кръвнишки погледи към него и една към друга.

Той си пое въздух и се насили да се усмихне:

— Вие сте две прекрасни момичета в прекрасна лунна нощ. Освен ако не предпочитате да се сбиете, защо не се позабавяваме?

Той се гмурна в морето. Когато изплува на повърхността, се понесе по гръб, гледайки към лодката. Може би щяха да се присъединят към него. Може би нямаше.

Така или иначе не го беше грижа.

— Все още ли искаш да доведеш това докрай? — попита момчето от румпела на кедрова гребна лодка, закотвена в края на пристана. Лилит беше открила, че името му е Луц, но иначе беше научила много малко за спътника си.

Лилит се заслуша в плискането и смеха откъм водата недалеч от лодката на Кам. Преглътна, с буца в гърлото.

Беше дошла чак дотук да го намери. Не ѝ беше хрумнало, че можеше вече да се е прехвърлил на следващото момиче и на последващото. Болеше я отвътре, но нямаше да си тръгне от Лесбос, без още веднъж да се опита да опознае сърцето му.

Скоро Лилит зърна Кам да прекосява кея, вървейки покрай брега. Мократа му коса блестеше в светлината на звездите.

— Това е твоят момент — каза Луц. — Възползвай се.

Лилит се гмурна в морето и заплува към Кам: бялата ѝ рокля се диплеше, докато риташе.

Зад нея Луц наблюдаваше от лодката си с усмивка.

Към полунощ Кам се изкачваше по стръмен склон с лира в ръка, търсейки нов начин да се разсее. В далечината се носеше звънлив глас под съпровода на пицните наситени ноти на лира. Видя нисък, недорасъл пустинен храст, бележещ входа към една пещера, и се насочи към него.

Вътре в пещерата, в тясно пространство между две високи скали, един старец свиреше сложна песен. Брадата му висеше чак до пъпа, а косата му стърчеше на мърляви кичури. Очите му бяха затворени, а до краката му стоеше гарафа с вино. Изглежда, не усещаше присъствието на Кам.

— Много си добър — каза Кам, когато песента на мъжа свърши.
— Ще ме научиш ли да свиря?

Мъжът бавно отвори очи:

— Не.

Кам наклони глава. Откакто се присъедини към Луцифер, беше открил нова убедителна нотка в гласа си. Учесе се как да я използва за своя облага.

— Ще те отведа да полетиш далече над облаците, ако се согласиш да ме научиш. Можеш да си донесеш виното и да пиеш сред звездите.

Очите на мъжа се разшириха; явно бе впечатлен.

— Започвай — каза той и изсвири един акорд.

Кам бързо нагласи лирата си в позиция за свирене.

Мъжът ритна инструмента на земята:

— Парче дърво, донесено от прилива — каза той. — Пей.

Неподготвен да импровизира, Кам откри, че песента на Лилит, първата, която я беше чул да пее, се надигна на устните му. Тя беше откраднала сърцето му, помисли си за оправдание. Сега той щеше да открадне песента ѝ.

*Накъдето любовта ме подтикне,
натам трябва да обърна
моите рими, моите рими...*

Мъжът го погледна с присвити очи, впечатлен. Мелодията, която свиреше на лирата си, допълваше съвършено текста на Лилит. Той подаде гарафата на Кам.

— Ще те науча и ще останеш с мен. — Той обви ръка около Кам.
— Сега — каза мъжът, като го поведе към входа на пещерата си, — можеш ли наистина да летиш?

Кам отстъпи назад в нощта. Точно се готвеше да освободи крилете си, когато една сянка се раздвижи зад пустинния храст.

Лилит? Сънуваше ли?

Тя още носеше сватбената си рокля. Вече беше мръсна, позеленяла от мъх и с капеща от нея морска вода. Прилепваше плътно към тялото ѝ. Косата ѝ беше разчорлена и мокра, спускаща се до средата на гърба ѝ, а кожата ѝ изглеждаше бледа на лунната светлина. Тя погледна в очите му, после към голите му гърди, след това към ръцете му, сякаш можеше да види колко болезнено копнееха да я прегърнат.

Но Кам и Лилит не се прегърнаха. Гледаха се като непознати.

— Здравей, Кам — каза тя.

Кам се присви и се дръпна назад:

— Защо си тук?

При този въпрос Лилит се намръщи. Пое си дъх и се опита да формулира думите, заради чието изричане бе дошла чак дотук. Когато проговори, гледаше в небето, за да не ѝ се налага да вижда как очите му се замъглиха при вида ѝ.

— В нощта, когато си тръгна, сънувах, че уча ято славеи на любовна песен, за да могат да те намерят и с песен да те върнат у дома при мен. Сега аз съм славеят, който е пропътувал целия път. Все още те обичам, Кам. Върни се при мен.

— Не.

Тя се взря в очите му:

— Обичал ли си ме някога, или беше само мимолетно увлечение?

— Ти ме отхвърли.

— Какво?

— Ти отказа да се омъжиш за мен!

— Отказах да се омъжа край реката — настоя Лилит. — Никога не съм отказвала да се омъжа за теб!

Откакто видя Лилит за последен път, Кам бе встъпил в редиците на Луцифер. Ако се беше страхувал да покаже на Лилит истинската си същност преди, беше невъзможно да го направи сега. Не. Нямаше минало. Нямаше Лилит.

Съществуваше само неговото самотно бъдеще.

— Ти унищожи любовта ни — каза ѝ Кам. — Сега съм оставен да живея в руините ѝ.

В очите на Лилит се долавяше настойчивост, която Кам не разбираше. Тя беше нервна, трепереше.

— Кам, моля те...

Кам усещаше парене отзад в раменете, нетърпение да разпери крилете си. От седмици ги криеше от Лилит. За да я предпази, беше си казал.

Не можеше да се застави да я погледне, да види колко силна болка изпитваше. Той беше демон. Беше опасен за Лилит. Всяка нежност, която проявеше към нея, щеше да я въвлече по-дълбоко в мрака.

— Това е последният път, в който ще ме видиш — каза той. — Никога няма да узнаеш кой съм в действителност.

— Зная кой си — проплака тя. — Ти си човекът, когото обичам.

— Грещиш.

— Обичаш ли ме още?

— Сбогом, Лилит.

— Недей! — примоли се тя с глас, задавен от ридания. — Все още те обичам. Ако си отидеш...

— Вече си отидох — каза Кам, обърна се и затича надолу по планината, изгубвайки се от поглед. Отметна глава назад и разпери ослепителните си златни криле. Загледа потрепващата светлина, която хвърляха около него. Щеше да лети, докато сърцето престанеше да го боли. Щеше да лети вечно, ако се налагаше.

Полетя бързо и никога не погледна назад, затова така и не видя как Луцифер излиза от сенките и хваща Лилит за ръка.

Лилит се взря в бледата, луничава ръка в своята. Дъхът ѝ беше плитък.

— Той си отиде — изрече задавено тя. — Зарязах всичко. Напразно.

— Ела с мен — каза дяволът. — Аз спазих своята част от сделката. Време е ти да спазиш своята.

---

[1] Книга Песен на песните, 2:10 — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТ

ГОРА

ЛИЛИТ

Двайсет и три часа

Звукът в слушалките на Лилит бе оглушителен.

Лежеше по корем върху кувертюрата на леглото си и драскаше в дневника си текст за нова песен, наречена „Прочута заради разбито сърце“. Беше един сутринта. Беше уморена, но знаеше, че никога няма да заспи. Постоянно превърташе в ума си разговора с Кам в кафенето.

Той се беше обзаложил, че може да я накара да се влюби в него. Сякаш тя нямаше свободна воля, все едно беше просто монета, която да бъде подхвърлена.

Дали Кам почти беше спечелил онзи бас? Тя беше изпитвала към него нещо дълбоко и силно. Любов ли беше? Може би, но никога не би могла да обича човек, който я третираше като игра, която трябва да бъде спечелена.

Внезапно Лилит чу звук, който не беше част от песента на „Четиримата конници“ в слушалките ѝ. Идваше отвън. Някой чукаше на прозореца ѝ. Тя изключи музиката и вдигна щорите.

Ципът на коженото яке на Кам беше вдигнат догоре и той носеше онази плетена шапка, която ѝ харесваше. Под ръба ѝ зелените му очи гледаха умоляващо, когато ѝ направи знак да отвори прозореца.

Тя плъзна стъклото нагоре и подаде глава навън:

— Мама ще те убие, ако открие, че си ѝ стъпкал буренаците.

— Ще рискувам — каза той. — Трябва да говоря с теб.

— Иначе ще загубиш баса, нали? — каза тя. — Припомни ми колко часа имам да се влюбя лудо в теб?

Тя погледна покрай моравата към улицата, където беше паркиран черен мотоциклет „Хонда“ в ретро стил с две каски, висящи от дръжките на кормилото. Мотоциклетът изглеждаше скъп. Лилит се загледа изучаващо в Кам, спомняйки си как той сновеше сред

палатките на улица „Добс“. Как можеше да си позволи мотоциклет? Той беше ходещо противоречие, но Лилит вече не смяташе да остави това да я подлудява.

— Късно е — каза тя. — Уморена съм. А ти си последният човек, когото искам да виждам тъкмо сега.

— Знам — каза Кам. — Лилит, имам нужда от теб, за да...

— Нямаш нужда от мен. — Не й харесваше, когато той казваше такива неща. Ако не внимаваше, щеше да му повярва.

Кам сведе поглед към ботите си и въздъхна. Когато миг по-късно вдигна поглед, зелените му очи бяха придобили настойчиво и напрегнато изражение, което накара Лилит да затаи дъх.

— Винаги ще се нуждая от теб, Лилит. По много причини. Точно сега ми е нужно да дойдеш с мен.

— Защо бих отишла с теб където и да е?

— За да мога да ти кажа истината.

Бяха я мамили преди.

— Кажи ми тук — каза Лилит, без да отстъпва.

— За да мога да ти покажа истината — поправи се Кам. — Моля те — изрече той меко, — дай ми още един шанс да ти покажа, че чувствата ми към теб са истински — после, ако не ми повярваш, никога няма да ти се наложи да ме виждаш отново. Така честно ли е?

Тя се вгледа изучаващо в лицето му и осъзна колко познати й бяха станали чертите му през изминалите две седмици. Първия път, когато го видя в Ратълснейк Крийк, той беше толкова различен от всеки, когото бе срещала някога; беше й се сторил повече като плод на въображението й, отколкото като истински човек. Но сега го познаваше. Знаеше, че облизва устни, когато мисли, и познаваше начина, по който проблясваха очите му, когато слушаше наистина внимателно. Познаваше усещането от ръцете му в нейните и колко гладка беше кожата му точно над деколтето на тениската.

— Още един шанс — каза тя.

Над Ратълснейк Крийк тегнеше мрак.

Сърцето на Лилит препускаше, докато Кам я водеше навътре в гората към любимото й място. Никога не беше идвала тук толкова късно и беше зловещо вълнуващо.

Клони пукаха, докато пристъпваше по познатата пътека и излизаше на поляната, където се издигаше нейното рожково дърво. За миг не го разпозна. Нейното дърво бе украсено с нанизии от проблясващи лампички в меко червено и жълто.

Под него момче със ситни плитчици аранжираше букет от ириси върху старинното писалище, което Кам ѝ беше подарил. На Лилит ѝ се стори, че го позна.

Когато слабо момиче с бръсната глава и оранжеви изкуствени мигли дотича при нея и подаде ръка, Лилит разбра къде беше виждала двамата преди. В кафенето с Кам, по-рано същата вечер.

— Аз съм Ариана — каза момичето. — Това е Роланд. Радваме се, че успяхте.

— Какво става? — обърна се Лилит към Кам.

— Първо — каза Кам, — тост.

Роланд коленичи край брега на потока и измъкна бутилка шампанско. Бръкна под писалището и извади две високи тесни чаши за шампанско, после отвори бутилката с пукащ звук. Напълни чашите с газираната течност и подаде една на Лилит.

— Salud^[1].

— За вторите шансове — каза Кам и вдигна чашата си.

— Вече сме поне на петия или шестия шанс — каза Лилит, но все пак чулна чашата си в неговата.

— Дръзко! — обади се Ариана. — Харесва ми.

— Когато видях Лилит, заподозрях, че Кам си е намерил майстора — каза Роланд.

Лилит се изкиска. Чувстваше се странно удобно с тези неочаквани компаньони. Струваха ѝ се по-интересни от всеки, когото беше познавала някога, с изключение може би на Кам.

— Не обръщай внимание на приятелите ми — каза Кам. — Познаваме се отдавна.

— Значи, първо — тост — каза тя на Кам, като се огледа около потока. — Какво е второто?

— Една услуга — каза Кам.

— Все още не смятам да те пусна обратно в групата...

— Не това се канех да поискам — каза Кам, макар че думите „все още“ го накараха да се усмихне. — Услугата е следната. Забрави всичко, което си чула за мен от други, и прекарай един час с мен тук,

под звездите. Само ние. Е, и Ариана и Роланд, но знаеш какво имам предвид.

— Бива ни в камуфлажа — каза Ариана.

— Става ли? — попита Кам.

— Става — отвърна Лилит и го остави да я хване за ръка и да я поведе към писалището, на което бяха подредени кристални чаши, златни прибори за хранене от различни комплекти, бели салфетки, сгънати във форма на лебеди, и два блестящи руски самовара.

Зад тях Роланд започна да подръпва струните на китара „Мартин“ от 30-те години на XX век в тих, синкопиран блус ритъм. Инструментът изглеждаше страхотно на вид, различен от всяка китара, която Лилит беше виждала някога, и тя се запита откъде ли се беше взел. Ариана грабна салфетките от писалището и ги разстла върху скутовете на Кам и Лилит.

— Моля, позволете на мен — каза тя, когато Лилит посегна да вдигне сребърния капак. Вътре една вдигаща пара чугунена тенджерка на тънки крачета беше пълна до ръба с ароматно червено касероле, върху което плуваха две яйца, идеално изпържени и от двете страни, но все още с течни жълтъци, украсени с наситенозелени стръкчета магданоз.

— Шакшука — каза Лилит и вдиша дълбоко.

— Не я оставяй да те заблуди — обади се Кам. — Шакшука е единственото ястие, което Ариана умее да приготвя.

Лилит погледна намръщено чинията си:

— Никога не съм чувала за него. Думата просто изникна в ума ми.

— Това е старо израелско ястие — каза Кам. — Много леко.

— Умирам от глад — каза Лилит и вдигна вилицата си. — Откъде се познавате?

— Дълга история — каза Кам. — О, госпожо метр д'отел, забравихте да ми отворите самовара.

— Сам си го отвори, негоднико — провикна се Ариана от брега на потока, където мятеше камъчета и имитираше Кам:

— „Единственото ястие, което Ариана умее да приготвя“.

Лилит се засмя и загреба един яркооранжев жълтък. Изяде с наслада първата си вкусна хапка и я прокара с глътка шампанско.

— Леле, и това си го бива.

— Би трябвало — обади се Ариана от брега. — По-старо е от баба ти.

Лилит остави вилицата си и се обърна към Роланд, който още седеше в сенките, подръпвайки струните на китарата:

— Това моята песен ли е?

Той се концентрираше върху грифа на китарата, свирейки сложна мелодия.

— Роланд ѝ е фен — каза Кам.

— За какво е това, Кам? — попита Лилит, като хвърли поглед от Роланд към Ариана, а от нея — към преобразеното дърво. Никой досега не си беше давал толкова труд да я впечатли преди. — Мило е и така нататък, но...

— Но прилича на натруфена прелюдия към покана за бала? — попита той.

Лилит завъртя глава и зяпна Кам.

— Не се тревожи — каза той бързо. — Няма да те каня на бала.

— Хубаво — каза тя, изненадана, че се чувства малко разочарована.

Той се наведе достатъчно близо да я целуне и хвана ръцете ѝ:

— Ти ми каза, че не ти трябва кавалер, за да свириш музиката си по време на „Битката“, и уважавам това. То не означава, че не би ми доставило удоволствие да отида с теб, да ти купя букетче за украса на деколтето и да помоля майка ти да ни снима, и да се редя на опашка с теб за пунш и понички, всичко онова, което никога не бих искал да правя, ако не ми се отваряше възможност да го направя с теб — той се усмихна и усмивката освети цялото му лице. — Но все пак мога да уважа желанията ти. Така че вместо това доведох бала при теб. — Той хвърли поглед из гората. — Виждаш ли, балът е точно такъв, само че с още няколкостотин души. И кабинка за снимки. И арки от балони.

— Хмм... не е толкова лошо, колкото си представях — закачливо отвърна Лилит. — Всъщност е доста приятно.

— Благодаря ти — каза Кам. — Бяха нужни много срещи на некралския двор, за да го организирам. — Той се засмя, но после лицето му стана сериозно. Снизил глас: — Каквото и да си мисли Клоуи, че е подслушала, всичко, за което си говорехме с Луц, беше колко много те харесвам. Той беше убеден, че нямам шанс, и това пробуди

състезателната ми природа. Защото няма нищо, което да искам повече от това да имам шанс с теб.

Лилит се загледа изучаващо в пълните устни на Кам и се хвана, че се привежда по-плътнo към него. Внезапно вече не я беше грижа за никакви слухове. Отчаяно копнееше да го целуне. Това беше реално. Всичко друго можеше да се изпари. Защо не беше видяла нещата толкова ясно преди?

— Какво ще кажеш да танцуваме? — попита той.

— Ще кажа „да“ — каза Лилит.

— Мисля, че тя каза „да“ — прошепна високо Ариана на Роланд, който отбеляза събитието, изсвирвайки радостен мотив на китарата.

Кам внимателно издърпа Лилит на крака. Обувките им затъваха в гниещите листа, а Лилит беше малко замаяна от шампанското. Вдигна поглед през клоните на рожковото дърво, удивена колко ярко грееха звездите над Ратълснейк Крийк. В задния ѝ двор на опушеното небе можеше и да се види една звезда, но тук сигурно имаше поне трилион, които светеха над тях.

— Прекрасно — промърмори тя.

Кам вдигна поглед:

— Повярвай ми, тези звезди не вещаят нищо за теб.

— Извинете! — обади се Ариана, заставайки между тях. — Ако ми позволите да направя едно модно предложение. — Миг по-късно пъкна в ръцете на Лилит нещо меко. Лилит го вдигна към светлината. Беше роклята, която бе купила в магазина за стари дрехи.

— Откъде...

— Наистина е добре да започнеш да си заключваш прозореца на спалнята — изкиска се Ариана. — Има някои истински крадци, които можеха да ти отмъкнат роклята, преди аз да успея.

Лилит примигна:

— Била си в стаята ми?

— Не е голяма работа — каза Ариана. — Докато ти беше заета да късаш или да се сдобряваш, или каквото там правиш с Кам, направих няколко поправки, за да представя еволюиращия ти стил.

Лилит погледна по-внимателно роклята и забеляза, че подгъвът беше значително скъсен отпред — до дължината на минипола, — докато отзад роклята си оставаше дълга. Сега от цвете страни на корсажа бяха пришити черни дантелени гарнитури, правейки талията

да изглежда още по-малка, отколкото беше в действителност. Деколтетото беше направено високо отзад и ниско отпред, със сърцевидна форма, поръбено е черна дантела.

— Леле — възкликна Лилит.

— Обърни я — каза Ариана. — Има още.

Лилит я послуша и видя нови прорези по средата на гърба на роклята във формата на криле. Беше същата рокля и въпреки това беше напълно различна. Лилит не разбираше как това момиче беше направило такива бързи и умели промени, но знаеше, че е гордост ще носи тази рокля в Битката на бандите.

Всъщност искаше да я облече още сега.

— Благодаря ти — каза тя на Ариана. — Може ли...?

Ариана прочете мислите на Лилит.

— Никакво надничане — каза на момчетата, после ѝ кимна.

Лилит се обърна с гръб към потока, после изхлузи тениската си през главата и я метна на земята. Нахлузи роклята и се измъкна от джинсите си. Ръцете на Ариана намериха гърдите ѝ и закопчаха поне петдесет мънички копчета.

— С една дума — заяви Ариана, — зашеметяващо.

Лилит се взря надолу към себе си, към роклята, осветена от звездите в небето и всички мигащи лампички, които Кам и приятелите му бяха окачили. Чувстваше се прекрасна... и изпитваше странно усещане, както в пробната на магазина за стари дрехи. Не можеше да обясни усещането. Осъзна, че Кам я гледаше, и разбра, че той също го изпитва.

— Готова съм — каза Лилит.

Пристъпи в обятията му и започнаха да се движат ритмично, с очи, приковани един в друг. Кам знаеше как да води танца. Внимаваше да не се движи твърде бързо и нито веднъж не я настъпи. Всяко накланяне и обръщане бяха инстинктивни, а допирът на тялото му до нейното ѝ се струваше толкова правилен, сякаш бяха две парченца от пъзел, попаднали точно на местата си.

— Все още не разбирам как стигнахме дотук — прошепна Лилит, като се изви назад, така че червената ѝ коса стигна до земята.

— Взехме мотоциклета — пошегува се Кам. — Помниш ли? Вятърът в косата ти?

— Знаеш за какво говоря — каза Лилит. — За теб. За мен. За нас.

— Нас — повтори Кам бавно. — Знаеш ли, звучи хубаво. От мен и теб ще излезе наистина хубаво „нас“.

Лилит се замисли за миг. Той беше прав. Наистина беше така. И внезапно вече не искаше балът да свърши в Ратълснейк Крийк. За пръв път ѝ се прииска да направи нещо повече, не само да изсвири песента си по време на битката и да се измъкне. Искаше да изпита цялото преживяване, с приятелите си и най-вече с Кам.

— Кам — каза тя; сърцето ѝ започна да бие по-бързо, докато се поклащаха в такт с музиката, — ще ме придружиш ли в Битката на бандите?

Лилит мислеше, че е виждала Кам щастлив, но сега лицето му светна от ново чувство. Той я завъртя в голям кръг:

— Да!

— Мисля, че той каза „да“! — изсъска Ариана на Роланд.

— Знаехме, че той ще каже „да“! — отвърна Роланд.

— О, да. Съжалявам. Не ни обръщай внимание — каза Ариана.

Лилит се изкикоти, когато момичето отново се зае да мие съдовете им в потока.

— Има едно условие — каза тя, като се обърна отново към Кам. — Трябва да се включиш отново в групата и да изсвириш нашата песен. Мислиш ли, че можеш да се справиш?

— Лилит — каза Кам, — бих свирил с теб завинаги. Или поне докато ме изриташ отново.

— В такъв случай се разбрахме — каза тя. — Утре вечерта, ти и аз. И цял „Тръмбул“.

— Технически — отбеляза Кам, като си погледна часовника, — училищният бал е довечера.

Мелодията на китарата на Роланд се промени, превръщайки се в нещо чуждоземно и познато. Звучеше като от Близкия Изток, но Лилит можеше да се закълне, че го е чувала милион пъти преди.

— Сега си затвори очите — каза Кам. — Нека ти покажа какво е наистина усещането да танцуваш.

Лилит затвори очи и се остави Кам да я води: стъпките им ставаха все по-сложни и по-сложни с напредването на песента. Не си беше представляла, че танцуването може да е толкова леко и лишено от усилия. Ръцете му я уловиха за талията и я повдигнаха. Можеше да се закълне, че краката ѝ също се бяха отделили от земята; че се носеха

над потока, над дърветата, над горящия склон, в посипаните нагъсто звезди, почти целуващи луната.

— Може ли да отворя очи? — попита тя.

— Не още — каза Кам.

После я целуна пламенно — устните му бяха твърди и топли върху нейните — и Лилит отвърна на целувката му. Топло, гъделичкащо усещане се разнесе из тялото ѝ, когато Кам я притегли по-близо и я целуна по-силно. Никога преди не беше правила това. Нито дори нещо подобно на него.

Устните му сякаш бяха създадени за нейните. Защо им беше отнело толкова време да стигнат дотук? Можеха да се целуват така през цялото време. Би трябвало да останат така, целувайки се, докато...

— Лилит — прошепна той, когато устните им се разделиха. — Лилит, Лилит, Лилит.

— Кам — отвърна тя. Чувстваше се замаяна. Хладен бриз свистеше около тях, развявайки косата ѝ, и преди да се усети, Лилит почувства земята под краката си.

— Сега можеш да отвориш очи — каза той и тя го послуша. Отблизо очите на Кам бяха изпъстрени със златисто и обкръжени от още по-наситено зелено. Лилит не можеше да спре да се взира в тях.

— Това танцуване ли беше? — попита тя задъхано. — Или летене?

Кам обви двете си ръце около талията ѝ:

— Когато се прави както трябва — каза той и допря чело до нейното, — няма никаква разлика.

---

[1] Наздраве (исп.) — Б.пр. ↑

ОСЕМНАДЕСЕТ

ТАЙНОТО ВЛАДЕНИЕ НА ЛЮБОВТА

КАМ

Четири часа

Кам се измъкна от задната седалка на старата дълга лимузина, която Роланд незнайно как бе успял да осигури за вечерта. Изкачи бетонните стъпала до входната врата на Лилит и заслуша как скакалците се блъскат със свистене в лампата на верандата. Сърцето му бумтеше като барабан, когато посегна да натисне звънеца.

Неувереността никога не бе била в стила на Кам. Тя влизаше в сблъсък с коженото му яке, оригиналните „Леви’с“, хладнокръвните му зелени очи. Но сега, докато слънцето навъсено потъваше зад горящите хълмове, а из улиците вееше студен вятър, той се запита: беше ли направил достатъчно?

Няколко репетиции на групата. Няколко спора. Една лека целувка. За Кам всеки миг бе преливал от страст. Но дали Лилит щеше да я разпознае като любов?

Защото не го ли направеше...

Щеше. Трябваше. Тази вечер.

Ариана отвори рязко вратата, с юмруци на хълбоците, с извити тънки вежди:

— Готова е! — пропя тя. — За вдигнатата ѝ прическа ще се разказват легенди, но съм изключително доволна от промените, които направих на роклята ѝ. Хей, не току-така ме наричат Ариана Алтер^[1]. — Тя хвърли поглед през рамо. — Брус, изведи сладурчето.

Миг по-късно братът на Лилит се зададе от ъгъла на коридора, облечен в пижамата си с щампа на динозаври. Лилит го държеше подръка, издокарана от глава до пети. Кам затаи дъх, когато тя тръгна към него с бавни, отмерени крачки, като го гледаше в очите през цялото време. Тази рокля и замечтаното изражение в очите ѝ го върнаха право към сватбата им, която така и не се бе състояла.

Тя сияеше. Червената ѝ коса бе сплетена по дузина начини, прибрана и вдигната във висока, буйна, заплетена прическа. Клепачите ѝ блещукаха в зелено, устните — алени и матови. Носеше черни мотоциклетистки ретро боти, високи до глезените. Беше убийствена.

Тя пусна ръката на Брус и с бавно, сексапилно движение се завъртя в кръг:

— Как изглеждам?

Когато спря пред него, Кам улови ръцете ѝ. Тя имаше най-меката кожа, която някога беше докосвал.

— Изглеждаш толкова добре, че сигурно е незаконно.

— За теб няма ли костюм? — попита Лилит и приглади ревера на коженото яке на Кам. — Джийн ще побеснее, но аз мисля, че изглеждаш фантастично.

— Фантастично? — Той се засмя. Когато Лилит го гледеше така, Кам можеше да забрави, че мускулите му бяха изгубили очертанията си, че кожата му беше тънка като хартия, че косата му падаше, а копитата му затрудняваха ходенето. Лилит го виждаше различно, отколкото останалите от нейния свят, защото държеше на него, а нейното мнение беше единственото, което имаше значение.

— Кам, имаш ли нещо против, ако... — поде нервно Лилит. — Ще има ли проблем, ако те представя както трябва на мама? Тя е малко старомодна и ще означава много...

— Няма проблем. Мамчетата ме обожават — излъга Кам. Майките на тийнейджърки обикновено успяваха мигновено да надушат лошото момче в Кам. За Лилит обаче би направил всичко.

— Мамо? — провикна се Лилит и миг по-късно майка ѝ се появи в коридора. Носеше розов кариран халат за баня, лекъосан и излинял. Косата ѝ беше безредно прибрана назад с пластмасова шнола. Тя я докосна смутено, измъквайки един малък кичур.

— Госпожо Фоскор — Кам протегна ръка. — Аз съм Камерън Брийл. Срецнахме се веднъж преди, когато водехте Брус в болницата, но се радвам да ви видя отново. Искам да ви благодаря.

— За какво? — попита майката на Лилит.

— За това, че сте отгледали забележителна дъщеря — каза той.

— Всичко, което харесвате в нея, вероятно е просто бунтът ѝ срещу мен — каза майка ѝ, а после, за удивление на Кам, се засмя: — Обаче наистина изглежда прекрасна, нали?

— Като героиня от любовните песни — каза Кам.

Когато хвърли поглед към Лилит, очите ѝ бяха влажни; Кам разбра колко редки трябва да са били похвалите от страна на майка ѝ.

— Благодаря — каза Лилит и прегърна майка си, после брат си.
— Няма да закъсняваме твърде много.

— Не искате ли да дойдете да видите изпълнението на Лилит? — обърна се Кам към майката на Лилит.

— Сигурна съм, че само ще я смутим — каза майка ѝ.

— Не — възрази Лилит. — Моля ви, елате. — Тя погледна Кам:
— Не знам, мислиш ли, че пускат на бала хора, които не са ученици?

— Не се безпокой за това — подметна Ариана, като подръпваше остроото деколте на черната си тениска. — Познавам един тип, а той пък познава един друг, който може да уреди за всички места на първия ред.

— Много щедро — каза майката на Лилит. — Ще отида да се облека. Ти също, Брус.

След като близките ѝ изчезнаха в стаите си, Кам се обърна към Лилит:

— Тръгваме ли?

— Чакай — каза тя. — Забравих си китарата.

— Може да ти потрябва — каза Кам. — Ще чакам отвън.

Излезе на верандата; Ариана вървеше зад него. Потупа го по бузата:

— Гордея се с теб, Кам. И съм вдъхновена от теб. Не е ли така, Ро?

— Правилно — провикна се Роланд от отворения прозорец на лимузината. Носеше елегантен смокинг с тъмносиня папийонка.

— Благодаря, хора — каза Кам.

— Независимо какво ще стане тази вечер — добави Ариана.

— Все още ли не вярваш, че мога да спечеля? — попита Кам.

Ариана се затича да го настигне.

— Просто ако случайно не спечелиш...

— Това, което тя иска да каже, е — Роланд излезе от колата и дойде да застане зад Кам, — че ще ни липсваш, човече. — Облегна се на ръждивия парапет на предната веранда на Лилит и се загледа нагоре към небето. — Няма ли да ти липсва?

— Защото ако загубиш — каза Ариана, — тя ще се върне в Чистилището от стъклената топка, а ти... — Ариана потръпна. — Дори не ми се мисли какво ще те накара да правиш Луцифер.

— Не се тревожи за това — каза Кам. — Защото няма да загубя.

Ариана се отпусна върху задния капак на лимузината, а Роланд се върна на шофьорското място. Входната врата се отвори и Лилит излезе навън, окъпана в лунна светлина, като държеше китарата си.

— Можеш ли да се справиш с още един аксесоар? — попита Кам и извади от джоба си бяла кутийка.

Лилит я отвори и се усмихна, когато видя синьо-жълтите ириси, прикрепени към малкия ластик.

Кам внимателно плъзна цветето върху китката на Лилит. Пръстите им се преплетоха.

— Никоой никога не ми е подарявал букетче за корсажа — изрече Ариана с копнеж.

Тогава нещо се приземи в краката ѝ с глухо тупване. Ариана отскочи разтревожено назад, после погледна надолу и видя бяла кутийка, същата като онази, която Кам беше дал на Лилит. Усмихна се.

— Пак заповядай — обади се Роланд от шофьорското място. — Сега влизайте, деца; пилеете ценно време от бала.

Щом наближиха кампуса на „Тръмбул“, Кам помогна на Лилит да излезе от лимузината. Групички от издокарани хлапета се бяха накачулили върху предните капаци на колите на паркинга, облечени в най-хубавите си рокли и костюми, но най-голямото оживление, изглежда, кипеше на футболното игрище, където Луц беше изградил имитация на Колизеума.

Подобно на римския си първообраз, той бе открит за природните стихии, с три реда високи арки около външния край. Докато го оглеждаше, Кам осъзна, че в постройката имаше нещо небрежно направено. Вместо да е изградена от варовиков камък, тя беше оформена изцяло от сбита пепел от огньовете на Ада на Лилит, като евтин бетон. Накара Кам да осъзнае колко временно беше това — вечерта; училището, малкия, тъжен свят на Кросроудс.

Лилит се взря в гледката пред тях и Кам разбра, че тя не виждаше никое от нещата, които го тревожеха. За Лилит това беше

просто още една грозна постройка в грозния ѝ град.

Басовите тонове отекваха глухо през стените.

— Не е Ратълснейк Крийк — каза Лилит, — но предполагам, че ще се справим прилично.

— Можем да направим нещо по-добро — каза Кам. — Можем да разлюлеем това място толкова силно, че стените му да рухнат. Падането на Рим ще се случи отново, съвсем отначало.

— Боже, наистина си амбициозен — подкачи го Лилит и го хвана подръка.

— Благодаря, че ни докара, Роланд. — Кам се обърна към демона, който затвори вратата на лимузината след себе си.

— Да си счупиш крак, братле^[2] — подвикна Роланд на приятеля си.

Кам и Лилит влязоха в имитацията на Колизеума през дълга арка, направена от златисти и сребристи балони. От другата страна откриха партито в разгара си. Групички от ученици се бяха скупчили около осветени със свещи коктейлни маси, смееха се, флиртуваха, похапваха кубчета сирене и отпиваха пунш. Други танцуваха на бързи попесни върху голям, настлан с паркет дансинг, отворен към звездите.

Погледът на Кам беше привлечен към дъното на Колизеума, където бе построена внушителна сцена, издигаща се дващест фута над останалата част от бала. Червени кадифени завеси очертаваха бекстейдж, където другите групи можеха да изчакат реда си да свирят. От едната страна имаше малка съдийска маса, над която висеше транспарант: **ПОДГОТВИТЕЛНО УЧИЛИЩЕ „ТРЪМБУЛ“ ПРИВЕТСТВА С „ДОБРЕ ДОШЛИ“ „ЧЕТИРИМАТА КОННИЦИ“.**

Лилит смушка Кам и посочи към дансинга:

— Погледни Луис.

Кам проследи пръста ѝ и откри барабаниста им, облечен в бял смокинг и перчещ се като пиле около Карън Уокър, която бе заровила лице в ръцете си.

— Давай, Луис! — провикна се Лилит.

— Какво? — изкрещя ѝ Луис, за да надвика музиката. — Това си е моята импровизация. Трябва да си размърдам краката.

Точно тогава Дийн Милър се приближи до Лилит и Кам. Носеше тъмен смокинг с тънка черна вратовръзка, която се спускаше като ивица надолу по гърдите му.

— Таркентън те търси цяла вечер — подаде на Кам сгънато парче син плат. — Кралският двор за бала. Трябва да сложиш това. Щеше да знаеш, ако си беше направил труда да се появиш на последната ни сбирка.

Лилит задуши смеха си в сгъвката на лакътя си, когато Кам вдигна пастелносин сатенен шарф с името му, щамповано по цялата ширина с бели букви. Дийн носеше върху смокинга си също такъв шарф, на който пишеше Дийн Милър.

— Супер — Кам вдигна шарфа. — Късмет довечера, мой човек.

— Благодаря, но за разлика от теб, аз нямам нужда от него — каза Дийн със самодоволна усмивка, когато Клоуи Кинг се появи и преплете ръка с неговата.

— Дийн, трябваш ми за снимка...

— Клоуи — каза Лилит. — Здравсти.

Клоуи погледна роклята на Лилит, явно впечатлена.

— Да не си наела стилист или нещо подобно? Защото всъщност изглеждаш добре.

— Ами, благодаря — каза Лилит. — Ти също изглеждаш добре.

Клоуи се обърна към Кам и присви очи:

— По-добре да се държиш с нея както трябва — каза тя, а после отведе Дийн.

— Откога двете с Клоуи Кинг сте приятелки? — попита Кам.

— Не знам дали бих казала приятелки — отговори Лилит, — но онзи ден обсъдихме някои неща. Тя не е толкова лоша. И е права. — Лилит повдигна вежда. — По-добре да се държиш с мен както трябва.

— Знам — каза Кам. Това беше целта, с която се чувстваше най-обвързан в цялата вселена.

Лилит взе синия му шарф за кралския двор на бала и го метна в едно метално кошче за боклук наблизо:

— Сега, след като уточнихме това, да направим план — хвърли поглед към часовника си. — Битката започва след двамайсет минути. Мисля, че имаме време за един танц, преди да се наложи да се приготвим.

— Ти си шефът — каза Кам, като я притегли към себе си и се отправи към дансинга.

За щастие, следващата песен беше бавна, от онези, при които сякаш на всички им се приискваше да обвият ръце около някого. Скоро

Лилит и Кам бяха заобиколени от двойки, дансингът засия от рокли с цвят на скъпоценни камъни и елегантно контрастиращи смокинги. Хлапета, които Кам бе подминавал дузина пъти в безличните коридори на „Тръмбул“, сега изглеждаха необикновени под светлината на звездите, усмихвайки се, докато се поклащаха в такт с музиката. Кам се измъчваше от мисълта, че всички тук имаха чувството, че са на прага на всичко, когато всъщност бяха само на прага на края.

Притегли Лилит към себе си. Фокусира се единствено върху нея. Обожаваше лекото докосване на пръстите ѝ по раменете му. Обожаваше начина, по който букетчето ириси пръскаше ухание по кожата ѝ, и топлината ѝ, която го докосваше. Затвори очи и остави останалата част от Кросроудс да изчезне, представяйки си, че са само двамата, заедно.

Бяха танцували само веднъж преди снощи в Ратълснейк Крийк — в Ханаан, край реката, точно след като Кам ѝ бе направил предложение. Спомни си как Лилит му се бе сторила лека като перце онзи първи път, когато танцуваха, издигаща се от земята при най-лекото поклащане на тялото на Кам.

Тя изпитваше същото точно сега. Краката ѝ едва докосваха дансинга и тя гледаше Кам с неподправен възторг в очите. Беше щастлива. Той можеше да го почувства. Той също беше щастлив. Затвори очи и остави спомена да ги отведе обратно в Ханаан, където някога бяха толкова искрени и свободни.

— Обичам те — прошепна, преди да успее да се спре.

— Какво каза? — Лилит едва успя да надвика музиката. — Тоалетната ли търсиш? — Тя се отдръпна и хвърли поглед наоколо, търсейки указателни знаци за мъжката тоалетна.

— Не, не — каза Кам, като я придърпа обратно в прегръдките си: искаше му се да не бе развалил атмосферата. — Казах — но не можеше, не и сега, не още, — казах „хубави танци“.

— Радвай им се, докато е време — извика тя. — Трябва да вървим зад кулисите.

Песента свърши и всички се обърнаха към сцената, когато Таркентън се изкачи с големи крачки по стъпалата. Носеше тъмносин смокинг с червена роза, забодена на ревера. Засука мустак и нервно прочисти гърло, когато се приближи до микрофона.

— Всички участници в тазвечерната Битка на бандите трябва вече да са се явили в бекстейджа — каза той, като хвърли поглед към участниците в бала. — Последно повикване за всички участници в Битката на бандите. Моля, използвайте вратата от лявата страна на сцената.

— Закъсняваме — каза Лилит, като улови Кам за ръката и го затегли през тълпата от ученици, по-близо до сцената.

— Аз ли не знам — промърмори Кам под нос.

Завиха наляво, заобиколиха тичешком момче и момиче, които се целуваха все едно бяха единствените хора в стаята, после намериха черната врата в левия край на сцената, където трябваше да се регистрират участниците.

Кам я задържа отворена за Лилит. От другата страна имаше мъждиво осветен, тесен коридор.

— Насам — Лилит го хвана за ръката и посочи към един плакат със стрелка. Завиха наляво, а после надясно, след това откриха редицата гримьорни с надписани врати. „Любов и безделие“, „Смъртта на автора“, „Нежните видения“, „Четиримата конници“ и, в края на коридора, „Отмъщение“. Лилит завъртя дръжката на бравата.

Вътре Луис се бе разположил в директорски стол и тъпчеше в устата си дражета М&М с фъстъци, вдигнал крака върху тоалетна масичка. Беше се преоблякъл в черна каубойска риза и бели памучни панталони, с черна филцова шапка, килната ниско. Очите му бяха затворени и тананикаше под нос поддържащите акорди на хармонията на „Нечий друг блус“.

На канапе в ъгъла Джийн се натискаше с приятелката си Кими, която изглеждаше страхотно в дългата си сатенена рокля с цвят на боровинка. Той се откъсна за миг от целувката им, за да вдигне поглед и да покаже на Кам и Лилит знака на мира.

— Готов ли си за рок, човече? — попита той, като оправи жълто-кафявата кожена жилетка с ресни, която бе намерил в Армията на спасението.

Зад тях китарата на Кам беше подпряна на синтезатора на Джийн, до смокингите на Джийн и Луис, които бяха съблечени и внимателно закачени — явно от приятелката на Джийн.

Кими стана и оправи роклята си.

— Време е да се омитам — каза тя. От вратата на гримьорната изпрати въздушна целувка на Джийн. — Накарай ме да се гордея.

Джийн вдигна ръка да улови въздушната целувка, което накара Кам и Лилит да избухнат в смях.

— Това си е нашият номер — каза Джийн. — Аз присмивам ли ви се, задето се спречквате на всеки петнайсет минути? Не, защото това си е вашият стил.

Кам хвърли поглед към Лилит:

— Не сме се карали поне от половин час.

— Закъсняхме — съгласи се Лилит. После сложи ръка на рамото на Джийн: — Хей, благодаря, че се примиряваше с всичките ни драми.

— Ами, голяма работа — каза Джийн. — Трябва да видите каква става Кими, когато не отговоря на есемесите ѝ след по-малко от шейсет секунди.

— Това е училищният бал! — възкликна Луис. — Кога в историята на света подготовката за училищния бал не е вдъхновявала огромни драми? — Той измъкна палките на барабаните от задния си джоб и упражни няколко такта с тях по бедрата си.

— Две минути до изпълнението — обади се един глас от коридора. Кам подаде глава навън и откри Луц да се мотае отвън с клипборд и слушалки. Луц му хвърли вълча усмивка и снижи гласа си до истинския му тембър: — Готов ли си за това, Камбриел?

— Роден съм готов — отвърна Кам. Разбира се, това не беше вярно. Не се беше чувствал дори наполовина готов да спечели облога срещу Луцифер, докато не бе взел Лилит в прегръдките си снощи.

Дяволът се засмя и накара няколко от крушките на тавана да гръмнат: кикотът му беше толкова стържещ, че никой, освен Кам не можеше да го чуе. Гласът му отново възприе престорено вежливия си тон, когато обяви:

— Всички групи да се явят по местата си зад кулисите.

Кам се върна в гримьорната и затвори вратата с надеждата, че другите не можеха да забележат раздразнението му. Хвърли поглед към Луис в огледалото. Барабанистът беше прежълтял.

— Добре ли си? — попита Кам.

— Май ще повърна — каза Луис.

— Предупредих те да не ядеш онези дражета М&М — обади се Джийн и поклати глава.

— Не е това — Луис дишаше плитко, подпрял длани на тоалетната масичка. — Никой от вас ли не страда от сценична треска?

— Аз — призна Лилит и когато хвърли поглед към нея, Кам откри, че тя трепери. — Преди две седмици изобщо не бих и помислила, че ще стоя тук. Сега, когато това се случва, искам да съм страхотна. Не искам да се издъня заради нервност. Не искам да проваля всичко.

— Номерът с изпълняването на музика, която никой не е чувал преди — каза Джийн, като пхна синтезатора си под мишница, — е, че никой не знае дали се дъниш.

— Но аз ще знам — каза Лилит.

Кам седна на тоалетната масичка с лице към Лилит. Докосна брадичката и ѝ каза меко:

— Просто излизаме там и правим най-доброто, което можем.

— Ами ако най-доброто, на което съм способна, не е достатъчно добро? — попита Лилит и сведе поглед. — Ами ако всичко това е било грешка?

Кам сложи ръце на раменете ѝ:

— Тази група не се измерва в едно триминутно изпълнение на училищния бал. Тази група се измерва във всички стъпки, които ни бяха нужни, за да стигнем дотук. Ти — да напишеш тези песни. Ние — да се научим да ги свирим заедно. Всичките ни репетиции. Посещението в магазина на Армията на спасението. Конкурса за текст, който спечели.

Той премести поглед от Лилит към Джийн, после към Луис и откри, че слушат жадно думите му, затова продължи.

— Фактът, че всъщност сега всички се харесваме взаимно. И всеки път, когато ме изхвърляше от групата. И всеки път, когато милостиво ме приемаше отново в нея. Това е „Отмъщение“. Стига да помним това, нищо не може да ни спре. — Той си пое дълбоко дъх, надявайки се, че другите не са забелязали потрепването в гласа му. — А ако не успеем, поне ще сме имали това време заедно. Дори ако това е крайт, струваше си да имам шанс да свиря с вас за малко.

Лилит наклони глава към Кам и се взря дълбоко в очите му. Изрече само с устни нещо, което Кам не разбра съвсем. Сърцето му се изпълни с възторг, когато се наведе близо до устните ѝ.

— Какво каза?

— Казах благодаря ти. Сега се чувствам по-добре. Готова съм.
Е, това беше нещо. Но дали щеше да бъде достатъчно?
Кам вдигна китарата си от поставката ѝ.
— Да вървим.

Четиримата членове на „Отмъщение“ се събраха в един ъгъл зад кулисите, пъхнали инструментите си под мишница. Всички трябваше да влязат откъм лявата страна на сцената и нямаше завеси, отделящи различните изпълнения, така че участниците просто се скупчиха на малки групички. В бекстейджа определено се долавяше наелектризирано напрежение, създадено от нерви, очакване и лак за коса. Всички го чувстваха.

Кам надникна иззад завесата към тълпата на дансинга. След като сценичните прожектори бяха изключени, можеше да ги види ясно. Бяха смутени, но развълнувани, блъскаха се един в друг, флиртуваха, кикотеха се на незначителни неща, едно момче разблъскваше с гърди множеството хлапета. Дори членовете на преподавателското тяло, обикалящи в периферията на тълпата, изглеждаха весели. Кам знаеше, че за една група е истински късмет да има публика в това настроение. Те искаха нещо от шоуто, нещо, което отговаряше на собствената им енергия тази вечер, която бе наситена със заряд.

На масата на съдиите вдясно от сцената Таркентън се опитваше да разговаря с четири момчета, издокарани в стил пънкрок. Кам почти беше забравил, че Айк Лиджън ще бъде съдия на това нещо и, развеселен, видя какво минаваше за „рокзвезда“ в Ада на Лилит. Вокалистът на групата беше доста навъсен, с оформена на шипове руса коса и дълги, слаби крайници, но другите трима изглеждаха така, сякаш имаха общо около две мозъчни клетки. Кам си напомни, че това беше любимата група на Лилит, и си каза, че може би изглеждат по-добре на сцената.

Бързо движение зад масата на съдиите привлече вниманието на Кам. Ариана и Роланд бяха там, поставяха сгъваеми столове за майката и брата на Лилит. Ариана улови погледа на Кам и посочи: Погледни на горе. Той хвърли поглед над главата си и се ободри, когато видя, че тя някак беше провесила дискотечната топка от гредите над сцената.

Погледна обратно към Ариана и направи жест, сякаш ръкопляска. Страхотно, изрече само с устни. Кам си помисли за всичко, което приятелите му бяха направили за него снощи в Ратълснейк Крийк, и се запита дали можеше да стигне дотук с Лилит без тях.

Роланд вдигна поглед към звездите: тревога изопна гладкото му чело. Погледът на Кам проследи този на приятеля му. Звездната светлина, която изглеждаше странно ярка тази вечер, изобщо не беше звездна светлина. Вместо това демоните на Луцифер се бяха събрали високо в небесната твърд отгоре. Именно очите им светеха като звезди през дима от горските пожари. Кам настръхна, знаейки, че бяха дошли да видят какво щеше да стане с него. Хлапетата от „Тръмбул“ не бяха единствените жадни за страхотно представление тази вечер.

Осветлението в импровизирания Колизеум изгасна.

Публиката притихна, когато един прожектор освети Луц. Той се беше преоблякъл в син костюм на тънко райе, обувки със заострени върхове и квадратна цикламена носна кърпа в горния джоб на сакото. Държеше позлатен микрофон и се усмихваше към едно аутокю.

— Добре дошли на училищния бал на „Тръмбул“ — прогърмя гласът му. От публиката се надигнаха викове, докато Луц махна с ръка и накара тълпата да замлъкне. — За мен е чест да изиграя роля в това паметно събитие. Знам, че всички сте нетърпеливи да узнаете кои ще бъдат короновани за крал и кралица на бала. В момента треньор Бъроус е в бекстейджа и брои гласовете ви. Най-напред ще започнем с дългоочакваната Битка на бандите.

— Обичаме те, Клоуи! — изкрещяха няколко хлапета от първия ред.

— Някои от групите, които ще чуете, са любимци на феновете — каза Луц. — Други са относително неизвестни, дори за роднините си... — Изчака да чуе смях, но вместо това в краката му се приземи полупълна тенекиена кутийка газирана вода.

— Трети — продължи Луц, тонът му стана по-мрачен, — никога не са имали шанс. — Обърна се и намигна на Кам. — Ето ги, за да дадат първия изстрел: „Любов и безделие“!

Публиката изрази одобрението си, когато две второкурснички довякоха столчета на сцената. Изглеждаха като сестри, със смугла кожа, лунички и бледосини очи. Едната имаше бяло-руси къдрици, а

другата беше с късо подстригана, боядисана в черно коса. Вдигнаха хавайските си флейти.

Впечатлен, Кам разпозна началните акорди на мрачна народна песен, която се беше предавала през времето в затъмнени барове по времето на сухия режим. Наричаше се „Сребърен кинжал“ и за пръв път я беше чул преди двеста години на борда на кораб, подмятан из бурно море в тежък мрак.

— Адски си я бива — каза Джийн.

— Коя? — попита Луис.

— И двете.

— Имаш си гадже — напомни Луис.

— Шшшт — изсъска Джийн.

Кам се опита да улови погледа на Лилит, но вниманието ѝ бе приковано върху изпълнението.

„Любов и безделие“ бяха добри и, изглежда, го знаеха. Но никога нямаше да узнаят колко добре бяха подбрали песента си или че пееха пред хиляда чифта безсмъртни уши, които бяха присъствали, когато песента беше изпълнена най-напред по варварското крайбрежие. Кам знаеше, че някои от демоните сигурно пригласяха отгоре.

Застана зад Лилит, обви ръце около талията ѝ, и започна да се поклаща, пеейки тихо в ухото ѝ:

— Баща ми е прекрасен дявол...

— Знаеш тази песен? — попита Лилит, като обърна леко глава, така че бузата ѝ докосна устните на Кам. — Завладяваща е.

— Лилит — каза той, — има нещо, което чаках да ти кажа.

Сега тя се обърна изцяло, сякаш можеше да долови настойчивостта в гласа му.

— Не знам дали моментът е подходящ, но трябва да ти кажа, че...

— Хей — прекъсна го един глас и миг по-късно Луц изблъска Кам настрана и застана пред Лилит. — Е, хлапета, подписахте ли вече споразумението за отказване от претенции? Всеки изпълнител трябва да подпише формуляра за отказване от претенции.

Лилит хвърли поглед на гъсто напечатания документ.

— Какво пише? Тук е трудно да се чете.

— Просто, че няма да съдите „Кинг Медия“ и че можем да използваме образа ви за рекламни материали след шоуто.

— Сериозно ли, Луц? — каза Кам. — Трябва да го направим веднага?

— Не можете да излезете на сцената, ако не го направите.

Кам прочете набързо документа, за да се увери, че не се обвързва в по-мрачна сделка с Луцифер. Изглеждаше обаче, че това не беше нищо друго, освен начин за прекъсване на хубавия миг. Кам надраска набързо подписа си.

— Всичко е наред — каза на Лилит и загледа как тя също подписа.

Кам блъсна документите обратно към Луцифер, който ги пхна в джоба си и се ухили. Изпълнението вече беше свършило и аплодисментите за „Любов и безделие“ бяха затихнали.

Луц излезе с широки крачки отново на сцената.

— Провокативно. — Ухили се самодоволно. — Без повече бавене, следващата ни група: „Смъртта на автора“!

Публиката нададе слаби приветствени възгласи, когато едно ниско хлапе на име Джери и тримата му приятели излязоха наперено на сцената. Кам се присви от ужас, когато Джери се опита да нагласи общия комплект барабани така, че да пасват на дребната му фигура. След няколко болезнени мига Лилит смушка Кам:

— Не е зле да им помогнем — каза тя.

Кам се изненада, но, разбира се, Лилит беше права. Наистина беше различна от гневната самотница, каквато бе преди две седмици.

— Добра идея — каза Кам, докато излизаха забързано на сцената да помогнат при нагласяването на височината на барабаните.

Когато инструментите бяха настроени и групата започна да отброява времето, Кам и Лилит се вмъкнаха обратно зад кулисите. На Лилит, изглежда, не й пукаше колко лоши бяха „Смъртта на автора“. Просто беше щастлива, че е помогнала на друг музикант. Но тя бе единствената щастлива. Джийн се сгърчи нещастно, докато Джери ревеше гръмогласно текста на песен, наречена „Амалгаматор“.

— Той дори не знае какво е „амалгаматор“ — каза Джийн, като клатеше глава.

— Да — съгласи се Лилит. Абсолютно. Ъм... какво е „амалгаматор“?

Публиката се отегчи, преди да свърши първата строфа. Хората започнаха да дюдюкат и тръгнаха да си купуват газирани напитки, но

„Смъртта на автора“ не забелязаха. В края на песента Джери прегърна микрофона и едва не припадна от прилива на адреналин:

— Обичаме те, Кросроудс!

Когато Джери и групата му напуснаха сцената, Луц се върна на нея.

— Следващите ни изпълнители вече са добре известни из целия град — обяви той в микрофона. — Представям ви прекрасните и талантиливи „Нежни видения“!

Из целия Колизеум отекнаха аплодисменти, а тълпата обезумя.

Кам и Лилит надникнаха през завесата и видяха как популярните хлапета от „Тръмбул“ почти нахлуха на сцената. Пищяха, момичета, покачени на раменете на гаджетата си, скандираха името на Клоуи. Кам хвана Лилит за ръка. Дори и наистина да беше изгладила донякъде отношенията си с Клоуи, сигурно ѝ беше трудно да не завижда на „Нежните видения“ за приема, който получаваха.

— Добре ли си? — попита Кам, но тълпата беше твърде шумна и Лилит не го чу.

Луис потупа Карън Уокър по задника, когато тя се втурна иззад завесата, за да провери добре ли са свързани усилвателите на „Нежните видения“. Мъгла от няколко кофи, пълни със сух лед, изпълни сцената, а няколко мига по-късно от кулисите се показаха Клоуи Кинг и групата ѝ.

Бяха истински професионалисти. Усмиваха се широко и махаха пред прожекторите на сцената, намирайки местата си пред микрофоните, сякаш бяха свирили на хиляда по-големи представления. Носеха еднакви бели обувки на тънки високи токчета и кожени минирокли в различни цветове, с пастелнорозовите им шарфове от кралския двор за бала, преметнати през гърдите им. Роклята на Клоуи беше жълта като лютиче, за да е в тон със златистите ѝ брокатени сенки за очи.

— Чувството е взаимно, „Тръмбул“! — изкрещя Клоуи.

Тълпата нададе рев.

Клоуи нацупи устни и се облегна прелъстително на микрофона. Тълпата беше хипнотизирана, но Кам можеше единствено да гледа Лилит. Тя се беше навела напред и си гризеше ноктите. Знаеше, че тя се сравнява с Клоуи — не само с начина, по който реагираше публиката, но също и как Клоуи улови микрофона с умело движение

на китката, начина, по който гласът ѝ изпълваше Колизеума, страстта, с която свиреше на китарата си.

Кам беше убеден, че ако можеше да прегърне Лилит още веднъж, преди да засвирят, можеше да я накара да види, че в това изпълнение не ставаше дума да се състезава с Клоуи. А за това, което тя и Кам имаха заедно. Можеше да изрече двете думи, които горяха в него от петнайсет дни, и отговорът ѝ щеше да му подсказе дали имаха шанс.

Две малки думи. Дали Лилит щеше да ги изрече? Те щяха да решат и неговата, и нейната съдба.

Но преди да успее да посегне към нея, Кам почувства как Джийн идва да застане от лявата му страна, а после Луис застава от дясната. Кам почувства енергията, която се излъчваше от тях, и осъзна, че песента на Клоуи беше свършила и публиката аплодираше, а Лилит беше вдигнала глава към небето и може би се молеше за късмет. Защото „Отмъщение“ щяха всеки момент да излязат на сцената и сега ставаше дума само за тяхната музика.

Колизеумът притъмня, ако не се брояха точиците отразена от прожекторите светлина в очите на Луц, когато застана в центъра на сцената. Когато проговори, гласът му беше едва доловим шепот:

— Готови ли сте за „Отмъщение“?

---

[1] От alter (англ.) — друг, различен; променям, изменям. — Б.пр.

↑

[2] Традиционно пожелание за късмет сред актьорите. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТНАДЕСЕТ КРАЯТ НА МЕЧТАТА ЛИЛИТ

Два часа

Центърът на сцената.

Дълбока тъмнина.

Лилит обгърна с длани студения микрофон. После я освети ослепителен прожектор и публиката изчезна.

Тя хвърли поглед нагоре към блещукащата диско топка, висяща от гредите. Ако не беше Кам, Лилит щеше да е сама тази вечер и да пише песни в спалнята си. Нямаше да е на училищния бал, пред претъпкан дансинг и да кима на останалите от групата си, готова за рок.

Пренебрегна треперещите си колене, бясно блъскащото в гърдите ѝ сърце. Пое си продължително дъх и почувства тежестта на китарата на гърдите си, леката тъкан на роклята.

— Две, три, четири — отброи в микрофона.

Чу барабаните, внезапни като порой. Пръстите ѝ погалиха струните на китарата, изсвирвайки бавен, тъжен мотив, после избухнаха в песента.

Китарата на Кам намери нейната във водовъртежа и те засвириха, сякаш беше последната им нощ на земята, сякаш съдбата на вселената зависеше от това как звучат заедно. Това бе моментът, който беше очаквала. Вече не се страхуваше. Изживяваше мечтата си. Тя затвори очи и запя:

*Сънувах, че животът е сън,
който някой сънува в очите ми...*

Песента ѝ звучеше така, както винаги се бе надявала, че може да звучи някой ден. Тя отвори очи и се обърна отново към Джийн и Луис. И двамата бяха изцяло погълнати от музиката. Тя кимна на Кам от другата страна на сцената, който свиреше умело, без да откъсва очи от нея. Усмиваше се. Никога не си беше давала сметка колко много обичаше начина, по който ѝ се усмиваше.

Когато се обърна отново към публиката да изсвири втората строфа, тя зърна набързо брат си и майка си. Стояха отделно от тълпата, но танцуваха буйно.

Лилит едва можеше да чуе гласа си над възгласите на публиката. Извъртя се от микрофона, за да импровизира, изви гръб, остави пръстите си да полетят по струните. Това беше радост. Не съществуваше нищо, освен Лилит, нейната група и тяхната музика.

След мотива между припева и куплета тя посегна отново към микрофона, а на последната строфа Кам се присъедини към нея, достигайки хармонии, които дори не бяха репетирали.

Лилит вдигна ръка и спря да свири, правейки пауза преди последния куплет на песента. Джийн, Луис и Кам също спряха.

Публиката закрепва по-високо.

Когато свали ръка да изсвири финалния акорд, групата засвири заедно с нея, точно навреме, и всички гласове в публиката изкрещяха.

Когато песента свърши, остана да се направи само едно нещо. Тя изтича при Кам и сграбчи ръката му. Искаше да бъде с него, когато се поклонят. Защото без него нямаше да е тук. Нищо от това нямаше да се случи.

Той протегна ръка към нея. Усмивна се. Хванаха се за ръце и тръгнаха към долния край на сцената.

„Дръж ме“, улови се, че казва Лилит на ръката на Кам. „Дръж ме, точно така. Не ме пускай.“

— Лилит е върхът! — Един глас се извиси над аплодисментите. На Лилит ѝ се стори, че прозвуча като Ариана.

— Да живее кралицата! — провикна се друг глас, който може би беше на Роланд.

— Поклони се, рокзвезда — промърмори Кам в ухото ѝ. — Поклони се заедно с мен.

Възторг заля Лилит, когато с Кам се наведоха напред. Движението ѝ се стори естествено, сякаш двамата правеха турнета от

цяла вечност, покланяйки се пред възторжена публика цял живот. Може би това беше обратно дежа вю и тя изживяваше онова, което им готвеше бъдещето.

Надяваше се. Искаше да свири отново с Кам, и то скоро.

Обърна се към него. Той се обърна към нея.

Преди да се усети, устните им почти...

— Запазете го за партито след това — прогърмя гласът на Луц, когато излезе припряно на сцената и застана между тях, разделяйки ги.

Светлините на сцената притъмняха и Лилит видя отново публиката. Всички все още аплодираха. Ариана, Роланд, Брус и майка й се бяха преместили на първия ред и надаваха буйни викове, сякаш Лилит беше истинска рокзвезда. Чувстваше се като такава.

Охранителите удържаха хлапетата, които се опитваха да се втурнат на сцената. Дори директорът Таркентън ръкопляскаше. Лилит видя празните места до него и осъзна, че „Четиримата конници“ сигурно бяха в бекстейджа точно сега и се готвеха да закрийт вечерта.

Битката вече бе била толкова епична, та на Лилит й се стори безумно, че сега й предстоеше да види любимата си група.

— Страхотна вечер, а? — обърна се Луц към публиката. — А тепърва предстои още!

Двама типове с конски опашки и тениски, които показваха, че са от екипа на музикантите, отведоха другите състезаващи се групи обратно на сцената. Клоуи притича до Лилит и праметна ръка през кръста й.

— Добра работа — каза тя. — Макар че аз бях по-добра.

— Благодаря. — Лилит се засмя. — „Виденията“ също бяха страхотни.

Клоуи кимна:

— Такива сме си.

— Успокойте се — каза Луц и направи знак за тишина. — Трябва да определим победителите и изгубилите.

Лилит се размърда неспокойно между Клоуи и Кам. Таркентън се изкачваше по стълбите към сцената, носейки плик и трофейна купа със златна китара отгоре.

— Почитаемите съдии стигнаха ли до решение? — попита Луц.

Таркентън почука по микрофона. Изглеждаше толкова зашеметен от изпълнението, колкото и Лилит.

— Победителят в „Битката на бандите“, спонсорирана от „Кинг Медия“, е...

Синтезиран барабанен тътен отекна гръмко по високоговорителите на стадиона. Внезапен състезателен порив изпълни Лилит. Тяхната група се беше представила убийствено тази вечер. Знаеха го. Публиката го знаеше. Дори Клоуи Кинг го знаеше. Ако в този свят имаше някаква справедливост...

Луц грабна плика от Таркентън:

— „Нежните видения“!

После групата на Клоуи закрепця, запищя, започна да изблъсква всички от светлината на прожекторите.

— Следваща спирка — кралица на бала — изписка Клоуи и прегърна приятелките си.

Ушите на Лилит звънтяха, докато Клоуи приемаше трофея. Само преди броени мигове прекарваше най-прекрасната нощ в живота си. Сега се чувстваше жестоко съкрушена.

— Гадна работа — каза Джийн.

Луис ритна един от ограничителите на сцената:

— Ние бяхме по-добри.

Лилит знаеше, че Кам я наблюдава, но беше твърде стъписана, за да срещне погледа му. Беше имала чувството, че песента им бе променила света.

Не беше.

Почувства се нелепо, че си бе позволила да вярва друго.

— Хей — гласът на Кам звучеше в ухото ѝ. — Добре ли си?

— Разбира се. — Сълзи пареха очите ѝ. — Трябваше да спечелим. Нали? Искам да кажа, бяхме добри...

— Ние наистина спечелихме — каза Кам. — Спечелихме нещо по-добро.

— Какво? — попита Лилит.

Кам хвърли поглед към Луц:

Ще видиш.

— Участници, моля, излезте отляво на сцената — каза момчето от екипа.

„Виденията“ бяха отведени до една маса за карти, поставена до масата на съдиите. Върху нея стоеше сгъната книжна табелка с надпис

„Резервирано за победителите“. Другите групи се сместиха зад кулисите. Кам хвана Лилит за ръката.

— Ела с мен. Знам едно място, където можем да гледаме „Четиримата конници“.

— Не бързай толкова — обади се Луц и хвана Лилит за другата ръка.

Беше впримчена на сцената между двамата: искаше ѝ се да отиде с Кам, питаше се какво ли искаше Луц. Загледа се към публиката, изненадана, че се чувства толкова нервна, колкото беше преди изпълнението си. На училищния екран за съобщения огромният часовник показваше 11:45. Обичайният вечерен час на Лилит бе полунощ, но тъй като майка ѝ и Брус всъщност бяха на представлението, на Лилит вероятно можеше да ѝ се размине, ако остане навън до по-късно.

— Оказва се — каза Луц в микрофона си, — че „Любов и безделие“, „Смъртта на автора“ и „Отмъщение“ не са единствените изгубили тази вечер. Всички онези, участвали в тазвечерния конкурс за текст на песен... също са изгубили. Всички, освен един.

Дъхът на Лилит заседна в гърдите. Почти беше забравила имейла от Айк Лиджън. „Четиримата конници“ щяха да направят кавър на песента ѝ.

Разочарованието ѝ намаля. Щеше да е страхотно да спечели Битката на бандите, но важното беше музиката, която създаваше на сцената с Кам, Джийн и Луис. Всичко друго беше второстепенно.

— Помолих Лилит да остане на сцената — каза Луц на публиката, — защото мисля, че тя знае песента, която „Четиримата конници“ ще изсвирят.

В дъното на сцената се вдигна завеса и зад нея бяха „Четиримата конници“. Род, мускулестият тъмнокос басист, помахна на публиката. Джо, ексцентричният рус барабанист, вдигна палките си със смутено изражение. Мат, клавириста, хвърляше погледи към списъка си с изпълнения. А в центъра на сцената Айк Лиджън, музикалният идол на Лилит, я погледна и се ухили.

Лилит не можа да се сдържи. Запищя заедно с всяко друго момиче и три четвърти от момчетата в публиката.

— Това е толкова яко — каза тя на Кам.

Той само се усмихна и стисна ръката ѝ. Нямахше никой, с когото Лилит би предпочела да е тук вместо с Кам. Този момент беше съвършен.

Айк прикова поглед в нейния и каза:

— Тази е за Лилит. Нарича се „Обети“.

Лилит примигна. Никога не беше писала песен, наречена „Обети“. Сърцето ѝ запрепуска и тя не знаеше какво да прави. Трябваше ли да каже на някого, че е станала грешка? Може би Айк просто беше объркал заглавието?

Но дотогава вече беше твърде късно. Групата започна да свири.

*Давам ти ръцете си,
подарявам ти очите са,
давам ти своите белези
и всичките си лъжи ти давам.
Какво
ще ми дадеш ти?*

Песента беше прекрасна, но не я беше написала Лилит. И въпреки това докато слушаше, акордите започнаха да изскачат в ума ѝ частица от секундата преди групата да ги изсвири, сякаш можеше да предусети накъде отива песента.

Преди да осъзнае какво прави, думите вече бяха в устата ѝ и тя също запя — защото някак знаеше, че „Обети“ бе замислена като дует:

*Давам ти сърцето си,
давам ти небето,
но подаря ли ти бързината си,
не мога да долетя до теб.
Какво ще ми дадеш
ти?*

Глас на момче изпълни ушите ѝ, пригласяйки на песента, която тя някак знаеше от дълбините на душата си. Само че не беше Айк.

Беше Кам. В очите му имаше сълзи, докато пееше с поглед, прикован върху Лилит.

*Давам ти сърце,
давам ти душа,
давам ти старт.
Знаеш ли какво да правиш сега?*

Защо имаше чувството, че са пели тази песен заедно преди?

Не можеше да са. Но когато затвори очи, я споходи видение: те двамата, седнали пред водна шир. Не беше едва течащият Ратълснейк Крийк, а буйна, кристалночиста река някъде далече и отдавна.

Тя току-що беше написала песента. Искаше той да я хареса. Виждаше в очите му, че беше така. Можеше да го почувства в целувката му, когато той се наведе и погали устните ѝ със своите. Между тях нямаше напрежение, нямаше негодувание и страх. Където и да бяха, когато и да беше това, тя го бе обичала дълбоко и се бяха подготвяли за нещо — сватба.

Тяхната сватба.

Някъде, отдавна, Кам и Лилит са били сгодени.

Лилит отвори очи.

„Четиримата конници“ точно завършваха песента. Китарата замлъкна и Айк изпя последния ред без музикален съпровод.

Какво ще ми дадеш ти?

Публиката избухна в аплодисменти. Лилит стоеше, без да помръдва.

Кам пристъпи към нея:

— Лилит?

Тялото ѝ се разтресе. Светлина избухна пред очите на Лилит и я заслепи.

Когато отново можеше да вижда, роклята ѝ се стори различна: по-бяла и без промените, направени от Ариана. Лилит примигна,

различавайки нещо, което приличаше на тъмна пещера по залез-слънце, с небе, пламтящо от червени и оранжеви ивици. Все още стоеше с лице към Кам, точно както бе стояла срещу него на сцената.

Притисна с ръце сърцето си, без да разбира защо я болеше толкова много. Изрече думи на език, който беше нов за нея, но който по някакъв начин разбираше.

— В нощта, когато си тръгна, сънувах, че уча ято славеи на любовна песен, за да могат да те намерят и да те върнат с песен у дома при мен. Сега аз съм славеят, пропътувал целия този път. Все още те обичам, Кам. Върни се при мен.

— Не.

Отговорът му беше толкова чист, като порязването на най-остър нож, че Лилит се преви надве от болка. Ахна и разтърка очи — а когато отдръпна ръце...

Пещерата я нямаше, залезът беше изчезнал. Кам си беше отишъл.

Лилит беше в мрачен шок, облегната на стената. Разпозна неоправеното легло, дървеното ведро, пълно със застояла вода и престоjali с дни мръсни съдове в ъгъла. Мухи с големината на колибри се събираха на рояци около ивици мазнина по чиниите. Всичко ѝ беше познато, макар да не знаеше защо.

— Казах ти да измиеш съдовете — изрече женски глас с бавен, провлачен тон. — Няма пак да ти повтарям.

По някакъв начин Лилит знаеше, че от другата страна на стената между два гвоздея беше опъната метална тел. Знаеше, че може да свири на нея, може да я накара да издава звук като от фин инструмент с много струни. Копнееше да е навън при нея, да почувства жиленето на медта по мазолестите си пръсти.

— Казах ти, не можеш да свири на онази тъпа тел, докато не измиеш съдовете — каза жената и взе един нож. — Втръсна ми от тази тел.

— Не, моля те! — изпищя Лилит и хукна навън след нея.

Не беше достатъчно бърза и жената небрежно преряза телта надве. Лилит се свлече на колене и заплака.

Затвори отново очи, а когато ги отвори, беше възседнала кон, който тичаше бързо по замръзнал път в хълмиста местност. Тя стискаше поводите толкова здраво, сякаш от това зависеше животът ѝ.

Дъхът ѝ излизаше като мъгла пред нея, а кожата ѝ пламтеше и тя знаеше, че умира от треска. Беше циганка, болна и умираща от глад, облечена в дрипи, и от нея се очакваше да пее любовни песни в замяна на трохи.

Лилит примигна пак и пак, и всеки път си спомняше друго адско преживяване. Вечно беше музикантка, която едва свързваше двата края, нещастна и обречена. Ето я оперната певица Лилит, спяща в уличка зад театъра. Лилит от оркестъра, тормозена от жесток диригент. Трубадурката Лилит, гладуваща в средновековен град. Във всяко съществуване по-ужасна от нищетата ѝ, от самотата и от тормоза, беше яростта, затъмняваща сърцето ѝ. Във всяко съществуване тя ненавиждаше света, който обитаваше. Искеше отмъщение.

Върни се при мен, беше се примолила на Кам.

Не.

— Защо? — изкрещя въпроса: през всеки друг ден от живота си досега бе била твърде отчаяна, за да го зададе. — Защо?

— Защото — оглушително съскане изпълни ушите ѝ — склучихме сделка.

— Каква сделка? — попита тя.

Лилит отвори очи. Беше отново на сцената в Кросроудс. Публиката беше неподвижна, ужасена. Сякаш времето беше спряло. „Четиримата конници“ си бяха отишли, а на тяхното място в средата на сцената стоеше Луц.

— Лилит! — чу тя да крещи Кам. Той се втурна към нея, но Луц го възпря и повика с пръст Лилит да пристъпи към него.

Тя огледа всички застинали лица в публиката:

— Какво става?

— Насам — каза Луц в микрофона. Тя пристъпи към него и той ѝ подаде стъклена топка — глобус със снежинки вътре. — Липсващото парче.

Лилит вдигна топката. Вътре имаше миниатюрен скален зъбер, издаващ се над бурен океан. Миниатюрна фигурка — момиче в бяла венчална рокля — стоеше на ръба на зъбера. Земята около Лилит се разлиля и после вече тя беше момичето в бяло, вътре в глобуса със сняг. Тромаво се отдръпна назад, далече от ръба. Усещаше мириса на разбунения океан, а отвъд него видя стъклото, което обгръщаше всичко.

— Погледни добре, погледни внимателно бъдещето си Лилит — каза един глас зад нея.

Тя се обърна и видя Луц, който се облягаше небрежно на една скала.

— Без Кам — каза той, — за какво имаш да живееш?

— Нищо.

Той кимна към водата:

— Тогава е време.

Луц изглеждаше същият, както в Кросроудс, но Лилит разбра, че той беше нещо повече. Момчето пред нея беше дяволът и ѝ беше направил предложение, което тя бе твърде болна от любов да отхвърли.

— Доведох те при него — изрече той — и ти положи всички усилия. Но Кам не те искаше, нали?

Не — каза тя нещастно.

— Трябва да спазиш своята част от споразумението ни.

— Изплашена съм — каза тя. — Какво става след...

— Остави това на мен.

Тя се взря в морето и разбра, че нямаше избор.

Не толкова скочи, колкото се надвеси напред — във въздуха, а после във водата. Остави се водата да я поеме. Когато вълните се разбиха над нея, Лилит не се опита да се издигне над тях. Каква причина ѝ беше останала да опитва? Сърцето ѝ бе натежало като наковалня и тя потъна.

После се намери на дъното, в едва просмукващата се светлина, сама. Черна вода изпълни носа и устата ѝ, стомаха ѝ, дробовете ѝ.

Душата ѝ.

Обратно на сцената, Лилит стоеше срещу Кам.

Усещаше Джийн Рах, Луис и другите изпълнители от битката, всички събрани около тях. Публиката беше стъписана, очакваща да види какво ще направи Лилит. Но тя можеше да се съсредоточи единствено върху Кам. В очите ѝ имаше безумно изражение.

— Какво видя?

— Видях... теб. — Гласът ѝ потрепери. — И...

Тогава Лилит проумя, че носещите се из „Тръмбул“ слухове за момичето, което Кам беше тласнал към самоубийство, бяха верни.

— Момичето, което се е самоубило — каза тя, с глас, отекващ из Колизеума, — съм била аз.

— О, Лилит — каза Кам и затвори очи.

— Отнела съм живота си, защото съм те обичала каза тя, когато фактите от миналото ѝ започнаха да изплуват отново на повърхността, — а ти...

— Аз също те обичах — каза той. — Аз още...

— Не. Умолявах те. Разголих душата си пред теб. А ти ми каза „не“.

Кам трепна:

— Опитвах се да те пощадя.

— Но не можеше. Вече бях сключила сделка. — Тя се обърна и насочи един-единствен, треперещ пръст към Луц. — С него.

Кожата около очите на Кам се изопна:

— Не знаех...

— Бях сигурна, че ако мога само да те намеря, ще мога да те спечеля отново.

Кам затвори очи:

— Бях глупак.

— Но сгрехих — каза Лилит. — Онова, което видях току-що... онези други животи, които съм изживяла...

Кам кимна:

— Други Адове.

Други Адове? Лилит замръзна. Нима той искаше да каже...

Този живот, нейният живот, всъщност изобщо не беше истински живот?

Всички ужаси, които бе принудена да изстрада, бе изстрадала заради Кам. Защото някога отдавна той я бе подмамил да се влюби в него. А тя беше достатъчно глупава да падне отново в същия капан.

Внезапно Лилит се изпълни с такава ярост, че едва можеше да стои на краката си.

— През цялото това време съм била в Ада? — Тя се отдръпна от Кам, излезе от светлината на прожекторите и пристъпи в тъмнината. — Заради теб.

ДВАДЕСЕТ НЕБЕТО ТЕ ОЧАКВА КАМ

Пет минути

Кам стоеше на сцената пред Лилит, под вихрещите се светлини от диско топката, чувствайки погледа на хиляда тийнейджъри, а над тях — очите на милион демони, чакащи на небето.

Протегна ръка към Лилит:

— Още има надежда.

Тя се отдръпна:

— Ти си причината, поради която страдах толкова много. Ти си причината да съм толкова гневна и тъжна. Ти си причината да мразя живота си. — Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Беше права. Вината наистина беше на Кам. Той беше отблъснал Лилит, защото твърде много се бе страхувал да ѝ каже истината.

— Толкова съм глупава. Мислех си, че появата ти в Кросроудс е най-хубавото нещо, което ми се е случвало някога, но то е било най-лошото нещо, случващо ми се отново и отново.

— Моля те — примоли се Кам. Протегна ръце към нея, но беше шокиран от онова, което видя: пръстите му бяха възлести и с подути стави, ноктите му — дебели и жълти. Ти не разбираш...

— За първи път разбирам всичко. Вярвах в любовта ни, а ти — не, но аз бях тази, която в крайна сметка плати цената. — Тя се загледа над стените на Колизеума, там, където той се отваряше към небето. В далечината се издигаха пламъци, ближейки нощта. — Защо се върна? Да ме дразниш? Да се наслаждаваш на страданието ми? — Тя рязко разпери ръце, със стичащи се по лицето ѝ сълзи. — Доволен ли си?

— Дойдох, защото те обичам. — Гласът на Кам потрепери. — Мислех, че си мъртва. Никога не съм знаел, че си в Ада. В мига щом научих, дойдох за теб. — Очите му пламнаха. — Сключих сделка с

Луцифер и прекарах изминалите петнайсет дни, влюбвайки се отново в теб, като се надявах, че и ти може да се влюбиш отново в мен.

— Значи това е бил облогът. — Лилит гледаше Кам с отвращение. — Изобщо не си се променил. Точно същият егоист си както винаги.

— Тя е права — прогърмя един глас отвсякъде, а над сцената повя горещ вихър. Кам се извъртя рязко и откри Луц, лишен от маскировката си на млад простосмъртен. На негово място стоеше истинският Луцифер, с бурно надигащи се и спускащи се гърди, с червени от злоба очи. С всеки дъх тялото на Луцифер се раздуваше; той ставаше все по-едър и по-едър, докато накара сцената да изглежда миниатюрна и затъмни луната.

Публиката запищя и се опита да побегне само за да открие, че всички изходи бяха заключени и залостени. Някои ученици се опитаха да се покатерят по стените, други се скупчиха заедно, плачейки. Кам знаеше, че всяко усилие беше безплодно пред лицето на дявола.

Пръстите на Луцифер се издължиха в остри като бръснач хищни нокти, големи колкото касапски ножове. Черни люспи като на влечуго покриха тялото му, а чертите му станаха остри и безмилостни. Той наклони глава назад, затвори очи и разпери потъмнелите си зелено-златни криле.

— Луцифер — ахна Лилит, разпознавайки го.

— Да, Лилит — изрева Луцифер, гласът му се промъкна във всяка пукнатина в Кросроудс. — Аз съм създателят на твоето нещастие.

Другите ученици, участвали в изпълненията, отдавна си бяха отишли; сега трепереха някъде в публиката, оставяйки сцената опразнена, с изключение на Кам, Лилит и Луцифер, и, осъзна сега той, Джийн и Луис. Двамата му приятели от групата се отдръпнаха назад, гледайки от ръба на сцената: раменете им се докосваха, лицата им бяха бледи и ужасени. На Кам му се прииска да можеше да направи нещо, за да ги утеши, но знаеше, че ужасите на вечерта само ще стават по-страшни.

Звездите запулсираха и се уголемиха, когато легионът от демони на Луцифер долетя по-близо и те станаха различни в тъмнината, нахлувайки през гладката като стъкло небесна твърд, спускайки се точно над Лилит.

— Дори сега — каза Луцифер — Кам те лъже, скривайки от теб истинската си природа. Погледни!

Дяволът посочи Кам и той внезапно бе завладян от неудържим порив. Кам изпита чувството, че раменете му са обгърнати в пламъци, когато Луцифер ги разтвори със сила. Те се разпериха със звук като от разкъсване на винил. Цяла вечност Кам беше познавал единствено бляскавата красота на крилете си. Тази вечер погледна назад и ахна.

Те бяха отвратителни, кожести, безжизнени и овъглени, като крилете на най-низшите демони в ада. Почувства как костите в тялото му се извиват болезнено, как кожата му се изопва и стяга. Изпищя, после погледна ръцете си — които сега се бяха превърнали в люспести хищни нокти.

Докосна лицето си, гърдите си и разбра, че трансформацията му беше завършена. Дори Лилит нямаше да е в състояние да отрече чудовищната му външност...

И внезапно Кам изпита радост от това. Нямаше да крие нищо от нея, никога повече.

— Някога отдавна — каза той, чувствайки сълзи в ъгълчетата на очите си, — се страхувах, че няма да ме обичаш, ако узнаеш кой съм в действителност.

Тя изучаваше стареещото му демонско лице, грохналото му тяло, отвратителните му криле.

— Ти никога дори не ми даде шанс да обичам истинския теб — каза тя. — Не ти се вярваше, че може да те приема.

— Права си...

— Аз те обичах, Кам. Искях да се омъжа за теб и имах предвид за всяка частица от теб, добрата и лошата, познатата и непознатата.

— Аз също исках да се оженя за теб. Но не можех да го направя в храма, както искаше...

— Зарежи храма — каза Лилит. — Кого го е грижа за това?

— Теб те беше грижа — каза той. — Беше важно за теб, но аз го пренебрегнах, за да не се налага да ти призная кой съм. Опитах се да припиша вината на теб, но аз бях онзи, който се отказа от женитбата ни.

Тя се взря в него с изопнато от болка изражение.

— Знаех, че никога не би могла да ми простиш — каза той, — затова избягах. Мислех, че съм те загубил завинаги. Но после открих

този втори шанс и дойдох тук да се разкая. Това време с теб ми показва, че любовта ми към теб е по-голяма от страха ми. Любовта ми към теб е по-голяма от всичко, което познавам.

По бузата му се търкулна сълза. Той затвори очи. Имаше да каже още толкова много неща и толкова малко време, за да им придаде важност.

Лилит изпищя.

Нещо лютиво опърли носа на Кам и той си спомни какво беше станало в библиотеката последния път, когато бе плакал. Избърса бузите си, но бе твърде късно. Под краката си видя дупката, която сълзата му бе направила, когато падна на сцената. От нея се кълбеше черен дим. Киселина разяждаше сцената, образувайки кратер, който зейна и се удължи, докато се разпростря като каньон между Кам и Лилит.

— Кажи „сбогом“, Лилит — обади се Луцифер със зловна усмивка.

Кам скочи във въздуха, разпервайки жалките си, немощни криле. Всичко, което трябваше да направи, бе да скъси разстоянието между себе си и Лилит. Тя изпищя и с препъване се отдръпна назад към Луцифер и далече от разширяващия се кратер.

Кам се приземи в краката ѝ. Краят идваше. Той щеше да загуби. Не я беше убедил да го обикне отново, така че му оставаше да направи само едно.

Падна на колене пред дявола и вдигна покорно ръце:

— Вземи ме.

Луцифер се ухили самодоволно:

— Ще бъдем много заети.

Кам поклати глава:

— Не и като твой заместник.

Луцифер изрева:

— Сделката ни беше ясна.

— Това е нова сделка — каза Кам и се изправи да защити Лилит, когато сцената се разтреса под краката им и отворът на кратера стигна почти до ботите му. Беше почти полунощ. Това беше последният му шанс. — Оставам тук долу в изгнание. Заемам мястото ѝ в Ада като твой поданик. А ти я освобождаваш.

— Не! — изкрещя Лилит. Сграбчи Кам за яката на якето: —
Защо би направил това — да се пожертваш за мен?

— Бих направил всичко за теб — Кам посегна към ръката ѝ,
удивен, когато тя не се отдръпна.

Письците на тълпата станаха оглушителни, когато кратерът,
образуван от сълзата на Кам, стигна вътре в публиката, поглъщайки
десетки ученици. Но Кам не можеше да ги види. Въздухът се беше
задръстил с дим и всичко беше замъглено и хаотично.

Сърцето му биеше бясно. Трябваше да побърза.

— Ще направя каквото поискаш, ще отида, където поискаш, ще
изтърпя всяко наказание, каквото поискаш — каза той на Луцифер. —
Само освободи Лилит от този Ад.

Докато говореше, забеляза промяна в изражението на Лилит.
Чертите ѝ омекнаха, а очите ѝ се разшириха. Дори когато стените
около тях се разтегнаха, разкривиха и започнаха да рухват, Лилит не
откъсваше очи от Кам.

— Ти наистина се промени — каза Лилит. — Даде ми толкова
много през изминалите две седмици.

— Трябваше да ти дам повече. — Кам посегна към нея,
опитвайки се да намери ръцете ѝ през гъстия, черен дим.

— Няма да ти позволя да заемеш мястото ми тук в Ада — каза
Лилит. — Където и да си, там искам да бъда и аз.

От очите на Кам като от кладенец бликнаха сълзи, стекоха се
надолу по бузите му и изгориха света около тях. Не би могъл да ги
спре, ако беше опитал.

— Обичам те, Лилит.

— Обичам те, Кам.

Той я прегърна, докато кратерът се разрастваше и сцената се
разпадна под тях. От публиката се надигнаха писъци, когато дебелите
стени на новия Колизеум се разтресоха и рухнаха.

— Какво става? — ахна Лилит.

— Дръж се за мен — каза той, като я хвана здраво.

— Мамо! — изпищя Лилит ужасено, взряна в посоката, където
се беше намирала публиката, макар че дотогава вече беше невъзможно
да види семейството си, да види каквото и да било на повече от
няколко сантиметра разстояние. Дробовете ѝ се напълниха с дим и тя
започна да кашля. — Брус!

Кам нямаше думи за загубата ѝ. Как можеше да обясни, че всеки, когото Лилит познаваше, беше една от пионките на дявола, че свободата ѝ идваше на цената на това да ги загуби? Обгърна главата ѝ с длани и я притисна към себе си.

— Не! — изпищя тя и заплака, сгушена в гърдите му.

Колизеумът и училището до него изчезнаха зад големи стълбове дим, постройките се накъдриха като горяща хартия. Мигове по-късно всичко около Кам и Лилит беше погълнато. Светът се превърна в купчина пепел, която изпърха, после отлетя.

Паркингът, училището, унилата редица рожкови дървета, които бележеха входа към Ратълснейк Крийк, пътищата, които не водеха никъде, нощното небе, което бе вдъхновило толкова много песни — всичко гореше. Пламъците по хълмовете се бяха сгъстили, обкръжавайки Кам и Лилит. Пламъците на Ада.

Той се съсредоточи да я прегърне здраво, защитавайки я от гледката и от демоните, които летяха над главите им в лудешко множество от златни криле.

Сребърен проблясък попадна в полезрението на Кам. Ариана се спусна пред него: великолепните ѝ криле в преливащи се цветове бяха ярки като звездна светлина.

— Ариана! — провикна се Кам. — Мислех, че си си отишла.

— Да те изоставя в последните мигове? — каза Ариана. — Никога.

— Великолепно — прошепна Лилит при вида на крилете на Ариана. — Ти си ангел.

— На твоите услуги. — Ариана се ухили и се поклони. — Камбриел, ти се справи. С малко помощ. — Тя смушка Лилит. — Бяхте убийствени.

Кам прегърна Лилит по-плътно:

— В Ханаан те оставих да си отидеш. Това беше най-голямата ми грешка, по-голяма от това да встъпя в редиците на Луцифер. Това, че изгубих любовта ти, е единственото, за което съжалявам.

— А за мен това, че открих любовта ти, е спасение — каза Лилит. Докосна гърдите му, лицето му. — Не ме е грижа как изглеждаш. За мен си красив.

— Трогателно — каза Луцифер, като се спусна над тях, с пламъци, ближещи крилете му. — Трогателни глупости.

Кам изкрещя нагоре към Луцифер:

— Изпълнихме условията ти! Тя ме обича. Аз я обичам. Спечелихме свободата си.

Дяволът мълчеше и Кам забеляза нещо странно: крилете му изглеждаха тънки, почти прозрачни. През нишките им Кам виждаше гърчещите се пламъци зад него.

— Луцифер — провикна се той. — Пусни ни да си вървим.

Луцифер отметна глава назад, докато крилете му се накъдриха и се опърлиха по краищата. Тялото на дявола стана тънко като хартия и се приведе. В един миг ноктите му се извиха в посоката на Кам, в следващия се накъдриха и се разпаднаха. Устата му се отвори и ужасяващият звук на безрадостен смях накара Кам и Лилит да се присвият.

Скоро тялото му се смали и се стопи, докато накрая той вече не беше нищо повече от безкрайно малка черна дупка в центъра на огнения обръч.

— Отиде ли си? — попита Лилит.

Кам се взря слисано в небето.

— Засега — каза той.

Тогава отгоре се разнесе безумна шумотевица. Лилит си запуши ушите. Кам съзря връхлитане на демони, паническо бягство на паднали ангели, черни като самата полунощ, летящи като ракети в небето. Отправяха се натам, където току-що беше стоял дяволът, водени от петнистите черно-златисти криле на Роланд. Кам никога не беше виждал такова буйно безразсъдство, каквото се появи върху лицето на Роланд.

— Накъде отиде той? — попита Роланд.

— В тъмнината — каза Кам. Както прави винаги.

Ариана праметна ръка около Роланд.

— Ро, ще се ожениш ли за мен? — После примигна и бързо тръсна глава. — Не отговаряй на това. Беше заради тръпката от победата. Забрави, че съм казала нещо.

— За какво е всичко това? — обърна се Кам към Роланд, като посочи към армията зад гърба му. — Какво правиш?

Демонът повдигна тъмна вежда:

— Тръгвам след Луцифер.

— Какво? — попита Кам.

— Революцията се задава отдавна. Знаеш това по-добре от всеки.
— Кимна към Лилит, после посегна да се ръкува с Кам. — Ей, братко?

— Да?

— Виж си крилете.

Кам хвърли поглед към лявата си страна, после към дясната. Крилете му ставаха по-плътни, разперваха се, кожести парчета от тях се лющеха и падаха, а на тяхно място израстваха здрави нови влакна. Овъглените частици се люспеха и падаха.

А отдолу крилете на Кам бяха бели.

Отначало само тук-там, но бялото се разпростираше. Той протегна ръце към звездите и се вгледа в трансформацията си. След броени мигове крилете му бяха възстановени. Не до легендарния златен блясък, към който беше привикнал, а до първоначалните преливащи се нюанси на бялото. Бели. Силни. Блестящи.

В съюз единствено с любовта.

— Благодаря — прошепна той.

Докосна предпазливо косата си — отново гъста и лъскава. Тялото му се бе върнало към гъвкавата си, мускулеста форма, а кожата му отново беше гладка и бледа.

Затаи дъх, когато Лилит докосна крилете му. Тя прокара пръсти по ръбовете им, притискайки длани към тях, ноктите ѝ танцуваха по най-чувствителната тъкан точно зад врата му. Той потръпна от удоволствие. Всичко му се струваше безгранично.

— Кам — прошепна тя.

— Лилит — каза той. — Обичам те.

Внезапно целият свят побеля. Кам почувства налягане около тялото си, а после краката му докоснаха земята.

Той и Лилит бяха обратно в зоната със заведения на самообслужване, където Кам най-напред бе сключил сделката си с дявола. Някой беше почистил мястото, беше изнесъл боклука, бе възстановил обгорените табели на заведенията за бързо хранене. Лилит се огледа. Кам разбра, че е разпознала Евум, но не беше сигурна точно как.

— Сънувам ли? — попита тя.

Кам поклати глава, взе ръката ѝ и седна до нея на най-близката маса. В средата ѝ имаше кафяв поднос. Върху него стоеше стъклено

преспапие със снежинки. И двамата се взряха в нея и видяха горящите руини на Кросроудс.

— Мисля, че току-що се събуди — каза Кам.

Умът му се понесе към Лусинда и Даниел и той си помисли, че знаеше как са се чувствали в последните си мигове като ангели, след като най-накрая бяха направили избора си и преди да започнат отначало.

— Винаги съм знаела, че у теб има нещо специално — каза Лилит. — Ти си ангел.

— Паднал ангел — поправи я Кам. — И съм твой.

— Всичко, което познавахме, е зад гърба ни. — В очите ѝ се долавяше лека тъга по живота, който бе оставила зад гърба си, но усмивката ѝ беше пълна с надежда. — Какво ще стане сега?

Кам се наведе напред и я целуна нежно:

— О, Лилит. Още не сме започнали.

БЛАГОДАРНОСТИ

Със специални благодарности към Род Брайън, Бари Пойнтър, Ема Анджелин Бранч, Алекс Пиаца, Брукс Типтън, Бен Хъбард, Джил Джонстън, семейство Бас, Мадлин Олбрайт и Шеви Импала.

Издание:

Автор: Лорън Кейт

Заглавие: Непростено

Преводач: Деница Райкова

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски

Издател: Intense

Година на издаване: 2016

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“

Редактор: Саша Александрова

ISBN: 978-954-783-239-8

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/7918>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.